

Liahona

**Vastauksia neljään
kysymykseen
pappeudesta, s. 18**

**Valitse aikasi arvoista
viihdettä, s. 14**

**Siionin rakentaminen
asuinpaikkakunnallasi, s. 30**

"Isällä on valtuus ja vastuu opettaa lapsiaan ja siunata heitä tarjoamalla heille evankeliumin toimitukset ja kaikki muu tarpeellinen pappeuden suoja. Hänen tulee osoittaa rakkautta ja uskollisuutta ja kunnioittaa äitiä, jotta lapset voivat nähdä tuon rakkauden."

Presidentti Boyd K. Packer, kahdeksastoista apostolin koorumin presidentti, "Nämä asiat minä tiedän", *Liahona*, toukokuu 2013, s. 7.

SANOMAT

- 4** **Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Työn jouduttaminen**
Presidentti Thomas S. Monson
- 7** **Kotikäyntiopetussanoma: Jeesuksen Kristuksen jumalallinen tehtävä: Palvelija**

ERIKOISARTIKKELIT

- 14** **Arvokasta mediasisältöä**
Katherine Nelson
Voimme tehdä tarkoituksellisia, omistautuneita valintoja käyttäessämme viihdettä.
- 17** **Vanhemmuutta ilman laitteita**
Jan Pinborough
Kun seuraamme Vapahtajaa ja katsomme pienokaisiamme, niin me suljemme, poistamme ja kyttemme pois päältä häiriötekijät.

18 Pappeuden voima – kaikkien saatavilla

Linda K. Burton
Pappeus on pyhä luottamustehävä, joka on annettu miesten, naisten ja lasten siunaukseksi, jotta voimme elää perheinä ikuisesti Jumalan luona.

24 Pioneereja jokaisessa maassa: Myöhempien aikojen pyhät Italiassa – uskon perintö

Lia McClanahan
Temppelin rakentaminen Italiaan on tulosta uskollisten pyhien pitkästä historiasta.

30 Kutsu olla Kristuksen kaltainen

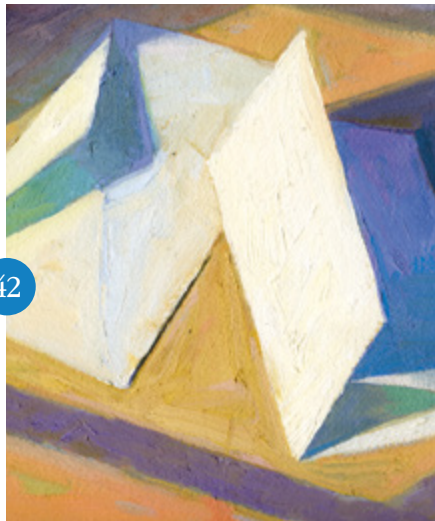
Vanhin Jeffrey R. Holland
Nyt on meidän aikamme vakiinnuttaa Siionia siellä, missä olemme – vaikka olisimmekin keskellä Babyloniaa.

OSASTOT

- 8** **Me puhumme Kristuksesta: Oi Jeesuksen laupeus, mi mua varjoa**
Cesar Lima Escalante
- 10** **Kotimme, perheemme: Haasteet ovatkin siunauksia**
Rachel Harrison
- 12** **Vanhan testamentin profeetat: Samuel**
- 13** **Nuorten voimaksi -kirjasesta opettaminen: Kymmenykset ja uhrin**
- 38** **Myöhempien aikojen pyhien kertomaa**
- 80** **Kunnes taas kohdataan: Kun-sanan voima**
Kelly Louise Urarii
Yhden vuorokauden kuluessa mieheni sairastui hengenvaarallisesti. Yksi sana auttoi jaksamaan.

KANNESSA

Edessä: Kuvitus Jerry Garns. Kansilehden sisäsivu: valokuvakuviutus Bradley Slade.

42

42 Seuratkaa onnellisuuden polkua

Piispa Gérald Caussé

Nämä kolme periaatetta voivat auttaa teitä ryhtymään oman onnenne sepäksi.

47 Kerro evankeliumista verkossa

Maria Mahonri-Yggrazil Arduo Andaca

Minua oli aina ujostuttanut kertoa uskonkäsityksistäni, mutta uusi tekniikka auttoi minua avautumaan.

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan.
Vihje: Mitä on verkossa?

57

48 Tahdonvapaus ja vastauksia – ilmoituksen tunnistaminen

Vanhin Richard G. Scott

Meidän täytyy oppia luottamaan kykyymme tehdä oikeita ratkaisuja, jotta kasvaisimme.

52 Mitä jos en tunne sydämen palavan sisälläni?

Rachel Nielsen

En ole koskaan tuntenut sydämen palavan sisälläni. Tarkoittaako se sitä, ettei Pyhä Henki puhu minulle?

56 Noudata pieniä kehotuksia

Koskaan ei tiedä, milloin pienellä kehotuksella saattaa olla suuri vaikutus.

57 Siunaus veljelleni

Jesse Jones

Veljeni joutui moottoripyöräonnettomuuteen ja oli sairaalassa. Olin suunniltani huolesta.

58 Kysymys ja vastaus

Mitä minun pitäisi ajatella sakramenttin aikana?

60 Nuorten voimaksi: Kymmenysten maksaminen tuo sisäistä voimaa

Vanhin Anthony D. Perkins

Kymmenysten maksaminen auttaa teitä oppimaan, että Herra pitää kaikki lupauksensa.

62 Löysin tieni takaisin kirkkoon

Doug Boyack

Ajattelin, etten tarvinnut kirkkoa, kunnes eräs matka ja kymmenykset opettivat toisin.

63 Juliste: Rikkomaton

66

64 Siunaus mamalle

Susan Barrett

Mamän selkää oli särkenyt pitkään. Kuinka Ruben voisi auttaa?

66 Erityinen todistaja: Kuinka voin olla lähetyssaarnaaja nyt?

Vanhin Neil L. Andersen

67 Kunnioituslammas

Vanhin Scott D. Whiting

Halusin olla kunnioittava niin että saisin tarran, mutta tapahtui jotakin vielä parempaa.

68 Ystäviä ympäri maailmaa: Minä olen Loredana Italiasta

Amie Jane Leavitt

70 Paperinukketoiminta: Massimo Italiasta

71 Seuraa Jeesusta: Ole avulias

72 Musiikkia Ugandassa

David Dickson

Laulun johtaminen kaikkien edessä voi olla pelottavaa – mutta ei Georgelle!

74 Alkeisyhdistyksen opetuksia kotona: Pappouden toimitukset ja tempelityö siunaavat perhettäni

Jennifer Maddy

76 Meidän sivumme

78 Pienille lapsille

81 Profeetan henkilökuva: Gordon B. Hinckley

KESÄKUU 2014, 66. VUOSIKERTA, NUMERO 6
LIAHONA 10986 130

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packard, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon
Neuvojat: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Toiminnanjohtaja: David T. Warner

Operatiivinen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Toimittajat: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flittton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Irina Riihikoski

Siltapellonkuja 2 L 110

00740 HELSINKI

Puhelin: 044 343 4424

Sähköposti: irina.riihikoski@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuosittilauhinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa osoitteessa

liahona.lds.org tai postitse osoitteella

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,

UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompASSia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistettu kirjoitusmerkein), kiribatun, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, tanskan, samoan, slovenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdu, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2014 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaiseen epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

June 2014 Vol. 66 No. 6. Liahona (USPS 311-480)

Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Perheiltaiideoita

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillä. Seuraavana on kaksi ideaa.

"Pappeuden voima – kaikkien saattavilla", s. 18: Lue ennen perheiltä neljä kysymystä, jotka sisar Burton esittää tässä artikkelissa. Tuo perheiltään pieni valaisin (varmistu, että se on irti seinästä). Pyydä eri perheenjäseniä yrittämään sen sytyttämistä. Vertaa valaisimen toimimiseen tarvittavaa voimaa pappeuden voimaan. Pane pistoke seinään ja sytytä valaisin. Keskustelkaa siitä, kuinka me kaikki voimme hyötyä valaisimen valosta tai pappeuden voimasta. Pyydä perheenjäseniä miettimään, miten pappeus on ollut heille siunaukseksi. Voititte opetella ulkoa luvusta OL 84 jonkin niistä jakeista, jotka sisar Burton pyytää meitä opettelemaan ulkoa.

"Willin hieno idea", s. 78: Voititte aloittaa laulamalla laulun "Saan käydä temppeeliin" (*Lasten laulukirja*, s. 99) tai jonkin muun temppeleistä kertovan laulun. Lukekaa perheen kanssa tämä artikkeli ja keskustelkaa siitä, miksi temppeelit ovat tärkeitä. Pyydä jokaista perheenjäsentä piirtämään kuva temppeleistä, ehkäpä teitä lähimpänä olevasta temppeleistä. Voititte ripustaa piirroksat ja sivulla 79 olevan kuvan kodissanne paikkaan, josta ne näkee joka päivä. Puhukaa siitä, kuinka temppeelin kuvan näkeminen voi muistuttaa meitä tekemään päätöksiä, jotka pitävät meidät kelpoisina pääsemään temppeeliin.

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa languages.lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Avioliitto, 10
Henkilökohtainen arvo, 42
Hinckley, Gordon B., 81
Ilmoitus, 18, 41, 48, 52, 56
Jeesus Kristus, 7, 8
Kirkon tehtävät, 72
Kunnioitus, 67
Kuuliaisuus, 18, 56
Kymmenykset, 13, 60, 62
Käskyt, 30
Kääntymys, 24, 62

Lähetystyo, 24, 30, 47, 66
Masennus, 39
Media, 14, 17, 47
Musiikki, 72
Omistautuminen, 14
Onnellisuus, 42
Paastouhrit, 13, 60
Palveleminen, 71, 72
Pappeus, 18, 64, 74
Perhe, 10, 17
Pioneerit, 24
Profeetat, 12, 41, 81

Pyhä Henki, 48, 52, 56, 67
Rukous, 48
Sakramentti, 8, 58
Siion, 30
Sovitus, 8, 58
Sukututkimus, 4, 6, 38
Tahdonvapaus, 14, 48
Temppeeli, 10, 24, 74, 78
Toivo, 80
Usko, 80
Vanha testamentti, 12
Viisauden sana, 40

Presidentti
Thomas S. Monson

TYÖN JOUДУUTTAMINEN

Tiedätkö, että kesti 98 vuotta ennen kuin palautetussa kirkossa oli sata vaarnaa? Mutta vain vajaat 30 vuotta myöhemmin kirkossa oli perustettu jo toiset sata vaarnaa. Ja vain kahdeksan vuotta myöhemmin kirkossa oli yli 300 vaarnaa. Nykyään meillä on yli 3 000 vaarnaa.

Miksi tämä kasvuvauhti kiihtyy? Johtuuko se siitä, että meidät tunnetaan paremmin? Johtuuko se siitä, että meillä on kauniita seurakuntakeskuksia?

Nämä seikat ovat tärkeitä, mutta syy siihen, miksi kirkko kasvaa tänä aikana, on se, että Herra ilmoitti niin käyvän. Opissa ja liitoissa Hän sanoi: ”Katso, minä joudutan työtäni aikanaan.”¹

Meidät taivaallisen Isämme henkilapset lähetettiin maan päälle tänä aikana, jotta osallistuisimme tämän suuren työn jouduttamiseen.

Tietämäni mukaan Herra ei ole koskaan ilmoittanut, että Hänen työnsä rajoittuu kuolevaisuuteen. Ennemminkin Hänen työnsä sisällyttää piiriinsä koko iankaikkisuuden. Uskon, että Hän jouduttaa työtään henkimaailmassa. Uskon myös, että Herra valmistaa siellä olevien palvelijoidensa avulla monia henkiä ottamaan vastaan evankeliumin. Meidän tehtävämme on etsiä kuollemme ja mennä sitten temppeeliin ja suorittaa pyhät toimitukset, jotka antavat verhon tuolla puolen oleville samat mahdollisuudet kuin meillä on.

Jokainen hyvä myöhempien aikojen pyhä henkimaailmassa on kiireinen, sanoi presidentti Brigham Young (1801–1877). ”Mitä he siellä tekevät? He saarnaavat, kaiken aikaa he saarnaavat ja valmistavat meille tietä, jotta me voisimme jouduttaa temppeleidemme rakentamista täällä ja muualla.”²

Oman suvun tutkiminen ei ole helppoa. Jaan turhautumisen teidän kanssanne, jotka olette Skandinaviasta. Esimerkki ruotsalaisista sukujuuristani: isoisäni nimi oli Nels Monson, mutta hänen isänsä nimi ei ollutkaan Monson vaan Mons Okeson. Monsin isän nimi oli Oke Pederson, ja hänen isänsä nimi oli Peter Monson – jälleen takaisin Monsoniin.

Herra odottaa teidän ja minun tekemän sukututkimustyömme hyvin. Mielestäni ensimmäinen asia, joka meidän täytyy tehdä, jos aiomme suorittaa työmme hyvin, on saada taivaallisen Isämme Henki mukaan työhömmme. Kun elämme niin vanhurskaasti kuin osaamme, Hän avaa mahdollisuuden niiden siunausten täyttymiseen, joita me niin vilpittömästi ja uutterasti tavoittelemme.

Tulemme tekemään virheitä, mutta yksikään meistä ei voi tulla taitavaksi sukututkimustyössä olematta ensin aloittelija. Siksi meidän täytyy syventyä tähän työhön, ja meidän täytyy valmistautua kiipeämään ylämäkeä. Se ei ole helppo tehtävä, mutta Herra on antanut sen teille, ja Hän on antanut sen minulle.

Kun tutkitte sukuanne, huomaatte törmääväne esteisiin ja sanotte itsellenne: ”Minä en pysty tekemään enää mitään muuta.” Kun tulette siihen pisteeseen, polvistukaa ja pyytäkää Herraa avaamaan tie, niin Hän avaa teille tien. Todistan, että se on totta.

Taivaallinen Isä rakastaa henkimaailmassa olevia lapsiaan aivan yhtä paljon kuin Hän rakastaa teitä ja minua. Profeetta Joseph Smith sanoi kuolleidemme pelastamista koskevasta työstä: ”Nyt kun Jumalan suuret aivoitukset pian täyttyvät ja se, mitä profeettojen kirjoituksissa on puhuttu,

toteutuu, kun Jumalan valtakunta perustetaan maan päälle ja muinainen järjestys palautetaan, Herra on ilmoittanut meille tämän velvollisuuden ja etuoikeuden.”³

Presidentti Joseph F. Smith (1838–1918) julisti puhuesaan esivanhemmistamme, jotka ovat kuolleet vailla tietoa evankeliumista: ”Kun teemme työn heidän puolestaan, heitä sitovat kahleet putoavat heidän yltään ja heitä ympäröivä pimeys hälvenee niin, että valkeus pääsee loistamaan heidän ylleen, ja he kuulevat henkimaailmassa työstä, jonka heidän lapsensa ovat täällä tehneet heidän puolestaan, ja he iloitsevat kanssanne siitä, että olette täyttäneet nämä velvollisuudet.”⁴

Niitä taivaallisen Isämme henkilapsia, jotka eivät ole kuolleet Kristuksen nimeä ennen kuin ovat kuolleet ja menneet henkimaailmaan, on miljoonittain. Mutta nyt heille on opetettu evankeliumia ja he odottavat sitä päivää, jolloin te ja minä teemme tarvittavan tutkimis- ja selvitystyön, niin että voimme mennä Herran huoneeseen ja suorittaa heidän puolestaan työn, jota he itse eivät voi tehdä.

Veljeni ja sisareni, minä todistan, että Herra siunaa meitä, kun me otamme vastaan tämän haasteen ja toimimme sen mukaan. ■

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Ajattele jotakin lempikertomusta oman sukusi historiasta ja kerro se niille, joiden luona käyt. Voit halutessasi käyttää kysymyksiä, jotka ovat ensimmäisen presidenttikunnan sanoman lasten osuudessa (s. 6), kannustaaksesi niitä, joiden luona käyt, kertomaan jotakin omasta suvustaan. Voit lukea kohdan OL 128:15 ja voisitte keskustella siitä, miten tärkeää on suorittaa temppeletoimituksia esivanhempimme puolesta.

VIITTEET

1. OL 88:73.
2. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 280.
3. *Ks. Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 428.
4. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 247.

Voisiko indeksoiminen olla mukavaa?

Emma Abril Toledo Cisneros

Osallistuin vaarnamme tavoitteeseen indeksoida 50 000 nimeä. Alkuun se oli vaikeaa. Useaan kertaan kävi niin, että erässä, jonka latsin, oli vaikeasti luettavaa käsialaa, ja joskus halusin palauttaa sen ja ladata jonkin toisen. Mutta sitten tajusin, että jos jokainen ajattelisi sillä tavalla, nuo erät jäisivät viimeisiksi. Kuvittelin mielessäni monia ihmisjonoja, jotka odottivat henkimaailmassa, ja päätin edelleenkin yrittää lukea nuo nimet ja kirjoittaa ne tekemättä virheitä.

Opin rakastamaan noita ihmisiä. Ymmärsin, että he todellakin tarvitsivat apua, ja mekin tarvitsimme apua heiltä.

Opin ymmärtämään paremmin, että taivaallisen Isän täydellinen suunnitelma ottaa huomioon jokaisen. Kun me noudattamme innoitusta ja Hänen valittujen johtajiensa ohjeita, me näemme Hänen armonsa ja äärettömän rakkautensa.

Indeksointi on ollut minulle hieno kokemus. Olen oppinut arvostamaan ja rakastamaan monia asioita sukututkimuksen tekemisessä. Olen myös saanut Herraltamme erittäin arvokkaita lahjoja noudattamalla niinkin yksinkertaista asiaa kuin osallistumista indeksointiin.

Kirjoittaja asuu Veracruzissa Meksikossa.

LAPSILLE

Tutustu sukunne kertomuksiin

Vanhemmillasi ja isovanhemmillasi on ollut monia seikkailuja – sellaisia, joista et edes tiedä! Jotkin heidän kertomuksistaan saavat sinut nauramaan, ja ne voivat auttaa sinua uskomaan taivaalliseen Isään. Mutta joskus aikuisiakin kainostuttaa. Esitä heille näitä kysymyksiä ja auta heitä muistamaan lempikertomuksiaan. Kirjoita sitten niitä muistiin tai piirrä niistä kuvia.

Tutki tätä aineistoa rukoillen ja pyri ottamaan selville, mitä sinun tulisi kertoa siitä muille. Kuinka Vapahtajan elämän ja tehtävän ymmärtäminen lisää uskoasi Häneen ja on siunauksena niille, joista huolehdit kotikäyntiopettajana? Lisää tietoa on osoitteessa reliefsociety.lds.org.

Jeesuksen Kristuksen jumalallinen tehtävä: Palvelija

Tämä on osa kotikäyntiopetussanomien sarjaa, jossa käsitellään Vapahtajan tehtävän eri osa-alueita.

Kun palvelemme muita, meistä tulee Jeesuksen Kristuksen todellisia seuraajia – Hänen, joka antoi meille esimerkin. Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Ympärillämme on ihmisiä, jotka tarvitsevat [apua] – -. Me olemme Herran kädet täällä maan päällä, ja tehtävämme on palvella ja kohottaa Hänen lapsiaan.”¹

Linda K. Burton, Apuyhdistyksen ylijohtaja, on opettanut: ”Harjoituksen myötä meistä jokainen voi tulla enemmän Vapahtajan kaltaiseksi, kun palvelemme Jumalan lapsia. Auttaakseni meitä paremmin [palvelemaan] toisiamme haluaisin ehdottaa, että painamme mieleen tämän nelisanaisen ohjeen: ’Ensin huomaa, sitten palvele.’ – – Kun teemme niin, pidämme liitot, ja meidän palvelemisemme, kuten presidentti Monsonin palveleminen, on todisteena meidän opetuslapsuudestamme.”²

Me voimme rukoilla joka aamu,

että huomaisimme tilaisuuksia palvella toisia. ”[Taivaallinen Isä] opastaa teitä ja enkelit auttavat teitä”, David L. Beck, Nuorten Miesten ylijohtaja, on sanonut. ”Teille annetaan voimaa siunata ihmisten elämää ja pelastaa sieluja.”³

Pyhistä kirjoituksista poimittua

Matt. 20:25–28; 1. Nefi 11:27–28;
3. Nefi 28:18

VIITTEET

1. ”Mitä minä olen tehnyt jonkun hyväksi tänään?”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 86.
2. ”Ensin huomaa, sitten palvele”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 78, 80.
3. ”Pyhä velvollisuutenne palvella”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 56.
4. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 39.
5. Julkaisussa *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 81.

Usko, perhe, auttaminen

Historiastamme poimittua

Lokakuun 1856 yleiskonferenssissa presidentti Brigham Young (1801–1877) ilmoitti, että käsikärry-pioneerit olivat yhä ylittämässä tasankoja ja että jokaisen tuli heti auttaa tarvikkeiden kokoamisessa heille. Lucy Meserve Smith kirjoitti, että naiset ”riisuivat alushameensa [pitkät ja runsaat alushameet – –], sukkansa ja kaiken, mistä voivat luopua, heti siellä tabernaakkelissa ja kokosivat [ne] vankkureihin”.

Kun pelastetut pioneerit alkoivat saapua Salt Lake Cityyn, Lucy kirjoitti: ”En ole koskaan tuntenut suurempaa tyydytystä – – mistään työstä, jota olen ikinä elämässäni tehnyt, koska vallalla oli sellainen yksituumaisuuden tunne. Minun tarvitsi vain mennä kauppaan ja kertoa tarpeistani. Jos se oli kangasta, se mitattiin ja leikattiin ilmaiseksi.”⁴

Presidentti George Albert Smith (1870–1951) on sanonut muiden palvelemisesta: ”Iankaikkinen onnemme on suhteessa siihen tapaan, jolla omistaudumme auttamaan muita.”⁵

Mieti tätä

1. Kuinka rukous voi johtaa meitä olemaan välineitä Herran käsissä?

2. Kuinka toisten palveleminen voi auttaa meitä pitämään liittomme?

OI JEESUKSEN LAUPEUS, MI MUA VARJOAA

Cesar Lima Escalante

Yhtenä sunnuntaina ennen sakramenttikokousta piispa tuli luokseni ja kysyi: ”Voitko auttaa meitä sakramentin siunaamisessa?” Sanoin tietenkin auttavani.

Menin hakemaan laulukirjani ja sitten pesin käteni ennen kuin asetuin paikalleni sakramenttipöydän ääreen. Avasin laulukirjan, ja ensimmäinen näkemäni laulu oli ”Oi Jeesuksen laupeus” (*MAP-lauluja*, 116). Kokous ei ollut vielä alkanut, joten aloin lukea ensimmäistä riviä: ”Oi Jeesuksen laupeus, mi mua varjoaa.” Sydämeni täytti heti syvällisen rakkauden tunne.

Olin lukenut edellisenä iltana Raamatusta Jeesuksen Kristuksen elämän loppuvaiheista – kohtia, joissa kerrotaan viimeisestä ateriasta, Getsemanen puutarhasta sekä Hänen kuolemastaan ja ylösnousemuksestaan. Näin mielesäni, kuinka ristiinnaulitsijat kiduttivat, löivät ja pilkkasivat Jeesusta. Kuvittelin myös, kuinka Jeesus antoi sovitussuh- rinsa Getsemanen puutarhassa opetuslapsiansa nukkuessa.

Tajusin, että pian siunaisin leivän ja veden, jotka edustavat Hänen ruumis- taan ja vertaan. Sakramentin ansiosta voimme uudistaa liiton, jonka teimme,

kun meidät kastettiin, eli muistaa Hänet aina, pitää Hänen käskynsä ja ottaa Hänen nimensä päällemme.

Kun sakramenttikokous alkoi, kaikki nämä ajatukset risteilivät mielessäni. Tunsin syvällisesti, kuinka Jeesus kärsi niin tuskallisella ja uskomattomalla tavalla, että se on meille käsittämätöntä. Sitten mieleeni tuli ajatus, että Hän kesti sen

kärsimyksen, koska Hän rakastaa meitä – minua.

Tunsin Herran rakkauden niin voimakkaana, etten pystynyt hillitsemään kyyneliäni. Minusta tuntui, etten ollut kelvollinen ottamaan vastaan sitä, mitä Vapahtaja on tehnyt hyväkseni. Mutta tunsin myös, että Hänen rakkautensa minua kohtaan on täydellistä. Ystävä antaa henkensä ystäviensä

HENGELISESTI PUHDISTAVA KOKEMUS

”Jotta sakramentti olisi hengellisesti puhdistava kokemus joka viikko, meidän täytyy valmistautua *ennen* kuin tulemme sakramenttikokoukseen. Me teemme sen jättämällä tarkoituksellisesti sivuun päivittäiset työmme ja huvimme ja lakkaamalla ajattelemasta maailmallisia asioita ja huolehtimasta niistä. Kun teemme niin, teemme

mielessämme ja sydämessämme tilaa Pyhälle Hengelle. – –

Laulaessamme sakramenttilaulun, osallistuessamme sakramenttirukouk- siin ja nauttiessamme Hänen lihansa ja verensä vertauskuvat me pyydämme rukoillen anteeksiantoa synneistämme ja vajavuuksistamme. Me ajat- lemme niitä lupauksia, joita olemme tehneet ja pitäneet kuluneella vii- kolla, ja teemme erityisiä henkilökohtaisia sitoumuksia seurata Vapahtajaa tulevalla viikolla.”

Vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista, ”Menkäämme itseemme: sakramentti, temppeleli ja uhrautuva palveleminen”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 34.

puolesta (ks. Joh. 15:13). Kun sakramenttilaulu alkoi, nousin toisen veljen kanssa aloittamaan toimituksen.

Taittelimme sivuun kauniin valkoisen liinan, joka peitti leivän. Kun pitelin leipää, tiesin, että minun tehtäväni oli murtaa se osana toimitusta, mutta epäröin. Leipä edustaa Kristuksen ruumista. Ajattelin sotilaita, jotka satuttivat Herraa, enkä halunnut murtaa leipää. Kun mursin ensimmäisen palan, ajattelin sitä tuskallista ja nöyryyttävää tapaa, jolla Jeesusta kohdeltiin ennen Hänen kuolemaansa – orjantappurakruunua, ruoskimista, kärsimistä. Kyyneleet vierivät edelleen poskilleni jatkaessani leivän murtamista.

Sitten mieleeni tuli ajatus, että nämä tuskalliset ja nöyryyttävät tapahtumat olivat välttämättömiä. Ne olivat osa Jeesuksen Kristuksen sovitusuhria, ja Hän antoi tuon uhrin, koska Hän rakastaa minua ja meitä jokaista.

Aloin tuntea suurta rauhaa ja iloa. Mursin jokaisen leivänpalan tarkoin ja hitaasti tietäen, että se, mitä pitelin käsissäni, siunattaisiin ja pyhitettäisiin erityistä tarkoitusta varten ja että

se edusti jotakin hyvin kallisarvoista, kaunista ja tavatonta. Tunsin suurta vastuuta suorittaa tämä toimitus niin että kokouksessa olijat voisivat uudistaa liittonsa Herran kanssa ja saada sovituksen siunaukset.

Kun olimme valmiit, näin tarjottimet täynnä murettua leipää. Näky oli ihmeellinen ja ylevä. Toverini lausui rukouksen. Koskaan aiemmin en ollut ymmärtänyt niin selkeästi sanoja ”jotta he söisivät Poikasi ruumiin muistoksi” (OL 20:77).

Kun otin leivänpalan, tunsin jälleen kerran Vapahtajani rakkauden. Tunsin varjelusta, nöyryyttä ja päättäväisyyttä tehdä oikein. Halusin tutkia elämäni ja tehdä parannuksen kaikesta, mitä olin tehnyt väärin.

Olen kiitollinen Jeesukselle Kristukselle Hänen rakkaudestaan minua kohtaan. Olen kiitollinen siitä, että me voimme saada Hänen sovituksensa siunaukset: saada anteeksi syntimme ja saada mahdollisuuden palata taivaallisen Isämme luo. ■

Kirjoittaja asuu Méxicossa Meksikossa.

KYSYMYKSIÄ POHDITTAVAKSI

Mitä voin tehdä viikon aikana valmistautuakseni paremmin nauttimaan sakramentin? Mitä ajattelen sakramentin aikana? Tunnenko saavani anteeksi ja saavani innoitusta nauttiesi sakramentin?

HAASTEET OVATKIN SIUNAUKSIA

Rachel Harrison

Ne asiat, joita pidin temppeleliiiton haasteina, osoittautuivatkin ihaniksi siunauksiksi.

Keskustelin erään hyvän ystävän kanssa temppeleissä solmitun avioliiton tuomista siunauksista. Sanoin leikilläni, että keksin vain muutaman siunauksen, mutta mieleeni tuli monia haasteita. ”Jaa”, hän sanoi, ”ehkäpä ne ovatkin niitä siunauksia!”

Tiesin, että hän oli oikeassa.

Se, että minut on sinetöity temppeleissä, on siunannut minua iankaikkisella näkemyksellä avioliitosta ja perheestä. Temppeleliiitonni ovat olleet ”silmälasit”, joiden kautta mieheni ja minä olemme aina – jopa nuorena, juuri avioliiton

solmineena avioparina – tarkastelleet edessämme olevia vaihtoehtoja.

lankaikkinen näkökulma

Aloitimme avioliittomme iankaikkinen näkökulma mielessämme, ja meistä se tuntui tarkoittavan sitä, ettei meidän pitäisi lykätä lasten hankkimista tai rajoittaa niiden lasten määrää, jotka odottivat tuloa perheeseemme. Mieheni jatkoi yliopisto-opintojaan perheemme kasvaessa. Siinä vaiheessa kun hän alkoi käydä työssä kokopäiväisesti, meillä oli viisi lasta. Minä jatkoin opiskelua osa-aikaisesti, jotta voisin hoitaa lapsemme kotona. Muistelen hellästi noita varhaisvuosia. Ne olivat mahtavia! Asuimme pienessä asunnossa kahden alle puolitoistavuotiaan lapsen kanssa vähäisen opintorahan turvin ja söimme usein kaikkein edullisinta lihaa.

Pidän noita varhaisvuosia pioneerivuosiimme – me ylitimme korkeakouluopintojen ”tasangot”, perustimme perheemme ja tulimme toimeen rajallisilla varoilla. Tunnen – mutta vain vähäisessä määrin – samoin kuin yksi Martinin käsikärrykomppanian eloonjääneistä sanoi heidän matkastaan: ”Jokainen meistä tuli tietämään ehdottoman varmasti, että Jumala elää, sillä me opimme tuntemaan Hänet äärimmäisessä hädässämme.”¹

Maaailman silmissä siinä, mitä päätimme tehdä noina avioliittomme alkuvuosina, ei ollut järkeä. Se, että lykkäsimme valmistumistani hankkiaksemme lapsia, että elimme yhden ihmisen tuloilla ja jäimme vaille joitakin ylellisyyksiä, on saattanut näyttää typerältä. Mutta Herra sanoi Jesajalle:

”Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne ole minun teitäni, sanoo Herra.

Sillä niin korkealla kuin taivas kaartuu maan yllä, niin korkealla ovat minun tieni teidän teittenne yläpuolella ja minun ajatukseni teidän ajatus-tenne yläpuolella.” (Jes. 55:8–9.)

Se, että olemme perheenä uhranneet maalliset tavoitteet noudattaaksemme taivaallisen Isän tahtoa, on ollut nöyräksi tekevä siunaus elämässämme.

Kohtaamme haasteet yhdessä

Luemme Opista ja liitoista, että ne, jotka ”haluavat noudattaa liittojaan uhrin kautta – heidät minä [Herra] hyväksyn.

Sillä minä, Herra, panen heidät tuottamaan sangen hedelmällisenä puuna, joka on istutettu hyvään maahan puhtaan virran partaalle ja joka tuottaa paljon arvokasta hedelmää.” (OL 97:8–9.) Arvokasta hedelmäämme ovat viisi lastamme. He ovat epäilemättä suurin siunauksemme.

Avioliitto tuo mukanaan joitakin elämän tärkeimmistä tehtävistä – ja joitakin elämän riemullisimmista hetkistä. Haluamme kuulla riemullisista hetkistä, joita sinulla on ollut avioliitossasi. Jaa kertomuksesi osoitteessa liahona.lds.org (napsauta kohtaa ”Submit Your Work”) tai sähköpostitse osoitteessa liahona@ldschurch.org.

Vuosien myötä miehelläni ja minulla on ollut monia haasteita avioliitossamme, ja voin näin jälkikäteen rehellisesti sanoa olevani kiittolinen niistä. Herra siunaa meitä koettelemuksilla jalostaakseen meitä yksilöinä ja auttaakseen meitä kääntymään Hänen ja kumppanimme puoleen.

Temppeliavioliitto on korotuksen korkein liitto. Kun tämä liitto pidetään, se johtaa korkeimpaan asteeseen selestisessä valtakunnassa eli iankaikkiseen elämään, mikä tarkoittaa iankaikkista lisääntymistä (ks. OL 131:1–4). Tämän suuren palkinnon vuoksi meidän on syytä odottaakin, että temppeliavioliitto vaatii meiltä paljon, että se muuttaa todellista luonnettamme.

Vanhin Bruce C. Hafen, täysinpalvellut seitsemänkymmenen koorumin jäsen, on sanonut: ”Saatamme aloittaa menemällä naimisiin mukavuuden vuoksi. Mutta sitten tulee ongelmia.

Jos yritämme vakavissamme ratkaistane, se ei ehkä aina tunnu mukavalta, mutta me kasvamme. Silloin päädymme olemaan naimisissa, ei pelkätään mukavuuden vaan ilon vuoksi.”² Ongelmien ratkaiseminen yhdessä ei ole aina ollut mukavaa, mutta se on todellakin tuonut meille iloa.

Ahkerä työnteko ja ilo

Äitinä oleminen on vaikein tehtävä, mihin olen ikinä ryhtynyt. Ennen kuin meillä oli lapsia, ajattelin, että äitiys olisi enimmäkseen, ellei jopa aina, riemullista – ja siihen sekoittuisi muutama hetki ahkerää työntekoa. Mutta olen oppinut ymmärtämään, että asia onkin päinvastoin. Iankaikkinen kumppanuus aviomieheni kanssa on tehnyt äitiydestä ja avioliitosta minulle taivaallisen Isän kaltaiseksi tulemisen työpajan. Vanhemmuuden tehtävä tässä elämässä muistuttaa taivaallisen Isämme työtä ja tarkoituksia – ihmisen

kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttamista (ks. Moos. 1:39). Vaimona ja äitinä oleminen edellyttää taivaallista kärsivällisyyttä, lujuutta ja rakkautta. Äitinä oleminen auttaa minua tulemaan enemmän Jumalan kaltaiseksi luonteeltani, haluiltani ja mahdollisuuksiltani.

Se, että minut on sinetöity temppeleissä, on siunannut minua tavoilla, joita en ollut odottanut. Se on lujjuuden lähde minulle ja vakauden lähde lapsillemme. Se on yhdistävä side esivanhempini ja siunaa heitä, kun teen temppeleiden heidän puolestaan. Temppeliavioliittoni on jokaisen uhrauksen arvoinen, ja tiedän, että se tuo suuria siunauksia. ■

Kirjoittaja asuu Uudessa-Seelannissa.

VIITTEET

1. Francis Webster, julkaisussa William R. Palmer, ”Pioneers of Southern Utah”, *The Instructor*, toukokuu 1944, s. 217–218.
2. *Covenant Hearts: Marriage and the Joy of Human Love*, 2005, s. 13.

SAMUEL

”Samuel-poikasen kokemus, kun hän vastasi Herran kutsuun, on aina ollut innoituksena minulle.” – Presidentti Thomas S. Monson¹

Äitini Hanna oli lapseton ja rukoili temppelissä poikaa luvaten antaa hänet Herralle. Jumala vastasi hänen rukouksiinsa, ja hän synnytti minut. Kun olin vielä pieni, hän vei minut temppeliin palvelemaan Jumalaa. Siellä pappi Eeli piti minusta huolen ja opetti minua.²

Kun olin lapsi, kuulin eräänä yönä äänen kutsuvan minua nimeltä. Kolme kertaa menin Eelin luo, mutta hän ei ollut kutsunut minua. Hän sanoi, että minua kutsui Herra. Noudatin Eelin neuvoa, kun kuulin nimeni neljännen kerran, ja vastasin: ”Puhu, palvelijasi kuulee.”³ Herra puhui minulle, ja kun tulin vanhemmaksi, Hän oli kanssani. Hän kutsui minut profeetakseen.

Kun tulin vanhaksi, nimitin poikani Israelin tuomareiksi. Poikani olivat

jumalattomia, joten Israelin vanhimmat pyysivät kuningasta. Varoitin ihmisiä kuninkaan tuomista vaaroista, mutta he olivat pyynnöissään itsepitäisiä. Herra antoi käskyn, että minun tuli tehdä niin kuin he tahtoivat.⁴

Herra lähetti minulle Saulin – nuoren ja komean pojan⁵ – ja minä voitelin hänet Israelin hallitsijaksi⁶. Hänestä tuli heidän kuninkaansa. Mutta kun Herra käski Saulia hävittämään amalekilaiset ja kaiken, mitä heillä oli, Saul ei totellut. Hän piti amalekilaisten eläimet ja uhrasi ne. Minä opetin Saulille, että ”kuuliaisuus on parempi kuin uhri, tottelemisen parempi kuin oinasten rasva”⁷.

Saulin tottelemattomuuden vuoksi Herra käski minun voidella uuden kuninkaan Iisain poikien joukosta. Iisai esitteli minulle seitsemän

vanhinta poikaansa, mutta Herra ei ollut valinnut heitä.⁸ Herra ilmoitti minulle, että nuorimman pojan Daavidin pitäisi olla kuningas. Kasvoiltaan ja kooltaan Daavidin vanhemmat veljet näyttivät ehkä enemmän tulevilta kuninkailta, mutta Herra oli valinnut tämän nuoren paimenpojan johtamaan kansaansa. Tästä kokemuksesta opin, että ”Herra ei katso kuten ihminen. Ihminen katsoo ulkokuorta, mutta Herra näkee sydämeen.”⁹ ■

VIITTEET

1. ”Pappeus toiminnassa”, *Valkeus*, tammikuu 1993, s. 45.
2. Ks. 1. Sam. 1–2.
3. 1. Sam. 3:10.
4. Ks. 1. Sam. 8:22.
5. Ks. 1. Sam. 9:2.
6. Ks. 1. Sam. 9:16.
7. 1. Sam. 15:22.
8. Ks. 1. Sam. 16:10.
9. 1. Sam. 16:7.

KYMMENYKSET JA UHRIT

Maksamalla kymmenykset ja uhrit lapset voivat oppia, että Herra pitää lupauksensa.

Tämän numeron sivuilla 60–61 olevassa artikkelissa vanhin Anthony D. Perkins seitsemänkymmenen koorumista puhuu siitä, kuinka kymmenysten maksaminen ennen ansiotulojen käyttämistä muihin asioihin opetti hänet nuorena erottamaan halut tarpeista.

Vanhin Perkins sanoo, että kun hän piti tämän käskyn, ”uskoni vahvistui, ja samoin vahvistui haluni pitää muut [Herran käskyt]”. Hän noudatti periaatetta, jota opetetaan kirjassessa *Nuorten voimaksi*: ”Kun maksat kymmenyksiä, on tärkeää, että sinulla on oikea asenne. – – Maksa ne auliisti ja kiitollisin sydämin.” (2011, s. 38.)

Ehdotuksia nuorten opettamiseen

- Nuoret voivat oppia usein muiden esimerkistä. Artikkelissa ”Kymmenysten siunaukset” (*Liahona*, maaliskuu 2013, s. 26–29) kerrotaan viidestä henkilöstä, joita siunattiin, koska he maksoivat kymmenykset. Keskustelkaa siitä, kuinka kymmenysten maksaminen

on siunannut perhettänne. Voit myös halutessasi puhua siitä, kuinka kymmenykset ja uhrit siunaavat kaikkia kirkon jäseniä.

- Voitte lukea yhdessä kymmenyksiä ja uhreja koskevan artikkelin kirjassessa *Nuorten voimaksi* (s. 38–39). Voisitte keskustella siitä, kuinka paastoaminen ja paastouhrit liittyvät toisiinsa ja kuinka perheenne maksaa paastouhrit.

Ehdotuksia lasten opettamiseen

- Voit käyttää seuraavaa havaintoesitystä: Pane pöydälle 10 kolikkoa. Kysy perheenjäseniltä, miltä heistä tuntuisi, jos sanoisit, että antaisit heille yhdeksän näistä kolikoista ja pitäisit vain yhden auttaaksesi Herran valtakunnan rakentamisessa. Olisivatko he valmiita hyväksymään sellaisen tarjouksen? Sitten voisit selittää yhtäläisyydet tämän tilanteen ja kymmenysten lain välillä.
- Voisit käyttää elokuun 2011 *Liahonan* osiota ”Pienille lapsille” (s. 70–72). Siinä kerrotaan tosielämän tilanteesta, jossa eräs poika oppii, että kymmenysten

PYHIEN KIRJOITUSTEN KOHTIA TÄSTÄ AIHEESTA

3. Moos. 27:30, 32

5. Moos. 26:12

Neh. 10:38

Mal. 3:8, 10; ks. myös

3. Nefi 24:8, 10

Luuk. 18:12

Alma 13:15

OL 64:23; 97:10–12; 119:3

maksaminen on hyvä päätös – vaikka hänen lahjoituksensa onkin yksi ainoa kolikko. Voit myös tehdä siihen liittyvät toiminnot lastesi kanssa. ■

Liahonan aikaisempia numeroita on verkossa osoitteessa liahona.lds.org.

*Kaikella sillä
mediassa olevalla
sisällöllä, jota
käytät, on vaiku-
tus sinuun. Onko
valitsemasi media-
sisältö kohottavaa,
merkityksellistä ja
innoittavaa?*

Katherine Nelson

Kun Daniel, Sadrak, Mesak ja Abed-Nego tuotiin kuningas Nebukadnessarin hoviin, heidän käskettiin syödä kuninkaan pöydän herkkuja ja juoda kuninkaan viinejä. Mutta sen sijaan he päättivätkin syödä kasviksia ja juoda vettä. Kymmenen päivän kuluttua ”he näyttivät paljon terveemmiltä kuin ne pojat, jotka olivat saaneet ruokansa kuninkaan pöydästä. – – Ja näille neljälle pojalle Jumala antoi taitoa ja kykyä kaiken opin ja viisauden ymmärtämiseen, ja Daniel osasi selittää kaikki näyt ja unet.” (Dan. 1:15, 17.)

Vaikka me käytämme usein tätä kertomusta havainnollistamaan tärkeitä periaatteita viisauden sanasta ja siitä ruoasta, jota me nautimme *kirjaimellisesti*, se opettaa muita periaatteita siitä, mitä me nautimme *kuvaanollisesti*. Tähän sisältyy kaikki mediasisältö, jota käytämme viihteenä – kuvataiteesta, kirjoista, tanssista ja musiikista aina digitaaliseen ja sosiaaliseen mediaan. Aivan kuten Daniel ja hänen ystävänsä tekivät tietoisien päätöksen välttää ylenpalttista, raskasta ruokaa, joka ei antaisi heille heidän tarvitsemaansa ravintoa – ja olisi saattanut kääntää heidän huomionsa pois kuninkaan hovissa saadusta koulutuksesta – niin meidänkin täytyy käyttää arvostelukykyä valitessamme tervehenkistä viihdettä (ks. OL 25:10).

Seuraavat ehdotukset voivat auttaa meitä päättämään, millainen viihde on tässä koetustilassa kallisarvoisen aikamme arvoista.

Vältä kevytmielisyyttä

Me käännyimme viihteen pariin saadaksemme kevennyttä päivittäisiin huoliin. Se voi olla aikaa, jolloin rentoudumme, nauramme ja käymme hyviä keskusteluja perheen ja ystävien kanssa.¹ Virkistys, jota tunnemme näiden toimintojen tuovan, tulee Pyhän Hengen vaikutuksesta, sillä Hengen hedelmiä ovat ”rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä” (Gal. 5:22–23). Jotta tuntisimme itsemme virkistyneiksi

ajanvietteemme jälkeen, meidän täytyy valita sellaista viihdettä, joka pitää meidät avoimina Pyhän Hengen kehotuksille ja parantavalle voimalle.

Ettemme menettäisi Pyhän Hengen toveruutta ja aiheuttaisi vahinkoa hengellemme, meitä neuvotaan olemaan katselematta ja kuuntelematta ”mitään sellaista, mikä on jollakin tavoin alhaista, moraalitonta, väkivaltaista tai pornografista, [ja olemaan menemättä] mukaan mihinkään sellaiseen”². Mutta joskus mediasisältö, jossa ei näytä olevan moraalitonta sisältöä, voi olla aivan yhtä vahingollista kääntämällä huomiomme pois siitä, mikä on tarkoituksemme elämässä.

ARVOKASTA MEDIASISÄLTÖÄ

Tervehenkinen viihde voi auttaa meitä tuntemaan olomme keveäksi, kun taas muunlainen viihde voi saada meidät muuttamaan kevytmielisiksi. Opissa ja lii-

toissa Herra antaa meille käskyn: ”Lopettakaa kaikki kevyt puheenne, kaikki naurunne, kaikki himokkaat halunne, kaikki ylpeytenne ja kevytmielisyytenne” (88:121). Jotkin viihteen muodot kääntävät huomiomme pois pelastussuunnitelman tarkoituksesta valtaamalla mieleemme sellaisella, mitä vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista on kuvaillut joutaviksi ajatuksiksi ja merkityksettömiksi asioiksi³. Sellainen kevytmielinen viihde voi nopeasti saada meidät ansaan ja muuttua ”harkituksi halveksunnaksi, niin että se väheksyy pyhää ja pahimmillaan muuttuu pyhänhäviöksi ja rienaukseksi”⁴.

Ole aktiivinen toimija

Vaikka voi olla helpompaa antaa viihteen, jota kuuntelemme, katselemme ja luemme, päästä sydämeemme ja mieleemme passiivisesti ja valvomatta, niin olennainen osa elämää on oppia, kuinka tulla toimijaksi – oppia toimimaan omasta puolestamme eikä olla toiminnan kohteena (ks. 2. Nefi 2:26). Todelliseksi toimijaksi tulemiseen kuuluu, että on järkevä siinä, mitä viihdettä käyttää.

Sen sijaan että ajattelematta ottaisimme vastaan median tarjoamaa viihdettä, meidän täytyy tulla tietoisiksi siitä, kuinka paljon aikaa käytämme siihen ja mitä viestejä – ilmeisiä ja piileviä – se lähettää. Ryan Holmes, digitaalisen mediaryhmän johtaja Brigham Youngin yliopistossa, selittää, että meidän täytyy ”käyttää teknologiaa tietoisesti” ja harkita tarkoin ”kaikkia sen seurauksia”⁵. Amy Petersen Jensen, teatteri- ja mediataiteiden osaston professori Brigham Youngin yliopistossa, sanoo, että on erittäin tärkeää ”päättää osallistua aktiiviseen mediakeskusteluun ja välttää passiivista median käyttöä”⁶.

Käytä aikaa viisaasti

Aktiivisempänä toimijana olemiseen sisältyy se, että alamme tiedostaa, kuinka paljon aikaa käytämme viihteeseen. Koska valinnanvaraa on paljon, on helppoa ajautua nielemään ”mitä tahansa, mitä eteen tulee tekstiviesteinä, sähköposteina, automaattipäivityksinä, videoina ja tiedotteina”⁷. Mutta kun teemme niin, me tuhlaamme koetusaikaamme (ks. 2. Nefi 9:27) aikaa haaskaaviin toimintoihin, jotka eivät auta meitä tulemaan vahvemmiksi, viisaammiksi, armeliaammiksi Jeesuksen Kristuksen edustajiksi.

Sen sijaan että tuhlaisimme kokonaisia iltoja viimeisimpään kulovalkean lailla verkossa leviävään videoon, uuteen päivänpolttavaan tv-ohjelmaan tai tilapäivityksiin, voisimme tietoisesti varata aikaa nauttia merkityksellisestä viihteestä, joka piristää meitä. Veli Holmes sanoo: ”Tee tietoinen valinta. Sinä päätät, mitä, milloin ja kuinka aiot olla vuorovaikutuksessa digitaalisesti.”⁸

Valitse kohottavaa mediasisältöä

Yksi tärkeä osa viihteemme huolellista valitsemista on se, että olemme tietoisia median lähettämistä viesteistä.

Jokainen viihteen muoto viestii jotakin, ovatpa viestit tarkoituksellisia tai eivät. Kun esimerkiksi nautit elokuvasta tai kirjasta, kysy itseltäsi, mitä viestejä se lähettää sinulle vertauskuvillaan, hahmoillaan, sanoillaan ja kuvillaan. Mitkä ovat sen arvot? Mitä käyttäytymistapoja se kannattaa? Mikä tärkeintä, auttaako se sinua ajattelemaan ja kunnioittamaan Jeesusta Kristusta? Auttaako se sinua ymmärtämään Hänen jumalallisuuttaan? Opettaako se sinulle jotakin uhrautumisesta? Rakkaudesta? Epäitsekkydestä? Kertooko se jotakin

perheen tärkeydestä tai avioliiton pyhyydestä? Jos et pysty poimimaan käyttämäsi viihteen viesteistä mitään evankeliumiaiheisia totuuksia, kyseinen viihde ei ole arvokasta eikä aikasi arvoista.

Joku saattaisi tuntea houkutus sanoa: ”Se on vain viihdettä – ei koulua eikä kirkkoa. Ei minun tarvitse oppia siitä mitään.” Mutta ”kaikki, mitä luet, kuuntelet tai katselet, vaikuttaa sinuun”⁹ – oletpa siitä tietoinen tai et.

Kun ryhdymme mielessämme ja sydämessämme arvioimaan käyttämäämme mediasisältöä, me koemme pohdinnan hetkiä. Professori Jensen kutsuu näitä hetkiä ”keskusteluksi”: ”ajatustenvaihdoksi – sisäiseksi vuorovaikutukseksi, jossa me kuuntelemme ja vastaamme. Parhaista keskusteluista, mitä meillä on, tulee usein yksityisen parannuksen hetkiä, koska monesti juuri keskustellessamme me muutamme mieltämme, löydämme uuden polun tai päättämme toimia paremmin. Muutokset, joita teemme sielussamme näinä hetkinä, ovat yleensä pieniä, yksinkertaisia, vähittäisiä, lohdullisia ja antoisia.”¹⁰

Etsimme ”jotakin hyveellistä, rakastettavaa tai hyvältä kuuluvaa tai kiitettävää” (UK 13) – jopa vapaa-aikanamme. Jeesuksen Kristuksen edustajina meidän täytyy pitää kiinni siitä, että ”kaikki, mitä luemme tai [katsomme] – –, opettaa jotakin hyvää tai rakentaa jotakin hyvää [itsessämme] tai [perheessämme]”. Sen, miten käytämme viihdettä, tulee olla ”tarkoituksellisia, omistautuneita tekoja – –, jotka [auttavat meitä] saavuttamaan ja omaksumaan taivaallisen Isämme näkemyksen”.¹¹

Tiedämme, että sellainen hyveellinen, rakastettava ja kiitettävä viihde – arvokas mediasisältö – kohottaa meitä, valmistaa meitä elämän haasteisiin ja vahvistaa opetuslapsuuttamme. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

VIITTEET

1. Ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129. Julistuksessa mainitaan tervehenkisen virkistystoiminnan olevan yksi niistä periaatteista, joilla luodaan onnellinen perhe.
2. *Nuorten voimaksi*, 2011, s. 11.
3. Ks. ”Voimalliset ajatukset”, *Valkeus*, tammikuu 1996, s. 28.
4. Brad Wilcox, ”If We Can Laugh at It, We Can Live with It”, *Ensign*, maaliskuu 2000, s. 29.
5. ”The Truth of All Things”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 7. toukokuuta 2013, speeches.byu.edu.
6. ”Some Hopeful Words on Media and Agency”, Brigham Youngin yliopiston hartaustilaisuus, 20. maaliskuuta 2012, speeches.byu.edu.
7. ”The Truth of All Things”, speeches.byu.edu.
8. ”The Truth of All Things”, speeches.byu.edu.
9. *Nuorten voimaksi*, s. 11.
10. ”Some Hopeful Words on Media and Agency”, speeches.byu.edu.
11. ”Some Hopeful Words on Media and Agency”, speeches.byu.edu.

Vanhemmuutta ilman laitteita

Jan Pinborough

kirjon lehdet

Vapahtaja sanoi kaksi yksinkertaista sanaa: ”Katsokaa pienokaisianne.” Nefiläiset käänsivät katseensa lapsiinsa. Ja se, mitä sen jälkeen tapahtui, on yksi pyhimmistä tapahtumista kaikissa pyhissä kirjoituksissa. (Ks. 3. Nefi 17:23–24.)

Koin tuollaisen ”katsomisen” hetken ensimmäisen kerran, kun esikoistyttäremme oli vastasyntynyt. Hänen vaimea, itsepintainen itkunsa oli herättänyt minut keskiyön tienoilla, ja olin valmistautumassa syöttämään hänet. Yhtäkkiä hän avasi silmänsä selälleen ja katsoi minua suoraan silmiin usean pitkän, kallisarvoisen hetken. Kun hän ja minä todella ”katsoimme” toisiämme ensimmäisen kerran, aistin jotakin siitä iankaikkisesta siteestä, joka yhdistäisi meitä.

Neurobiologinen tutkimus on vahvistanut vanhemman ja lapsen keskinäisen ”katsomisen” olevan erittäin tärkeää. Neurobiologi, tri Allan N. Schoren mukaan keskinäisen katseen välittämä nonverbaalinen kommunikaatio on ratkaisevan tärkeää vauvan aivojen asianmukaiselle kehitykselle.¹ Myöhemminä vuosina tämä yhteys pysyy edelleen ratkaisevan tärkeänä kasvavien lastemme

mielen, sydämen ja hengen kehitykselle.

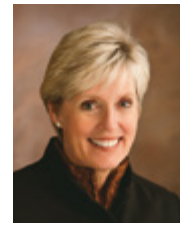
”Katsominen” ei ole ohimennen, hajamielisesti vilkaisemista. Se on teko, jolla toinen otetaan sydämeen ja mieleen. Se on sellaisen keskittyneen huomion antamista, joka ilmaisee: ”Minä näen sinut. Sinä olet minulle tärkeä.”

Nykyajan vanhemmilta tällainen katsominen edellyttää usein itsekuria siirtää laitteet syrjään, tietoista valintaa irrottaa katseemme kuvaruudusta ja sammuttaa digitaaliset laitteemme. Se voi tarkoittaa sitä, että vastustamme kiusausta tarkistaa tekstiviestejämme tai käydä läpi sosiaalisen median päivityksiä. Siihen voi sisältyä se, että me harkiten sovimme henkilökohtaiset ja perheen mediankäytön säännöt, asetamme rajat suojelemaan sitä pyhää aikaa, jonka annamme toisillemme päivittäin perheessämme.

Kun pyrimme täydemmin ja useammin katsomaan pienokaisiamme, me ravitsemme lastemme omanarvontuntoa, rikastamme suhteita toisiimme ja koemme useammin niitä pyhiä hetkiä, jolloin näemme lastemme sydämeen. ■

VIITE

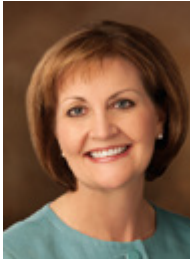
1. Ks. ”Relational trauma and the developing right brain: The neurobiology of broken attachment bonds”, julkaisussa *Relational Trauma in Infancy*, toim. Tessa Baradon, 2010, s. 19–47.

IRROTTAUDU LAITTEISTA JA KUUNTELE RAKKAUTTA OSOITTAEN

”Kun rukoilemme tietääksemme, kuinka voimme täyttää lastemme tarpeita, vastauksena saattaa olla, että meidän tulee useammin irrottautua teknisistä laitteista. Kallisarvoiset hetket, jolloin meillä on mahdollisuus vaikuttaa lapsiimme ja keskustella heidän kanssaan, haihtuvat, kun häiriötekijät vievät aikamme. Miksemme varaisi jokaiselle päivälle aikaa irrottautua teknisistä laitteista ja uudistaa yhteys toisiimme? Yksinkertaisesti sammuttakaa kaikki laitteet. Kun teette tämän, kotinne saattaa tuntua alkuun hiljaiselta. Saatatte jopa tuntea, ettei teillä ole mitään tekemistä tai mitään sanottavaa. Kun sitten annatte lapsillenne täyden huomion, niin keskustelu alkaa ja voitte nauttia toinen toisenne kuuntelemisesta.”

Ks. Rosemary M. Wixom, Alkeis-yhdistyksen ylijohdaja, ”Sanat, joita puhumme”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 82.

Linda K. Burton
Apuhdistyksen
ylijohtaja

PAPPEUDEN VOIMA

- KAIKKIEN SAATAVILLA

Pappeuden valtuus annetaan asettamalla, mutta pappeuden voima on kaikkien saatavilla. Vanhurskaus on se piirre, jonka perusteella kukin meistä tulee kelvolliseksi saamaan pappeuden voiman elämäänsä.

Meillä on etuoikeus elää tätä kirkon historian vaihetta, jolloin esitetään kysymyksiä pappeudesta. Ihmiset ovat hyvin kiinnostuneita ja haluavat tietää ja ymmärtää enemmän siitä valtuudesta, voimasta ja niistä siunauksista, jotka liittyvät Jumalan pappeuteen. Toiveeni on, että pappeuden

oppi voisi *laskeutua* sieluumme ”kuin kaste taivaasta” (OL 121:45). Todistan, että Herra jouduttaa työtään, ja meidän on välttämätöntä ymmärtää, kuinka Herra toteuttaa työtään, saadaksemme voiman, joka tulee siitä, että olemme sopusoinnussa Hänen suunnitelmansa ja tarkoitustensa kanssa.

Herra on aina toteuttanut pappeutensa voimalla työtään, joka on ”ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen” (Moos. 1:39). Pappeuden kautta luotiin taivaat ja maa. Pappeuden toimistusten avulla ja Jeesuksen Kristuksen sovituksen ansiosta voidaan voittaa

lankeemuksen vaikutukset. Koska pappeuden valtuus on suotu ihmiselle taivaallisen Isän lasten siunaukseksi, Hän haluaa meidän kutsuvan pappeuden voiman kotiimme siunaamaan ja vahvistamaan perhettämme ja omaa elämäämme.

Vuoden 2013 maailmanlaajuisessa johtajien koulutuksessa vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista sanoi painokkaasti: ”Miehet eivät ole pappeus!”¹ Minut se havahdutti, ja se on meille kaikille kutsu tutkia, pohtia ja oppia ymmärtämään paremmin pappeutta. Jos joku, ehkäpä lapsi tai ystävä, joka kuuluu johonkin toiseen kirkkoon, kysyisi teiltä seuraavat kysymykset, osaisitteko vastata?

- Mikä pappeus on?
- Miksi pappeus on niin tärkeä?
- Mitä ovat pappeuden avaimet?
- Kenellä on pappeuden avaimet?

Mikä pappeus on?

Pappeus on Jumalan iankaikkinen voima ja valtuus, jolla Hän siunaa, lunastaa ja korottaa lapsensa. Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista on selittänyt pappeutta tällä tavoin: ”Pappeus on keino, jolla Herra toimii ihmisten kautta sielujen pelastamiseksi. – – Pappeudenhaltijan odotetaan käyttävän tätä pyhää valtuutta Jumalan pyhän mielen, tahdon ja tarkoitusten mukaan. *Pappeudessa ei ole mitään itsekeskeistä. Pappeutta käytetään aina muiden ihmisten palvelemiseen, siunaamiseen ja vahvistamiseen.*”²

Kun olen tutkinut, pohtinut ja pyrkinyt ymmärtämään pappeutta,

”Pappeudessa ei ole mitään itsekeskeistä. Pappeutta käytetään aina muiden ihmisten palvelemiseen, siunaamiseen ja vahvistamiseen.”

Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista

Ajatus siitä, ettei pappeuden voimaa olisi, tekee vakavaksi. Minä ainakin nousen riemuitsemaan siitä, että tämä pyhä voima on palautettu maan päälle Jumalan profetaan välityksellä

minulle on ollut avuksi ajatella, millainen maailma olisi ilman sitä. Vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista tutki tätä ajatusta sanoessaan: ”Voitteko kuvitella, miten pimeä ja tyhjä kuolevaisuus olisi ilman pappeutta? Jos maan päällä ei olisi pappeuden voimaa, vastustajalla olisi vapaus hallita ja vallita rajattomasti. Ei olisi Pyhän Hengen lahjaa ohjaamassa ja valaisemassa meitä; ei profeettoja, jotka puhuvat Herran nimessä; ei temppeleitä, joissa voimme solmia pyhiä, iankaikkisia liittoja; ei valtuutta siunata tai kastaa, parantaa tai lohduttaa. – – Ei olisi valoa, ei toivoa – vain pimeyttä.”³

tänä viimeisenä ja loistavana aikojen täyttymisen taloudenhoitokautena!

Vanhin Oaks antaa meille kuitenkin varoituksen, kun puhumme pappeudesta: ”Käytämme pappeudenhaltijoista joskus nimitystä ’pappeus’, mutta emme saa unohtaa milloinkaan, etteivät pappeudenhaltijat omista pappeutta eivätkä ole sen ruumiillistuma. Sitä pidetään *pyhänä luottamuksena käytettäväksi miesten, naisten ja lasten hyväksi yhtäläisesti.*”⁴

Miksi pappeus on niin tärkeä?

Me tiedämme, että ”jumalallinen onnensuunnitelma tekee mahdolliseksi perhesuhteiden jatkumisen

haudan tuolla puolen. Pyhissä temppelissä tarjolla olevat pyhät toimitukset ja liitot suovat yksilöille mahdollisuuden palata Jumalan kasvojen eteen ja perheille mahdollisuuden tulla liitetyksi yhteen iankaikkisuudeksi.”⁵ Vanhin Russell M. Nelson kahdentoista apostolin koorumista onkin opettanut: ”Pappeuden valtuus on palautettu siksi, että perheet voidaan sinetöidä yhteen ikuisiksi ajoiksi.”⁶

”Pappeuden valtuus on välttämätön evankeliumin toimitusten suorittamiseksi. – – Jokainen toimitus avaa oven runsaisiin hengellisiin siunauksiin.”⁷ Jeesus antoi Pietarille valtakunnan pyhät avaimet ja vastuullisen tehtävän: ”Minkä sinä sidot maan päällä, se on sidottu taivaissa, ja minkä sinä vapautat maan päällä, se on myös taivaissa vapautettu” (Matt 16:19).

Mitä ovat pappeuden avaimet?

Yksinkertainen selitys pappeuden avaimista on *New Era* -lehden toukokuun 2012 numerossa:

”Avaimilla voi tehdä paljon sellaista, mitä muuten ei voisi tehdä – kuten päästä rakennuksiin, ajaa autoa ja avata matkalaukkuja. Avaimet merkitsevät periaatteessa valtuutta ja käyttöoikeutta.

Samoin on pappeuden avainten laita. Niillä hallitaan käyttöoikeutta pappeuden siunauksiin ja toimituksiin. – – Pappeuden avaimet tarkoittavat oikeutta johtaa kirkkoa. – – Avaimet koskevat yleensä tiettyä maantieteellistä aluetta, kuten seurakuntaa, vaarana tai lähetyskenttää. Niihin sisältyy yleensä myös valtuus tiettyihin toimituksiin ja toimintoihin (esim.

kasteeseen, sakramenttiin, lähetystyöhön ja temppelityöhön).”⁸

Kenellä on pappeuden avaimet?

”Jeesuksella Kristuksella on hallussaan kaikki kirkkooan koskevat pappeuden avaimet. Hän on antanut kaikille apostoleilleen kaikki avaimet, jotka kuuluvat Jumalan valtakuntaan maan päällä. Virkaiältään vanhin elävä apostoli, kirkon presidentti, on ainoa henkilö maan päällä, jolla on valtuus käyttää kaikkia pappeuden avaimia (ks. OL 107:91–92). – – [Sitten hän] delegoi pappeuden avaimia muille pappeusjohtajille, niin että he voivat johtaa heille kuuluvilla vastuualueilla. – – Apujärjestöjen johtajat ja heidän neuvonantajansa eivät saa avaimia. He saavat delegoidun valtuuden toimia tehtävissään.”⁹

Pappeuden valtuus ja pappeuden voima ovat kuitenkin eri asia. Pappeuden valtuus annetaan asettamalla, mutta pappeuden voima on kaikkien saatavilla. Koska pappeuden voima on jotakin sellaista, minkä me kaikki haluamme saada perheeseemme ja kotiimme, mitä *meidän* pitää tehdä kutsuaksemme tuon voiman elämäämme? Pappeuden voiman saamisen ehdoton edellytys on henkilökohtainen vanhurskaus.

Pappeutta koskevan opin ymmärtäminen

Ensiksi, pyrkikää olemaan Pyhän Hengen lahjan arvoisia. Koska pappeutta koskeva oppi ymmärretään parhaiten ilmoituksen välityksellä, on olennaisen tärkeää, että saamme Pyhän Hengen avuksemme opin

ilmoittamiseksi ja juurruttamiseksi sieluunne.

Toiseksi, käykää pyhässä temppelissä. Me tiedämme, että temppelit ”ovat kaikkein pyhimpiä

jumalanpalveluspaikkoja”¹⁰ ja tarjoavat ihanteellisen paikan oppia ilmoituksen avulla, mitä pappeus on.

Kolmanneksi, lukekaa pyhiä kirjoituksia. Pyhien kirjoitusten lukeminen, pohtiminen ja tutkiminen ovat kutsu Pyhälle Hengelle ilmoittaa meille tärkeitä totuuksia pappeudesta. Suosittelemme, että pohditte huolella ja rukoillen seuraavia kohtia: Opin ja liittojen luvut 13, 20, 84, 107 ja 121 sekä Alma 13. Sitten kehotan teitä opettelemaan ulkoa pappeuden valan ja liiton, joka on kohdassa OL 84:33–44. Kun teette niin, lupaan teille, että Pyhä Henki laajentaa ymmärrystänne pappeudesta sekä innoittaa

ja kohottaa teitä suurenmoisin tavoin.

Kehottaisin teitä myös pohtimaan kohtaa OL 121:34–46 ja esittämään itsellenne seuraavankaltaisia kysymyksiä:

- Onko sydämeni kiinnittynyt siihen, mikä on tästä maailmasta?
- Pyrinkö saamaan ihmisten kunnianosoituksia?
- Pyrinkö peittelemään syntejäni?
- Olenko ylpeä?
- Hallitsenko tai vallitsenko tai pakotanko lapsiani, puolisoani tai muita?
- Pyrinkö vilpittömästi käyttämään vanhurskaita periaatteita kuten taivuttelua, sävyisyyttä, pitkämielisyyttä, ystävällisyyttä, lempeyttä, vilpitöntä rakkautta?
- Kaunistaako hyve ajatuksiani lakkaamatta?

- Kaipaanko Pyhää Henkeä jatkuvaksi kumppanikseni?

Sanat *taivuttele, sävyisyys, pitkämielisyyys, ystävällisyys, lempeys* ja *vilpitön rakkaus* saivat mielessäni uuden ja hyvin henkilökohtaisen merkityksen, kun muistin siunauksen, jota olin pyytänyt isältäni vuosia aiemmin.

Kun olin nuori naimaton aikuinen, minulla oli vaikeuksia tehdä eräs hankala päätös. Kuten olin toiminut usein aiemminkin, menin isäni luo ja pyysin isän siunausta. Koska odotin, että hän toimisi heti pyyntöni mukaan, yllätyin, kun hän vastasikin sanomalla: ”Tarvitseen hieman aikaa valmistautuakseni antamaan sinulle tämän siunauksen. Sopiiko, että odostat muutaman päivän?”

On kiinnostavaa, että nyt 40 vuotta myöhemmin olen unohtanut, mitä hän sanoi tuossa isän siunauksessa, mutta en koskaan unohda sitä syvällistä kunnioitusta, jota isäni tunsu pyhää pappeutta kohtaan, kun hän valmistautui hengellisesti antamaan minulle isän siunauksen. Hän ymmärsi periaatteet, joita luvussa Oppi ja liitot 121 opetetaan, ja oli päättänyt elää niiden mukaan ollakseen kelvollinen saamaan pappeuden voimaa perheensä siunaamiseksi.

Elävien profeettojen sanat

Etuoikeutenani on työskennellä innoitettujen profeettojen, näkijöiden ja ilmoituksensaajien kanssa miltei päivittäin. Jos me todella haluamme tuntee pappeutta koskevan opin, meillä on luotettava ja Jumalan antama elävä lähde: profeetat, näkijät ja ilmoituksensaajat. Minä todistan, että he ovat Jumalan miehiä, joilla

on henkilökohtaisen vanhurskauden mahdollistama pappeuden voima.

Äskettäisessä yleiskonferenssissa vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin koorumista opetti: ”Taivaallisen Isämme suuressa suunnitelmassa, jossa meille suodaan pappeus, miehillä on ainutlaatuinen vastuu käyttää pappeutta, mutta he eivät ole pappeus. Miehellä ja naisella on erilaiset mutta yhtä arvokkaat roolit. Aivan kuten nainen ei voi saattaa lasta alulle ilman miestä, samoin mieskään ei voi ilman naista käyttää täysin pappeuden voimaa iankaikkisen perheen perustamiseksi. Toisin sanoen iankaikkisuuden näkökulmasta aviomies ja vaimo jakavat sekä lisääntymisvoiman että pappeuden voiman.”¹¹

Olen alkanut ymmärtää, että naisten moraalinen vaikutus on pappeuden voimaa täydentävä lahja. Puhuessaan kirkon naisille presidentti Howard W. Hunter (1907–1995) kehotti: ”Pyydämme teitä hartaasti tekemään *voimallisella* vaikutuksellanne hyvää vahvistaen perheitämme, kirkkoamme ja yhteiskuntaamme.”¹² Äskettäisessä yleiskonferenssissa vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista sanoi naisille: ”Olettepa naimisissa tai ette, olettepa synnyttäneet lapsia tai ette, olettepa vanhoja, nuoria tai siltä väliltä, moraalinen joh-tajuutenne on ratkaisevan tärkeää.”¹³

Samalla tavoin vanhin Ballard huomautti: ”Tässä maailmassa ei ole mitään yhtä henkilökohtaista, yhtä hoivaavaa tai yhtä elämää muuttavaa kuin vanhurskaan naisen *vaikutus*.”¹⁴

Olemme käsitelleet muutamia Jumalan pyhään pappeuteen liittyviä

kysymyksiä, mutta epäilemättä niitä on muitakin.

Ensin tottele, sitten ymmärrä

Päättän kokemukseen, joka on auttanut minua käsittelemään vastaamattomia kysymyksiä. Muutama vuosi sitten mieheni ja minut kutsuttiin monien kokeneiden kirkon johtohenkilöiden tapaamiseen. Eräs uusi johtava virkailija oli juuri kutsuttu, ja kokouksen lopussa esitettiin hyvin vaikea ja kiistanalainen kysymys. Ymmärtäen kysymyksen vaikeuden aviomieheni ja minä rukoilimme heti vilpittömästi taivaallista Isää tämän uuden johtohenkilön puolesta. Kun hän meni puhujakorokkeelle vastaamaan kysymykseen, näin muutoksen hänen olemuksessaan, kun hän seiso majesteettisena, ryhdisti hartiansa ja puhui Herran voimalla.

Hänen vastauksensa kuului tähän tapaan: ”Veli, en tiedä vastausta kysymykseesi. Mutta kerron sinulle, mitä tiedän. Tiedän, että Jumala on meidän iankaikkinen Isämme. Tiedän, että Jeesus Kristus on maailman Vapahtaja ja Lunastaja. Tiedän, että Joseph Smith näki Isän Jumalan ja Hänen rakkaan Poikansa Jeesuksen Kristuksen ja oli väline, jonka kautta pappeuden voima palautettiin maan päälle. Tiedän, että Mormonin kirja on totta ja sisältää Jeesuksen Kristuksen evankeliumin täyteen. Tiedän, että meillä on tänä aikana elävä profeetta, joka puhuu Herran puolesta siunatakseen elämäämme. Ei, en tiedä vastausta kysymykseesi, mutta nämä asiat minä tiedän. Loput hyväksyn uskon varassa. Yritän elää tämän yksinkertaisen

Jumalan pappeus on pyhä luottamustehtävä, joka on annettu miesten, naisten ja lasten siunaukseksi, jotta me voimme palata perheinä asumaan ikuisesti yhdessä Jumalan luona.

uskonjulistuksen mukaan, jonka opin vuosia sitten Marjorie Hinckleyleltä, presidentti Gordon B. Hinckleyn vaimolta. Sisar Hinckley sanoi: ’Ensin tottelen, sitten ymmärrän.’”

Jumalan pappeus on pyhä luottamustehtävä, joka on annettu miesten, naisten ja lasten siunaukseksi, jotta me voimme palata perheinä asumaan ikuisesti yhdessä Jumalan luona. Vanhurskaus on se piirre, jonka perusteella kukin meistä tulee kelvolliseksi saamaan pappeuden voiman elämäänsä. Laskeutukoon tämä oppi sieluunne ja lähentäköön meitä Häneen, jonka kirkko ja pappeuden voima ja valtuus tämä on. ■

Naisten konferenssissa Brigham Youngin yliopistossa 2. toukokuuta 2013 pidetystä puheesta.

VIITTEET

1. ”Pappeuden voima perheessä”, maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous; wwlt.lds.org.

2. ”Taivaan voimat”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 48, kursivointi lisätty.
3. ”Pappeuden siunaukset”, *Valkeus*, tammikuu 1996, s. 33.
4. ”Apuyhdistys ja kirkko”, *Valkeus*, heinäkuu 1992, s. 36, kursivointi lisätty.
5. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
6. Ks. ”Avioliiton vaaliminen”, *Liahona*, toukokuu 2006, s. 37.
7. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 2.1.2.
8. ”Priesthood Keys”, *New Era*, toukokuu 2012, s. 38.
9. *Käsikirja 2*, 2.1.1.
10. PKO, ”Temppeli, Herran huone”; scriptures.lds.org/fi.
11. ”Tämä on minun työni ja kirkkauteni”, *Liahona*, toukokuu 2013, s. 19.
12. *Tyttäriä minun valtakunnassani – Apuyhdistyksen historiaa ja työtä*, 2011, s. 165.
13. ”Naisten moraalinen voima”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 30.
14. *Tyttäriä minun valtakunnassani*, s. 164, kursivointi lisätty.

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHÄT

Italiassa

USKON
PERINTÖ

Lia McClanahan

Kirkon historia Italiassa alkaa Uuden testamentin aikoina, jolloin Rooman valtakunnan pääkaupunki oli erään uskollisten kristittyjen ryhmän kotipaikka. Raamattu ei kerro, kuka alun alkaen vei evankeliumin Roomaan, mutta kirkon seurakunta oli ollut siellä ”vuosikausia” (Room. 15:23), kun apostoli Paavali lähetti kirjeen roomalaisille noin 57 jKr.

Paavalin mukaan kristityillä Roomassa oli ”runsaasti hyvää tahtoa” (Room. 15:14). Hän oli tutustunut muutamiin heistä, ja hänen kirjeensä sisälsi pitkän luettelon rakkaita pyhiä, joille hän lähetti terveisiä (ks. Room. 16:1–15).

Paavali ylisti noiden kristittyjen uskoa ja kertoi heille rukoilevansa hartaasti heidän puolestaan. Hän halusi nähdä heidät ja toivoi, että Jumala soisi hänen käydä heidän luonaan pian (ks. Room. 1:8–15).

Kun hän viimein meni Roomaan, hän oli vanki, mutta kirkon jäsenet olivat odotaneet hänen saapumistaan niin suuresti, että jotkut veljet matkustivat lähes 70 kilometriä tapaamaan häntä Forum Appiin. ”Nähdessään heidät Paavali kiitti Jumalaa ja sai lisää rohkeutta” (Ap. t. 28:15).

Myöhemmin Paavali kärsi marttyyrikuoleman Roomassa, missä Nero ja muut keisarit vainosivat ankarasti kristittyjä. Viimein kirkko vaipui luopumukseen, mutta varhaiset Rooman pyhät jättivät valtakunnan keskukseen uskon perinnön valmistaen tietä kristinuskon leviämislle koko maailmaan.

Rooman itäisen vaarnan nuoret auttavat kodittomien suojan siivoamisessa ja maalaamisessa.

*63 eKr.: Roomalainen sotapäällikkö Pompeius valloittaa Jerusalemin, josta tulee osa Rooman valtakuntaa.

45 jKr.: Apostoli Paavali, Rooman kansalainen, aloittaa ensimmäisen lähetystyömatkansa halki Rooman valtakunnan.

64: Kristittyjä syytetään Rooman suuresta palosta, ja Rooman hallitsijat alkavat vainota heitä.

◀ 313: Konstantinuksesta tulee ensimmäinen kristitty Rooman keisari, ja hän laillistaa kristillisen jumalanpalveluksen.

380: Keisari Theodosius I tekee kristinuskosta Rooman valtakunnan virallisen uskonnon ja raivaa tietä kristinuskon leviämiseksi ympäri maailman.

Herran kätkemä kansa

Vuonna 1849 vanhin Lorenzo Snow (1814–1901) kahdentoista apostolin koorumista kutsuttiin Italiaan perustamaan lähetyskenttä. Kun hän mietti, mistä aloittaa, hän sai kuulla valdolaisista, uskonnollisesta yhteisöstä Piemonten vuorilla Italian luoteisosassa.

Valdolaiset olivat kestäneet uskonkäsitystensä vuoksi äärimmäistä vainoa seitsemän vuosisadan ajan. Useita vuosisatoja ennen protestanttista uskonpuhdistusta he olivat saarnanneet, että Kristuksen alkukirkko oli langennut luopumukseen. He olivat eronneet roomalaiskatolisesta kirkosta, heidät oli julistettu harhaoppisiksi ja heitä oli karkotettu kaupungeista, kidutettu ja teurastettu. Uskonsa kieltämisen sijaan he pakenivat ylös vuorille.¹

”Valon tulva tuntui täyttävän mieleni, kun ajattelin [valdolaisia]”, vanhin Snow kirjoitti. Kirjeessä kotiin hän kirjoitti: ”Uskon, että Herralla on kansa kätkeä alppivuorten keskelle.”²

Muilla seuduilla Italiassa laki ei ollut suosiollinen

lähetykselle. Mutta kaksi vuotta ennen vanhin Snow’n saapumista valdolaiset Piemonten alueella olivat saaneet uskonnonvapauden vuosisatoja kestäneen vainon jälkeen.³ Sen lisäksi monet heidän keskuudessaan olivat saaneet merkittäviä unia ja näkyjä, jotka valmistivat heitä ottamaan vastaan lähetyssaarnaajien sanoman.⁴

Vanhin Snow yhdessä kahden lähetystyötoverinsa kanssa pyhitti Italian evankeliumin saarnaamiselle 19. syyskuuta 1850. Vanhin Snow kirjoitti: ”Tuosta päivästä lähtien alkoi ilmaantua tilaisuuksia sanomamme julistamiselle.”⁵

Seuraavien neljän vuoden aikana lähetyssaarnaajat sekä menestyivät että kohtasivat vastustusta ponnisteluisaan. He julkaisivat kaksi lähetystyölehtistä sekä italiankielisen käännöksen Mormonin kirjasta. He kastoivat joukon käännyttäjiä. Vuoteen 1854 mennessä työ oli kuitenkin hidastunut – lähetyssaarnaajat kutsuttiin muille alueille, uskollisimmat käännyttäjät muuttivat Utahiin ja vaino yltyi. Kaikki aktiivinen käännytystyö lopetettiin vuonna 1862, ja lähetyskenttä suljettiin vuonna 1867.

* Kaikki varhaiset vuosiluvut ovat likimääräisiä.

Italian lähetyskenttä oli ollut aktiivinen vain 12 vuotta, mutta sinä aikana oli käännytetty 12 kokonaista perhettä ja 7 muuta, jotka muuttivat Utahiin. Valdolaiset, jotka ottivat evankeliumin vastaan, valoiivat voimaa kirkkoon Utahissa, ja nykyään kymmenientuhansien jäsenten sukujuuret ulottuvat niihin 72 uskolliseen valdolaiseen, jotka jättivät esi-isiensä kodin liittyäkseen myöhempien aikojen pyhien joukkoon Kalliovuorilla.⁶

Työn jouduttaminen

Italian lähetyskentän sulkemisen jälkeen Italiassa ei tehty virallisesti lähetystyötä lähes sataan vuoteen. Kun evankeliumin valo alkoi jälleen loistaa Italiassa, se tapahtui toisen

kahdentoista apostolin koorumista piti rukouksen Italian pyhittämiseksi uudelleen evankeliumin saarnaamiselle.

Kymmenen vuoden kuluttua lähetyskentän avaamisesta jäsenten lukumäärä Italiassa oli lisääntynyt 300:sta 5 000:een. Tuo luku kaksinkertaistui vuoteen 1982 mennessä. Viime vuosina kasvu on ollut voimakasta. Vuosina 2005–2010 perustettiin neljä uutta vaarna, niin että vaaranoja on nyt kaikkiaan seitsemän. Nykyään Italiassa on lähes 25 000 myöhempien aikojen pyhää.

Kirkon vakiinnuttaminen

Vanhin Craig A. Cardon seitsemänkymmenen koorumista on yksi niistä tuhansista myöhempien aikojen

► 1173: Pierre Valdes (tunnetaan myös nimillä Petrus Valdus ja Pietari Valdes) aloittaa liikkeen, jonka tarkoituksena on palata Kristuksen opettamaan alkuperäiseen evankeliumiin.

1215: Valdes ja hänen seuraajansa valdolaiset – joista osa asuu Italiassa – julistetaan harhaoppisiksi ja heitä vainotaan.

1843: Giuseppe (Joseph) Torontokastetaan Massachusettsissa Yhdysvalloissa – ensimmäisenä kirkkoon liittyneenä italialaisena.

1848: Piemonten Sardinian kuningas Kaarle Albert suo valdolaisille uskonnonvapauden.

◀ 1850: Vanhin Lorenzo Snow aloittaa yhdessä vanhin Joseph Toronton ja vanhin B. H. Stenhausen kanssa lähetystyön Italiassa.

1852: Mormonin kirjan italiantielinen käännös julkaistaan.

maailmansodan keskellä, jolloin Italian eri kaupunkeihin sijoitettiin myöhempien aikojen pyhiin kuuluvaa sotilashenkilöstöä Yhdysvalloista. Nämä jäsenet muodostivat ryhmiä, jotka kokoontuivat sunnuntain kokouksiin, ja ryhmät jatkoivat toimintaansa sodan jälkeen, kun jäseniä määrättiin sotilastukikohtiin Italiassa.

Seuraavien 20 vuoden aikana Herra joudutti työtään. Syntyperäisiä italialaisia alkoi liittyä kirkkoon kohdattuaan lähetysaarnajia naapurimaissa. Sotilaista koostuvia jäsenten ryhmiä Napolissa ja Veronassa järjestettiin lähetysseurakunniksi, jotka toimivat Sveitsin lähetyskentän alaisuudessa. Lähetyskenttä käännähti Mormonin kirjan uudelleen italiaksi, ja se julkaistiin. Oli koittamassa aika lähettää lähetysaarnajia Italiaan.

Italia järjestettiin Sveitsin lähetyskentän piiriksi vuonna 1964, ja pian useaan kaupunkiin lähetettiin italiaa puhuvia lähetysaarnajia. Vuonna 1966 perustettiin Italian lähetyskenttä, 99 vuotta Italian ensimmäisen lähetyskentän sulkemisen jälkeen. Vanhin Ezra Taft Benson (1899–1994)

Vanhin Ezra Taft Benson (keskellä) tapaa juuri perustetun Italian lähetyskentän lähetysaarnajia.

▲ Tutustu muutamiin italialaisiin pyhiin:

Kolmen nykyajan italialaisen myöhempien aikojen pyhän innoittavat kertomukset ovat tämän artikkelin verkkoversiossa osoitteessa lahona.lds.org.

pyhistä, joiden sukujuuret ulottuvat Phillipe Cardoniin, valdolaiseen käännynnäiseen, joka muutti Utahiin vuonna 1854. Vanhin Cardon on nähnyt Herran työn leviävän esivanhempiensa maassa, ensin lähetyssaarnaajana juuri avatulla Italian lähetyksentällä 1960-luvulla ja sitten Rooman lähetyksentän johtajana 1980-luvulla.

Kun vanhin Cardon kutsuttiin lähetyksjohtajaksi vuonna 1983, kaikki seurakuntakeskukset Roomassa yhtä lukuun ottamatta olivat vuokrattuja rakennuksia. Noihin aikoihin uudet kirkon rakennukset kustannettiin

vakuuttunut siitä, että heidän sitoutumisensa oli se keskeinen seikka, jonka ansiosta kirkko jatkoi kasvamista siihen pisteeseen, että Roomaan voitiin perustaa vaarna ja nyt rakentaa temppeleitä.”⁷

Ennen kuin vanhin Cardon kutsuttiin johtavaksi auktoriteetiksi, hän palasi vuonna 2005 Italiaan ollakseen mukana Rooman vaarnan perustamistilaisuudessa. Se oli suloinen kokemus. ”Nyt täällä Roomassa oli pappeuden voimaa”, hän sanoo, ”pappeuden avaimet ja vakiinnutettu pyhien kirjoitusten määrittelemä turvapaikka – vaarna.”

1854: Lähetytyö vähenee vainon lisääntyessä ja lähetyssaarnaajat kääntävät huomionsa Sveitsiin. Valdolaisia käännynnäisiä alkaa muuttaa Salt Lake Cityyn Utahiin.

1862: Kaikki aktiivinen käännnytystyö Italiassa loppuu.

1944: Myöhempien aikojen pyhiin kuuluvasta sotilashenkilöstöstä koostuvia ryhmiä perustetaan Italiaan.

◀ 1964: Kirkko julkaisee Mormonin kirjasta uuden italiankielisen käännöksen. Sveitsin lähetyksentälle perustetaan Italian piiri.

▶ 1966: Italian lähetyksenttä perustetaan. Vanhin Ezra Taft Benson pyhittää Italian uudelleen evankeliumin saarnaamiselle.

osittain alueen jäseniltä saaduista lahjoituksista. Koska varoja tarvittiin usean rakennuksen pystyttämiseen, paperilla näytti mahdolliselta, että jäsenet kykenisivät lahjoittamaan riittävän paljon rahaa. Kun asiaa oli harkittu rukoillen, italialaisia jäseniä pyydettiin lahjoittamaan rakennusrahaan se summa, jonka he käyttäisivät sinä vuonna joulukuun. Lahjojen sijaan perheet panisivat joulukuusensa alle tiilen kuvaamaan uhraustaan.

”Se, mitä tuolloin tapahtui, oli ihme”, sanoo vanhin Cardon. ”Lahjoitukset ylittivät tarpeen. Tämän ansiosta ja koska pyhät olivat jatkuvasti uskollisia kymmenysten maksamisessa, Herra vuodatti runsaan hengellisen siunauksen lähetyksentän ylle ja pyhien ylle koko alueella, kun he auliisti halusivat tehdä kaikkensa kirkon vakiinnuttamiseksi. Olen

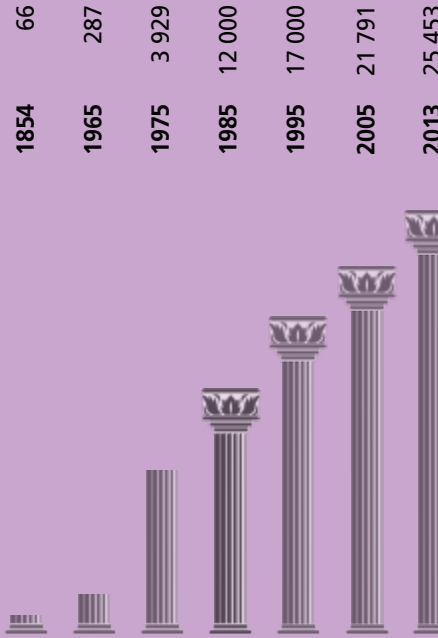
Catanian seurakunnan seurakuntakeskus Sisilian rannikolla. Catanian seurakunta perustettiin vuonna 1967, vuosi Italian lähetyksentän perustamisen jälkeen.

Temppeli Roomaan

Lokakuun 2008 yleiskonferenssissa, kun presidentti Thomas S. Monson ilmoitti, että Roomaan rakennettaisiin temppeli, konferenssikeskuksessa kuultiin kohahdus ja innostuneita kuiskauksia. Italiassa satelliitin välityksellä konferenssia seuranneissa pyhien seurakunnissa pääsi ilmoille ilon huudahduksia. Yksi sisar muistelee: ”Lähdimme kotiin kuin siivillä, ilo sydämessämme.”

Miksi ajatus temppeleistä Roomassa on niin merkityksellinen? Sen lisäksi, että jäsenet tiedostavat temppelein syvälisen hengellisen merkityksen, he myös ymmärtävät, mikä on kaupungin historiallinen merkitys, kuten vanhin Cardon sanoo: ”Sen valta ja voima omana erityisenä aikana,

JÄSENIÄ ITALIASSA

KIRKKO ITALIASSA TÄLLÄ HETKELLÄ *

Jäseniä: 25 453

Lähetyskenttiä: 2

Vaarnoja: 7

Vaarnaseurakuntia: 46

Lähetysseurakuntia: 52

Piirejä: 5

Temppeleitä: 1 (rakenteilla)

Sukututkimuskeskuksia: 49

*Joulukuu 2013

1972: Presidentti Harold B. Lee käy ensimmäisenä myöhempien aikojen kirkon presidenttinä jäsenten luona Italiassa.

1981: Milanon vaarna, ensimmäinen vaarna Italiassa, perustetaan.

1993: Kirkko tunnustetaan virallisesti. Se saa omistaa kiinteistöjä ja vihkiä valtion tunnustamaan avioliittoon.

◀ 2008: Presidentti Thomas S. Monson ilmoittaa Rooman temppelein rakentamisesta.

2012: Kirkko saa korkeimman laillisen aseman, mitä uskonnoille suodaan Italiassa.

sen tutkimusmatkailijoiden, taiteilijoiden, tiedemiesten ja keksijöiden suuri vaikutus maailmaan ja se siunaus, joka Rooman kirkollisella mahdollilla on osaltaan ollut kristinuskon viemisessä koko maailmaan, ovat kaikki osa Rooman historiaa, jolle Herran temppeli nyt antaa lisää arvokkuutta.” Vuoden 2010 maanmurtotilaisuudessa presidentti Monson sanoi: ”Temppeli, joka rakennetaan tälle tontille, merkitsee myöhempien aikojen pyhille kaikkea.”⁸

Yli 40 vuoden ajan jäsenet Italiassa ovat matkustaneet Bernin temppeleihin Sveitsiin, ja joidenkuiden matka sinne on kestänyt kaksikin vuorokautta. Massimo De Feo, Rooman vaarnan entinen johtaja ja nykyinen vyöhykeseitsenkymmen, uskoo, että Rooman temppeli on merkki siitä, että Herra on nähnyt myöhempien aikojen pyhien vuosien palvelemisen ja uhraukset ja ymmärtää, miten suuresti he haluavat saada temppelein.

Kun ilmoitus temppeleistä annettiin, vanhin De Feo sanoo innon olleen sellaista kuin urheilustadionilla, kun joukkue voittaa viime sekunnilla. Riemu oli samankaltaista kuin hän

kuvittelee meidän tunteneen kuolevaisuutta edeltävässä elämässä, kun pelastussuunnitelmasta ilmoitettiin. Pyhät halasivat toisiaan, hymyilivät ja itkivät. Se oli todellista onnea.

”On ihmeellistä palvella Herraa näinä päivinä”, sanoo vanhin De Feo, ”niin erityistä Italialle, Roomalle.” Hän todistaa: ”Minä tiedän, että Herra siunaa suuresti valtakuntansa tätä osaa.”⁹ ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

VIITTEET

1. Ks. Ronald A. Malan, ”Waldensian History: A Brief Sketch”, valdolaisia sukuja koskeva tutkimus, www.waldensian.info/History.htm.
2. Lorenzo Snow, *The Italian Mission*, 1851, s. 10–11.
3. Ks. *The Italian Mission*, s. 10–11.
4. Ks. Diane Stokoe, ”The Mormon Waldensians”, pro gradu -tutkielma, Brigham Youngin yliopisto, 1985, s. 26–27. Yksi esimerkki sellaisesta unesta on artikkelissa Elizabeth Maki, ”Suddenly the Thought Came to Me’: Child’s Vision Prepares Her Family for the Gospel”, 3. kesäkuuta 2013, history.lds.org/article/marie-cardon-italy-conversion.
5. *The Italian Mission*, s. 15, 17.
6. Ks. ”The Mormon Waldensians”, s. 1–5, 71–84.
7. Haastattelussa kirjoittajan kanssa kesäkuussa 2013.
8. Artikkelissa Jason Swenson, ”Rome Italy Temple Groundbreaking”, *Church News*, 23. lokakuuta 2010, ldschurchnews.com.
9. ”Interview with President Massimo De Feo – Italy – Episode 1”, *Into All the World*, arkistoitu radio-ohjelma; mormonchannel.org.

Vanhin
Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin
koorumista

KUTSU olla Kristuksen kaltainen

Israelin historiassa kautta aikojen, kun tilanne on muuttunut liian synnilliseksi tai kun yhteiskunnasta on tullut liian maallistunut tai elämä pakanoiden keskuudessa on alkanut heikentää suhtautumista moraalisääntöihin ja Jumalan antamiin käskyihin, liiton lapset on aina lähetetty pakenemaan erämaahan aloittamaan taas alusta ja perustamaan Siion uudelleen.

Vanhan testamentin aikoina Abrahamin, liiton isän, oli paettava henkensä edestä Kaldeasta – kirjaimellisesta Babyioniasta – etsimään pyhitettyä elämää Kanaanista, jota nykyään kutsumme Pyhäksi maaksi (ks. Abr. 2:3–4). Mutta kovin moni sukupolvi ei ehtinyt elää, ennen kuin Abrahamin jälkeläiset menettivät Siioninsa ja joutuivat orjuuteen kaukaiseen, pakanalliseen Egyptiin (ks. 2. Moos. 1:7–14). Niinpä Mooses oli nostettava johtamaan lupauksen lapset jälleen erämaahan.

Vain joitakin vuosisatoja myöhemmin alkunsa sai meille erityisen kiinnostava kertomus, jossa yksi noista israelilaisista perheistä, jota johti profeetta nimeltä Lehi, sai käskyn paeta Jerusalemita, koska – voi – Babylon oli jälleen ovella! (Ks. 1. Nefi 2:2.) Eivätpä he tienneet, että he olivat menossa aivan uudelle mantereelle perustamaan aivan uudenlaista Siionia (ks. 1. Nefi 18:22–24). Eivätkä he tienneet sitäkään, että eräs ryhmä heidän esi-isäänsä, jerediläisiksi kutsutut, oli jo tehnyt vastaavanlaisen matkan (ks. Et. 6:5–13).

Kaikista niistä, jotka ylistävät evankeliumin palautusta, on kiinnostavaa, että Amerikan valloittamisen aloitti ryhmä, jonka jäsenet pakenivat aiemmista kotimaistaan voidakseen palvella Jumalaa haluamallaan tavalla. Eräs arvostettu tiedemies puritaanisten uudisasukkaiden keskuudessa Amerikassa kuvaili tämän kokemuksen olevan kristinuskon ”lähetystehtävä erämaahan” – nykyajan israelilaisten pyrkimys vapautua vanhan maailman jumalattomuudesta ja etsiä jälleen kerran taivaan teitä uudessa maassa.¹

*Jumala kutsuu Israeliin kuuluvia
näinä myöhempinä aikoina ole-
maan enemmän Kristuksen kal-
taisia ja olemaan pyhempitä kuin
olemme nyt päättäessämme
elää evankeliumin mukaan ja
vakiinnuttaa Siionia.*

Muistutan teitä vielä viimeisestä paosta. Se oli meidän oman kirkkomme pako meidän omien profeettojemme johtaessa meidän omia kirkkollisia esivanhempiamme. Kun Joseph Smithiä vainottiin halki New Yorkin, Pennsylvanian, Ohion ja Missourin osavaltioiden ja kun hänet lopulta surmattiin Illinoisin osavaltiossa, meidän on määrä nähdä tämä myöhempien aikojen toistumana siitä, kuinka Israelin lapset etsivät jälleen omaa syrjäistä paikkaa. Presidentti Brigham Young (1801–1877), Amerikan Mooses, kuten häntä on ihailen kutsuttu, johti pyhät vuorten laaksoihin noiden taivaltamisesta uupuneiden pyhien laulaessa:

*Maan Herra meille valmistanut on
Kaukana Lännessä.
Siellä on vainoojamme voimaton,
Herra on kilpenä.²*

Siion. Luvattu maa. Uusi-Jerusalem. Yli nelituhatuoti- sen liittojen historian ajan mallina on ollut tämä: Paetkaa ja etsikää. Kulkekaa ja asettukaa. Lähtekää pois Babylonista. Rakentakaa Siionia suojaavat muurit.

Näin meidän aikaamme asti.

Rakentakaa Siionia siellä missä olette

Yksi meidän taloudenhoitokautemme monista ainutlaatuisista piirteistä on se, kuinka muuttuvalla tavalla me vakiinnutamme Jumalan valtakuntaa maan päälle. Tämä taloudenhoitokausi on valtavan, kiihtyvän muutoksen aikaa. Ja yksi asia, joka on muuttunut, on se, ettei Jumalan kirkko koskaan enää pakene. Se ei koskaan enää lähde Urista lähteäkseen Haranista, lähteäkseen Kanaanista, lähteäkseen Jerusalemissa, lähteäkseen Englannista, lähteäkseen Kirtlandista, lähteäkseen Nauvoosta, lähteäkseen ties minne.

Ei, vaan kuten Brigham Young sanoi meille kaikille: ”Meitä on sysätty ojasta allikkoon ja potkittu pellolle, vaan täällä me olemme ja tänne me jäämme.”³

Tuosta toteamuksesta on tietenkin tullut kirkon jäsenten toteamus kaikkialla maailmassa. Näinä viimeisinä aikoina, meidän taloudenhoitokaudellamme, meistä on tullut niin varttuneita, että olemme voineet lakata pakenemasta. Meistä on tullut niin varttuneita, että voimme juurruttaa jalkamme ja perheemme ja perustuksemme jokaiseen kansakuntaan,

sukuun, kieleen ja kansaan *pysyvästi*. Siion on kaikkialla – kaikkialla siellä, missä kirkko on. Emmekä me tuon muutoksen myötä enää ajattele Siionia *paikkana*, jossa aiomme asua, vaan ajattelemme sitä *tapana*, jolla aiomme elää.

Luodakseni tälle uudelle tehtävälle kehykset käytän kolmea tapausta.

Kolme tapausta ja kolme opetusta

1. Muutama vuosi sitten eräs nuori ystäväni – kotiin palannut lähetysaarnaja – kuului erään utahilaisen korkeakoulun koripallojoukkueeseen. Hän oli hieno nuorukainen ja erittäin hyvä pelaaja, mutta hän ei päässyt pelaamaan niin paljon kuin oli toivonut pääsevänsä. Hänen erityiset kykynsä ja taitonsa eivät olleet aivan sitä, mitä joukkue tarvitsi juuri siinä vaiheessa joukkueen kehitystä tai hänen omaa kehitystään. Niin urheilussa käy. Niinpä nuori ystäväni siirtyi valmentajiensa ja joukkueovereidensa täydellä tuella ja onnentoivotuksin toiseen oppilaitokseen, jossa hän toivoi voivansa olla kenties vähän enemmän hyödyksi.

Uudessa oppilaitoksessa asiat lokahtivat kohdalleen, ja ystäväni pääsi pian aloituskokoonpanoon. Ja kuten arvata saattaa, joukkueen otteluaikataulun johdosta tämä nuori mies palasi pelaamaan aiempaa joukkuettaan vastaan Salt Lake Cityyn.

Sitä sapekaasta solvausta, joka sinä iltana tulvi katsomosta tämän nuoren miehen ylle – vasta avioliiton solmineen miehen, joka maksoi kymmenyksensä, palveli vanhinten koorumissa, teki hyväntekeväisyystyötä asuinyhteisönsä nuorten hyväksi ja odotti innokkaana uuden vauvan tuloa perheeseensä – ei pitäisi kenenkään ihmisen missään eikä koskaan kokea, olivatpa hänen urheilulajinsa, yliopistonsa tai henkilökohtaiset päätöksensä niiden kohdalla olleet mitä tahansa.

Tuon vierasjoukkueen valmentaja, joka oli eräänlainen legenda ammatissaan, kääntyi loistavan pelin jälkeen nuorukaisen puoleen ja sanoi: ”Mitä täällä tapahtuu? Olet kotikaupungin poika, joka on menestynyt. Nämä ovat sinun väkeäsi. Nämä ovat ystäviäsi.” Mutta – mikä pahinta – sitten

valmentaja kysyi aivan äimistyneenä: ”Eivätkö useimmat näistä ihmisistä ole kirkkosi jäseniä?”

2. Minut kutsuttiin puhumaan erään vaarnan nuorten naimattomien aikuisten hartaustilaisuuteen. Kun astuin sisään vaarnakeskuksen takaovesta, rakennukseen astui samoihin aikoihin noin 30-vuotias nuori nainen. Jopa kappelia kohti liikkuvassa ihmisvilinässä häntä oli vaikea olla huomaamatta. Hänellä oli joitakin tatuointeja, erilaisia korva- ja nenärenkaita, piikikäs tukka, jossa oli kaikki sateenkaaren värit, hyvin lyhyt hame ja hyvin avonainen pusero.

Mieleeni juolahti muutamia kysymyksiä: Oliko tämä nainen kamppaileva sielu, joka ei kuulunut kirkkoomme ja joka oli johdettu – tai vielä parempaa, jonka joku oli tuonut – tähän hartaustilaisuuteen Herran johdatuksella, jotta häntä autettaisiin löytämään se evankeliumin tuoma rauha ja suunta, jota hän tarvitsi elämäänsä? Vai oliko hän jäsen, joka oli harhautunut joistakin niistä toiveista ja tasovaatimuksista, joita kirkko kannustaa jäseniään noudattamaan, mutta joka ei ollut täysin epäaktiivinen ja oli päättänyt osallistua sinä iltana tähän kirkon toimintaan?

3. Kun sisar Holland ja minä osallistuimme Kansas Cityn temppelein vihkimistilaisuuteen, meidän isäntänämme toimi veli Isaac Freestone, joka on ammatiltaan poliisi sekä ylioppinut Libertyn vaarnassa Missouriissa. Keskustellessamme hän kertoi meille, että myöhään eräänä iltana hänet oli

kutsuttu tutkimaan erästä valitusta eräässä erityisen vaarallisessa osassa kaupunkia. Äänekkään musiikin pauhun ja ilmassa leijuvan marihuanan katkun keskeltä hän löysi naisen ja useita miehiä, jotka joivat ja kiroilivat, eikä kukaan heistä näyttänyt lainkaan piittaavan viidestä pienestä lapsesta – iältään 2–8-vuotiaita – jotka eräässä huoneessa olivat painautuneet toisiaan vasten yrittäen nukkua likaisella lattialla ilman sänkyä, patjoja, tyynyjä, ilman mitään.

Veli Freestone katsoi keittiön kaappeihin ja jääkaappiin nähdäkseen, löytäisikö hän edes yhden purkin tai paketin mitä tahansa ruokaa – mutta hän ei löytänyt mitään. Hän sanoi, että takapihalla haukkuvalla koiralla oli enemmän ruokaa kuin noilla lapsilla.

Äidin makuuhuoneesta hän löysi pelkän patjan, ainoan koko talossa. Hän etsi etsimistään, kunnes löysi muutamia lakanoita, pani ne patjan päälle ja peitteli kaikki viisi lasta tähän häthätää kyhättyyn vuoteeseen. Sitten hän kyyneliet silmissä polvistui ja rukoili taivaallista Isää suojelemaan lapsia ja toivotti hyvää yötä.

Kun hän nousi ja käveli ovelle, yksi lapsista hyppäsi patjalta, juoksi hänen luokseen, tarrasi häntä kädestä ja pyysi: ”*Ole kiltti* ja adoptoi minut!” Entistä kyyneleisempänä veli Freestone vei lapsen takaisin patjalle, meni sitten etsimään huumeissa olevan äidin (miehet olivat aikaa sitten lähteneet) ja sanoi tälle: ”Tulen takaisin huomenna, ja täällä on parasta näkyä joitakin muutoksia siinä vaiheessa, kun

kävelen sisään tuosta ovesta. Ja lisää muutoksia sen jälkeen. Voit olla varma siitä.”⁴

Mitä yhteistä näillä kolmella tapauksella on? Niissä on kolme pientä, hyvin erilaista todellisen elämän esimerkkiä Babylonista – yksi yhtä typerä kuin häpeällinenkin käytös koripallo-ottelussa, yksi enemmän kulttuuriin liittyvä ja merkitsevä osoitus yksilötason haasteista niiden kanssa, jotka elävät eri tavalla kuin me, ja yksi hyvin suuri ja hyvin vakava asia.

Opetus 1: Älkää koskaan jättäkö uskontoanne ovelle

Ensiksi, saanen käsitellä loppuun koripallotapauksen. Päivä tuon ottelun jälkeen, kun suuri yleisö oli reagoinut siihen ja vaatinut tapauksesta anteeksipyyntöä, eräs nuori mies sanoi tähän tapaan: ”Kuulkaas nyt. Tässä on kyse koripallosta eikä pyhäkoulusta. Jos ei kestä huutoja, on parasta lopettaa pelaaminen. Me maksamme hyvät rahat näiden pelien katsomisesta. Me voimme käyttäytyä ihan niin kuin haluamme. Me jätämme uskontomme ovelle.”

”Me jätämme uskontomme ovelle”? Opetus numero yksi Siionin vakiinnuttamisesta 2000-luvulla: Älkää *koskaan* jättäkö uskontoanne ovelle.

Sellaista opetuslapseus ei voi olla – se ei ole opetuslapseutta lainkaan. Kuten profeetta Alma on opettanut, meidän

tulee olla ”Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla”, missä lienemmekin (Moosia 18:9) – *ei* vain joissakin tilanteissa joissakin asioissa tai kun oma joukkueemme on johdossa.

Olipa tilanne, ärsytys tai ongelma mikä tahansa, tosi Kristuksen opetuslapsi ei voi jättää uskontoaan ovelle.

Opetus 2: Olkaa myötätuntoisia mutta olkaa uskollisia käskyille

Tämä johtaa minut nuoreen naiseen siinä hartaustilaisuudessa. Miten sitten häneen suhtaudummekin, ikuinen sääntö on, että käyttäytymisemme tulee kuvastaa uskonkäsitteisiämme ja sitoutumistamme evankeliumiin. Siksi sen, kuinka me reagoimme kussakin tilanteessa, tulee parantaa eikä huonontaa tilannetta. Me emme voi toimia tai reagoida sellaisella tavalla, että syyllistymme suurempaan loukkaukseen kuin tässä tapauksessa hän.

Se ei tarkoita sitä, ettei meillä ole mielipiteitä, ettei meillä ole tasovaatimuksia, ettemme välitä lainkaan Jumalalta saaduista käskyistä tehdä tai jättää tekemättä tiettyjä asioita. Mutta se tarkoittaa sitä, että meidän on noudatettava noita tasovaatimuksia ja puolustettava noita käskyjä vanhurskaalla tavalla parhaan kykymme mukaan siten kuin Vapah-taja eli ja puolusti niitä. Ja Hän teki aina sitä, mitä olisi

pitänytkin tehdä tilanteen parantamiseksi – opetti totuutta, antoi anteeksi syntisille, puhdisti temppelein.

Kun me siis tapaamme tämän uuden tuttavuuden, me aloitamme ennen kaikkea muistamalla, että hän on Jumalan tytär ja iankaikkisesti arvokas. Me aloitamme muistamalla, että hän on jonkun tytär. Me aloitamme olemalla kiitollisia siitä, että hän on kirkon toiminnassa eikä välttele sitä. Lyhyesti me yritämme olla parhaimmillamme tässä tilanteessa, koska haluamme auttaa häntä olemaan parhaimmillaan.

Me rukoilemme koko ajan mielessämme: Mitä tässä tilanteessa tulee tehdä? Mitä tulee sanoa? Mikä *viime kädessä* tekee tästä tilanteesta ja hänestä paremman? Näiden kysymysten esittäminen ja se, että todella yrittää tehdä niin kuin Vapahtaja tekisi, on käsittääkseni sitä, mitä Hän tarkoitti sanoessaan: ”Älkää tuomitko sen mukaan, miltä asia päältä katsoen näyttää, vaan tuomitkaa oikein” (Joh. 7:24).

Tämä kirkko ei voi koskaan vaimentaa oppiaan sosiaalisen hyväntahtoisuuden tai poliittisen tarkoituksenmukaisuuden tai jonkin muun syyn vaatimuksesta. Vain ilmoitetun totuuden ylevä maaperä antaa meille perustan, jolle kohottaa muita, jotka tuntevat kenties olevansa ahtaalla tai hylättyjä. Myötätuntoamme ja rakkauttamme – kristillisyytemme peruspiirteitä ja -vaatimuksia – ei saa *koskaan* tulkita käskyistä tinkimiseksi.

Sellaisten tilanteiden kohtaaminen voi olla hyvin haastavaa ja hämmäntävää. Nuoret saattavat kysyä: ”Me emme usko, että meidän tulee elää tai käyttäytyä sillä ja sillä tavalla, mutta miksi meidän pitää panna muut ihmiset toimimaan samoin? Eikö heillä ole vapaa tahto? Emmekö me ole omahyväisiä ja tuomitsevia pakkosyöttäessämme uskonkäsityksiämme muille vaatien, että *he* toimivat tietyllä tavalla?”

Noissa tilanteissa teidän pitää hienotunteisesti selittää, miksi joitakin periaatteita puolustetaan ja *joitakin* syntejä vastustetaan, *missä tahansa niitä eteen tulee*, koska niihin liittyvät asiat ja lait *eivät* ole seurauksiltaan vain sosiaalisia tai poliittisia vaan iankaikkisia. Ja vaikka emme haluakaan loukata niitä, jotka uskovat eri tavoin kuin me, vielä vähemmän haluamme loukata Jumalaa.

On vähän kuin nuori sanoisi: ”Kun nyt osaan ajaa autoa, tiedän, että minun pitäisi pysähtyä punaisiin valoihin, mutta pitääkö meidän olla tuomitsevia ja yrittää saada kaikki

muutkin pysähtymään punaisiin valoihin? Pitääkö *jokaisen* tehdä niin kuin me? Eikö muilla ole tahdonvapautta? Täytyykö heidän käyttäytyä samoin kuin me?” Sitten teidän täytyy selittää, miksi me tosiaan toivomme, että *kaikki* pysähtyvät punaisiin valoihin. Ja teidän täytyy tehdä se *vähättelemättä* niitä, jotka tekevät syntiä tai jotka uskovat eri tavoin kuin me uskomme, koska heillä tosiaan on moraalinen tahdonvapaus.

Tässä maailmassa on laaja kirjo uskonkäsityksiä ja kaikilla on tahdonvapaus, mutta kukaan ei ole oikeutettu toimimaan aivan kuin Jumala olisi mykkä näissä asioissa tai aivan kuin käskyillä olisi merkitystä vain silloin, jos niistä vallitsee

yleinen yksimielisyys.

Käyttäytymisemme tulee kuvastaa uskonkäsityksiämme ja sitoutumistamme evankeliumiin. Siksi sen, kuinka me reagoimme kussakin tilanteessa, tulee parantaa eikä huonontaa tilannetta.

2000-luvulla me emme voi enää paeta. Meidän täytyy taistella sellaisten lakien ja olosuhteiden ja ympäristön puolesta, jotka sallivat uskonnon vapaan harjoittamisen ja valtiotalan virallisen hyväksynnän sille. Se on yksi tapa, jolla me voimme kestää sen, että

olemme Babylonissa mutta emme Babylonista.

En tiedä, mitä tärkeämpää kykyä ja suurempaa nuhteettomuutta voisimme osoittaa maailmassa, josta emme voi paeta, kuin kulkea tuota tarkkaa polkua – ottaa moraalinen kanta sen mukaisesti, mitä Jumala on julistanut, ja niiden lakien mukaisesti, jotka Hän on antanut, mutta tehdä se myötätuntoisesti, ymmärtäen ja suuresti rakastaen.

Opetus 3: Käyttäkää evankeliumin arvoja asuinyhteisönne ja maanne hyväksi

Monistakaan meistä ei tule poliiseja tai sosiaalityöntekijöitä tai oikeudessa toimivia tuomareita, mutta kaikkien meidän tulee huolehtia muiden hyvinvoinnista ja laajemman asuinyhteisömme moraalisisesta turvallisuudesta. Puhuessaan siitä, miten meidän pitää vaikuttaa yhteiskuntaan muuallakin kuin oman kotimme seinien sisäpuolella, vanhin Quentin L. Cook kahdentoista apostolin koorumista on sanonut:

”Sen lisäksi että suojelemme omaa perhettämme, meidän

tulisi olla valon lähteenä oman asuinyhteisömme suojelemisessa. Vapahtaja sanoi: 'Näin loistakoon teidänkin valonne ihmisille, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa.' – –

Yhä jumalattomammassa maailmassamme on välttämätöntä, että uskonkäsityksiin perustuvat arvot ovat osana julkista keskustelua. – –

Uskonto on valon, tiedon ja viisauden lähde, ja se hyödyttää yhteiskuntaa dramaattisesti.”⁵

Ellemme me vie evankeliumin siunauksia asuinyhteisöihimme ja maihimme, meillä ei tule koskaan olemaan riittävästi poliiseja – ei koskaan riittävästi Isaac Freestonen kaltaisia – takaamaan moraalista käyttäytymistä, vaikka se olisikin taattavissa. Eikä se ole. Nuo lapset tuossa kodissa vailla ruokaa tai vaatteita ovat Jumalan poikia ja tyttäriä. Tuo äiti – moitittavampi, koska hän

on vanhempi ja hänen pitäisi olla vastuuntuntoisempi – on myös Jumalan tytär. Sellaiset tilanteet voivat edellyttää kovaa rakkautta virallisin, jopa oikeudellisin keinoin, mutta meidän täytyy yrittää auttaa silloin ja siellä, missä voimme, koska me emme jätä uskontoamme ovelle, niin sääliittäviä tai vastuuttomia kuin jotkin ovet ovatkin.

Ei, me emme voi tehdä kaikkea, mutta me voimme tehdä jotakin. Ja vastauksena Jumalan kutsuun, Israelin lapset ovat niitä, jotka tekevät sen – eivät tällä kertaa pakenemalla Babylonista vaan hyökkäämällä sitä vastaan. Ei ole naiivia ajatella, että me voimme elää uskontomme mukaan niin laajalti ja vankkumatta, että löydämme kaikenlaisia tilaisuuksia auttaa perheitä, siunata naapureita ja suojella muita, mukaan lukien nouseva sukupolvi.

Myöhempien aikojen pyhiä kutsutaan olemaan hapatteena leivässä, suolana, joka ei koskaan menetä makuaan, kukkulalle sytytettynä kynttilänä, jota ei koskaan panna vakan alle.

jotakin hyvää. Haluan, että Vapahtaja sanoo minulle: ”Jeffrey, minä tunnen sinut – en tittelisi perusteella – vaan sen elämän perusteella, jota pyrit elämään, ja niiden tasovaatimusten perusteella, joita pyrit puolustamaan. Näen sydämesi vilpittömyyden. Tiedän, että olet pyrkinyt tekemään asioita paremmiksi ennen kaikkea olemalla itse parempi ja sitten julistamalla sanaani ja puolustamalla evankeliumiani muille niin myötätuntoisesti kuin pystyit.”

Hän lisää varmasti: ”Tiedän, ette aina ole onnistunut joko omien syntiesi tai muiden olosuhteiden vuoksi, mutta uskon, että olet rehellisesti yrittänyt. Uskon, että sydämesäsi sinä todella rakastat minua.”

En halua tässä kuolevaisessa elämässä mitään muuta yhtä paljon kuin jonkin tuonkaltaisen tapaamisen jonakin päivänä. Ja samaa haluan teille. Haluan sitä meille kaikille. ”Israel, Israel, Luoja kutsuu”⁶ – kutsuu meitä kutakin elämään Jeesuksen Kristuksen evankeliumin mukaan pienillä ja suurilla tavoilla, kääntymään niiden puoleen, jotka eivät kenties näytä aivan samanlaisilta tai pukeudu tai käyttäyty aivan samoin kuin me, ja sitten (tilanteen tullen) menemään pidemmälle palvelukseemme niin laajalti yhteiskunnassa kuin voimme.

Minä rakastan Herraa Jeesusta Kristusta, jonka palvelija yrittän olla. Ja rakastan taivaallista Isäämme, joka välitti niin paljon, että antoi Hänet meille. Tuon lahjan vuoksi tiedän, että Jumala kutsuu Israeliin kuuluvia näinä myöhempinä aikoina olemaan enemmän Kristuksen kaltaisia ja olemaan pyhempinä kuin olemme nyt päättäessämme elää evankeliumin mukaan ja vakiinnuttaa Siionia. Tiedän myös, että jos pyydämme, Hän antaa meille voimaa ja pyhyyttä olla todellisia opetuslapsia. ■

Kirkon koululaitoksen puheesta ”Israel, Israel, Luoja kutsuu”, joka pidettiin Dixien osavaltiossa yliopistossa St. Georgessa Utahissa 9. syyskuuta 2012. Koko puhe on osoitteessa lds.org/broadcasts.

VIITTEET

1. Ks. Perry Miller, *Errand into the Wilderness*, 1956, s. 2–3.
2. ”Pelvotta käykää”, *MAP-lauluja*, 17.
3. Julkaisussa James S. Brown, *Life of a Pioneer: Being the Autobiography of James S. Brown*, 1900, s. 121.
4. Isaac Freestone, kirjoittajalle 5. toukokuuta 2012 kerrottu kokemus.
5. ”Tulkoon valo!”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 28–29.
6. ”Israel, Israel, Luoja kutsuu”, *MAP-lauluja*, 6.

Heijastakaa rakkauttanne Jeesusta Kristusta kohtaan

Myöhempien aikojen pyhiä kutsutaan olemaan hapatteena leivässä, suolana, joka ei koskaan menetä makuaan, kukkulalle sytytettynä kynttilänä, jota ei koskaan panna vakan alle. Alkakaasii näyttää se!

Jos toimimme oikein ja puhumme oikein ja tavoitamme ihmisiä laajalti sanoillamme ja teoillamme, niin kun Vapahtaja päättää äkkiä työnsä vanhurskaasti, sanoo, ettei aikaa enää ole tällä viimeisellä taloudenhoitokaudella, ja tulee kirkkaudessaan, Hän huomaa meidän tekevän parastamme, pyrkivän elämään evankeliumin mukaan, pyrkivän parantamaan elämäämme ja kirkkoamme ja yhteiskuntaamme niin hyvin kuin osamme.

Kun Hän tulee, minä *todella* haluan, että minut tavataan elämästä evankeliumin mukaan. Haluan tulla yllätetyksi juuri silloin kun olen levittämässä uskoa ja tekemässä

VIESTINI HAUDALLA

Kesällä 2003 olin Michiganissa Yhdysvalloissa etsimässä tietoja isoisäni isän veljestä Robert Hallista. Matkani lopussa kävin uudelleen hautausmaalla, jossa olin käynyt 20 vuotta aiemmin.

Kun olin käynyt hautausmaalla aiemmin, olin pannut merkille kukat yhdellä hautakivistä, jossa oli sukunimi Hall. Tällä kertaa kirjoitin viestin, päiväsin sen ja laminoin sen suojatakseni sen säältä. Sitten jätin rukoillen viestin haudalle toivoen, että sen löytäisi joku, joka voisi auttaa minua saamaan lisää tietoja Robert Hallista. Palasin kotiin Kaliforniaan

toiveikkaana mutta epäillen, ettei viestistä olisi mitään hyötyä.

Viikkoa myöhemmin sain kirjeen etäiseltä sukulaiselta nimeltä Deke Bentley.

”Minulla oli eilen outo kokemus”, hän kirjoitti. ”Kolmelta iltapäivällä olin menossa ostamaan mansikoita, kun päätin piipahtaa Plains Roadin hautausmaalla katselemaan esivanhempieni hautoja. En ollut käynyt siellä muutamaan vuoteen. Hautojen vieressä oli postikorttisi.”

Deke oli mennyt hautausmaalle samana päivänä, kun olin jättänyt viestin. Soitin hänelle heti.

Keskustelumme aikana sain tietää, että hän asui Hillsdalessa, yli 80 kilometrin päässä hautausmaalta.

Muutamaa kuukautta myöhemmin palasin innoissani Michiganiin käymään Deken luona. Hän kertoi minulle, että vastapäätä hänen kotiaan olevalle hautausmaalle on haudattu joitakin sukulaisia, ja kysyi, haluaisinko käydä siellä. Hän kertoi minulle, että hautausmaalla oli neljä Hall-nimisten ihmisten hautakiveä. Kahdesta heistä hän ei tiennyt mitään.

Hautausmaalla Deke näytti minulle hautakivet. Ne kaksi, joista hän ei tiennyt mitään, olivat Martin ja Anna Hall. En ollut ottanut mukaani muistiinpanojani, mutta muistin etäisesti hakeneeni tietoja Martin Hallista.

Kiiruhdimme piirikunnan oikeus-
talolle tuntia ennen sen sulkemista toivoen, että löytäisimme kuolinto-
distuksesta Martinin vanhemmat. Ne löytyivät! Martinin isä oli Robert Hall! Pyhä Henki vahvisti minulle, että pitkä etsintäni oli päättynyt.

Deke, joka ei ole kirkon jäsen, sanoi Robert Hallin löytymisen vaikuttaneen ”miltei hengelliseltä”. Minä hymyilin tietäen, että Henki oli johdattanut minua.

”Olet ehkä harmitellut sitä, ettei jättänyt viestiäsi 20 vuotta sitten”, Deke sanoi, ”mutta totuus on, että muutin Hillsdaleen vasta kolme vuotta sitten!”

Tämä kokemus oli minulle opetus siitä, että sukututkimus on todellakin osa Jumalan työtä ja että Hän johtaa meitä vanhurskaissa pyrkimyksissämme. ■

Marianne Chaplin Stovall, Kalifornia, USA

Jätin rukoillen viestin haudalle toivoen, että sen löytäisi joku, joka voisi auttaa minua.

PARANTAAKO HERRA POIKAMME?

Kun poikamme oli nelivuotias, hän pyysi minua usein laulamaan laulun ”Mestari, myrsky on suuri” (*MAP-lauluja*, 59). Hänen pienet silmänsä loistivat kertosäkeen aikana, jossa Herra käskee tuulia ja aaltoja taipumaan. Hän esitti minulle kysymyksiä Jeesuksen voimasta. Minä vastasin, että Jeesus voi tehdä mitä tahansa vanhurskasta, koska Hänellä on kaikki valta. Vapahtaja oli poikamme sankari.

Mutta kun poikamme oli 13-vuotias, hän vajosi syvään masennukseen. Hänellä ei ollut enää mitään halua puhua tai edes syödä. Hän menetti kiinnostuksen aiempiin puuhiinsa, eikä hän etenäkään halunnut osallistua perherukouksiin tai perheiltoihin. Hänellä ei tuntunut enää olevan kiinnostusta kirkkoon tai evankeliumiin.

Muu perheemme rukoili ja paastosi usein hänen puolestaan, ja samoin tekivät monet seurakuntamme ja vaaramme veljet ja sisaret sekä monet ystävämme ja sukulaisemme. Ponnistuksemme tuntuivat samankaltaisilta kuin Alma vanhemman kokemus hänen rukoillessaan poikansa puolesta (ks. Moosia 27:14, 22–23).

Emme halunneet pakottaa poikaamme hyväksymään evankeliumia, joten sanoimme hänelle, ettei hänen tarvinnut osallistua perherukouksiimme eikä perheiltoihimme, mutta että haluaisimme hänen olevan niissä kanssamme. Kun noudatimme Vapahtajan sanoja rukoilla perheissämme Isää, että lapsemme olisivat siunattuja (ks. 3. Nefi 18:21), sekä perherukouksistamme että perheiltoistamme tuli voimallisempia. Tunsimme

kodissamme Hengen. Ja vaikka poikamme oli ääneti, hän oli paikalla.

Vähän kerrallaan seuraavien kahden vuoden kuluessa näimme, että rukouksillamme ja perheilloilla oli vaikutus poikaamme. Yhdessä perheillään hän todisti Vapahtajasta ja kysyi sitten, voisiko hän valmistaa perheilän. Hän alkoi osallistua perherukouksiin ja käydä mielellään kirkossa. Hän koki voimallisen sydämenmuutoksen, joka tapahtui, kun hän tuns Vapahtajan lunastavan rakkauden (ks. Alma 5:26). Herra oli parantavalla voimallaan todellakin pelastanut poikamme.

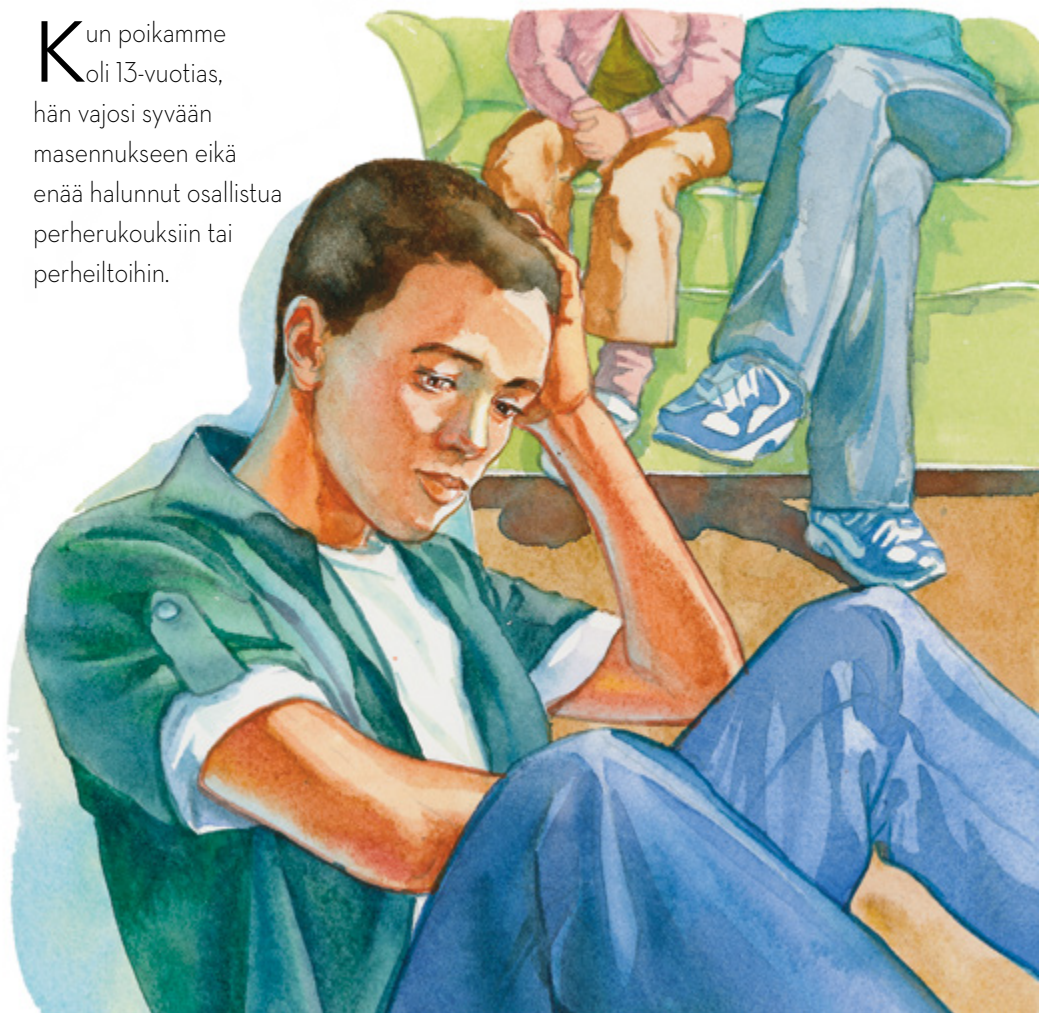
Hän alkoi olla jälleen kerran iloinen ja täynnä elämää, halusi auttaa

muita ja osoittaa rakkautta. Hän kertoi minulle tietävänsä, että Vapahtaja oli parantanut hänet. Poikamme koettelemukset auttoivat häntä saamaan voimallisen todistuksen ja rakastamaan Vapahtajaa ja luottamaan Häneen entistä enemmän. Hän palveli Herraa lähetyssaarnaajana Buenos Airesin eteläisellä lähetyskentällä Argentiinassa. Palattuaan lähetystyöstä hän solmi temppeleliavioliiton, ja hänellä ja hänen vaimollaan on ihana tytär.

Tiedän, että Vapahtajalla on voima parantaa, saada aikaan ihmeitä ja tehdä meidät onnellisiksi tässä elämässä ja tulevassa elämässä. ■

Ana Cremaschi Zañartu, Santiago, Chile

Kun poikamme oli 13-vuotias, hän vajosi syvään masennukseen eikä enää halunnut osallistua perherukouksiin tai perheiltoihin.

OLETKO SINÄ MORMONI?

Olin kaukana kotoa osallistumassa kansainväliseen konferenssiin työni vuoksi. Osallistujia oli satoja, mutta olin ainoa osavaltioistani ja alueeltani.

Yhtenä iltana osallistujille tarjottiin illallinen. Kun astuimme ruokasaliin, kukin meistä sai neljä lippua, joilla voi tilata baarista ilmaisia alkoholijuomia. Mieleeni juolahti, kuinka sellaisessa tilanteessa kaukana kotoa olisi helppoa tuntea kiusausta ja ajatella, ettei kukaan saisi koskaan tietää. Se oli ohikiitävä ajatus, ja ojensin liput takaisin ovelle olevalle henkilölle.

Illallisella istuin seitsemän minulle vieraan ihmisen seurassa. Join vettä syödessämme, puhuessamme, nau-raessamme ja vaihtaessamme tietoja, jotka auttaisivat meitä työssämme.

Seuraavana aamuna aamiaisella minua tervehti herra, joka oli istunut pöydässämme. Olin innoissani

huomatessani hänen nimikyltistään, että hän oli tullut kotikaupungistani – kaupungista, jossa en ollut asunut 35 vuoteen. Lukion jälkeen olin lähtenyt opiskelemaan, mennyt naimisiin ja muuttanut muualle.

Keskustellessamme paikoista ja paikkakunnan tapahtumista, joista me kumpikin tiesimme, hän kysyi minulta, asuiko sukulaisiani vielä siellä. Vastasin, ettei asunut, mutta että minulla oli siellä monia hyviä ystäviä ja että pidimme yhteyttä. Hän kysyi, keitä he olivat, ja minä aloin mainita joitakin heistä.

Muutaman ensimmäisen nimen jälkeen hän keskeytti minut ja kysyi: ”Hei, oletko sinä mormoni? Kaikki ne ihmiset, jotka olet maininnut, ovat mormoneja.”

Kun myönsin olevani myöhempien aikojen pyhä, hän kertoi minulle, miten hienoja kansalaisia

ystäväni olivat ja kuinka he olivat palvelleet yhteisöä ja olleet kaikille hyviä esimerkkejä. Usean minuutin ajan hän kertoi ihailevansa kirkkoa ja ystäviäni ja sanoi, kuinka he olivat olleet aikaansaamassa hyvää paikkakunnalla.

Erotessamme en voinut olla ajattelemta, mitä olisi saattanut tapahtua, jos olisin päättänyt käyttää nuo juomaliput. Juuri ne ihmiset, joista puhuimme, olivat opettaneet minua valitsemaan oikein. Jos olisin käyttänyt ne liput, olisin ollut vaivautunut ja häpeissäni myöntäessäni, että olen kirkon jäsen.

Kuinka kiitollinen olenkaan noiden kelvollisten, aktiivisten, palvelevien ystävien esimerkistä – 35 vuotta myöhemmin ja yli kolmentuhannen kilometrin päässä lapsuudenkodistani. ■

Carol A. Bowes, Pohjois-Carolina, USA

Kun astuimme ruokasaliin, kukin meistä sai neljä lippua, joilla voi tilata baarista ilmaisia alkoholijuomia.

PROFEETTA VASTASI RUKOUKSEENI

Toisen opiskeluvuoteni lopussa hain yliopistoni graafisen suunnittelun ohjelmaan. En päässyt siihen, mutta voisin hakea uudelleen seuraavana vuonna. En ollut innoissani siitä, että joutuisin odottamaan valmistumista ylimääräisen vuoden.

Lähinnä valitsemani pääainetta oli valokuvaus. Niinpä rukoilin, pitäisikö minun vaihtaa pääainetta, ja se tuntui hyvältä. Halusin vain suorittaa loppututkintoni!

Syyslukukauden alkaessa minulla oli kursseja elokuvasta ja valokuvauksen yhteiskunnallisesta historiasta. Olin innoissani kummastakin. Mutta kun katsoin elokuvakurssini opetusohjelmaa, huomasin, että oppilaiden olisi katsottava monia siveettömiä tai väkivaltaisia elokuvia. Valokuvauksurssini opettaja sanoi, että kuvat, joita tutkisimme, olisivat väkivaltaisia, järkyttäviä ja seksuaalisia. Hän sanoi, että sellaista valokuvaus enimmäkseen näinä aikoina on.

Mielialani laski pohtiessani, mitä tekisin. Tiesin, että evankeliumi opettaa välttämään sellaisia asioita, mutta nämä kurssit olivat pakollisia. Mietin pyhien kirjoitusten kohtaa, jossa kehoitetaan olemaan maailmassa mutta ei maailmasta (ks. Joh. 15:19). Voisinko olla noilla kursseilla samaistumatta niiden maailmaan?

Rukoilin, että tietäisin, mitä tehdä, ja että minulla olisi uskoa tehdä oikein. Neuvottelin myös vaimoni, vanhempieni ja veljeni kanssa. Kun puhuin veljeni kanssa, hän muistutti minua seuraavasta jakeesta: ”Mitä hyödyttää ihmistä, jos hän voittaa omakseen koko maailman mutta menettää

sielunsa? Millä ihminen voi ostaa sielunsa takaisin?” (Matt. 16:26.)

Tiesin, että koulutus on tärkeää, mutta olinko väärällä alalla? Kuinka voisin keskeyttää väliaikaisesti opiskeluni, kun valo tunnelin päässä oli niin lähellä?

Myöhään yhtenä iltana valvoessani sairaan lapsemme kanssa mieleeni tuli ajatus hakea internetistä presidentti Thomas S. Monsoniin liittyviä sivuja. Pian katselin yleiskonferenssipuhetta, jonka presidentti Monson oli pitänyt lokakuussa 2011. Kuuntelin tarkoin, kun hän puhui yhteiskunnan moraalisen kompassin rappeutumisesta sanoen, että monen mielestä sopimatomasta ja moraalittomasta käytöksestä on tullut hyväksyttävää.

Sitten hän sanoi täsmälleen sen, mitä minun oli tarpeen kuulla: ”Meidän on oltava valppaita maailmassa, joka

Myöhään yhtenä iltana valvoessani sairaan lapsemme kanssa mieleeni tuli ajatus hakea internetistä presidentti Thomas S. Monsoniin liittyviä sivuja.

on siirtynyt hyvin kauaksi siitä, mikä on hengellistä. On välttämätöntä, että me hylkäämme kaiken sellaisen, mikä ei ole tasovaatimustemme mukaista, kieltäytyen samalla luopumasta siitä, mitä haluamme eniten: iankaikkisesta elämästä Jumalan valtakunnassa.”¹

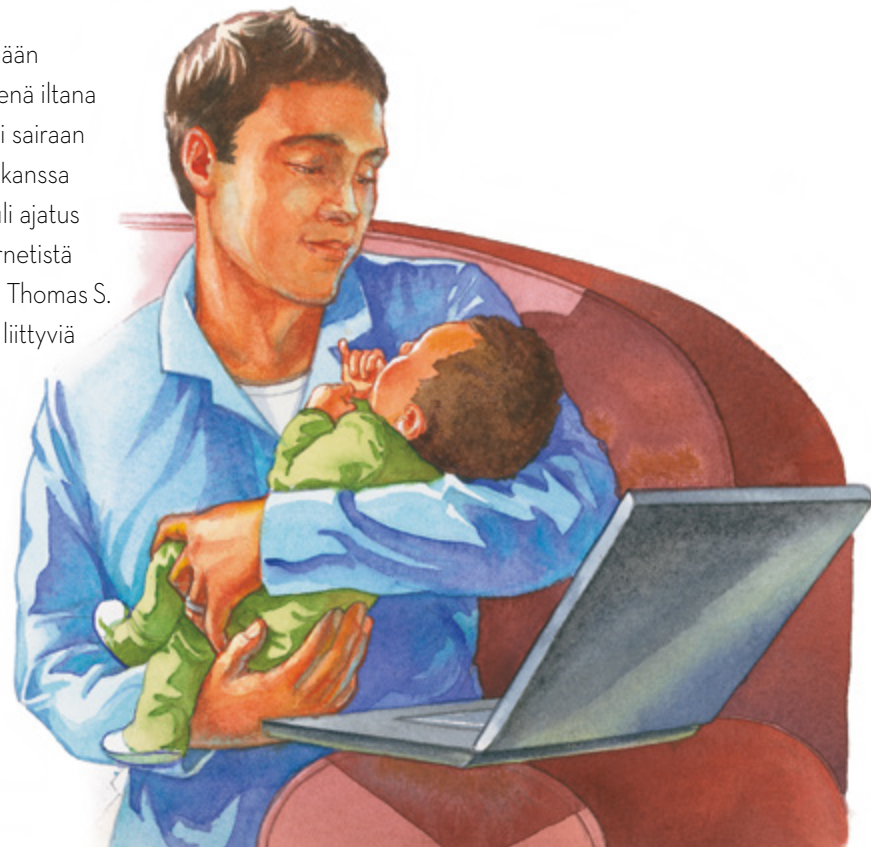
Nuo sanat tunkeutuivat sisimpääni suurella voimalla. Kun kyynleet vierivät kasvoillani, tiesin, että elävä profetta oli vastannut rukoukseeni.

Vaikka olen lykännyt valmistussuunnitelmiani, tiedän, että Herra siunaa perhettäni ja minua, kun me seuraamme profettaa, torjumme maailman näkemykset, pidämme käskyt ja tuemme evankeliumin tasovaatimuksia. ■

Derrick Fields, Missouri, USA

VIITE

1. ”Seisokaa pyhissä paikoissa”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 83.

Piispa Gérald Causse
ensimmäinen neuvon-
antaja johtavassa
piispakunnassa

Seuratkaa ONNELLISUUDEN polkua

Nuoruus on yleisesti ottaen täydellistä aikaa tehdä henkilökohtaisia suunnitelmia. Nuorina aikuisina teillä pitäisi olla tulevaisuuden unelmia. Ehkä unelmannanne on toive urheilusaavutuksesta, suurenmoisen taideteoksen luominen tai jonkin loppututkinnon suorittaminen tai ammatillinen asema. Ehkäpä teillä on mielessänne jopa kallisarvoinen kuva tulevasta aviomiehestänne tai vaimostanne.

Kuinka monet toiveistanne toteutuvat? Elämä on täynnä epävarmuutta. Eteenne tulee käänteentekeviä hetkiä, jotka voivat silmänräpäyksessä muuttaa elämänne suunnan. Sellaiseen hetkeen ei tarvita sen enempää kuin katse, keskustelu tai suunnittelematon tapahtuma. Uusia tilaisuuksia tulee, aivan kuten presidentti Thomas S. Monsonin äskettäinen julistus lähetystyöpalvelun ikärajoista.¹ Joskus elämämme suunnanmuutokset johtuvat odottamattomista haasteista tai pettymyksistä.

Useimmat ihmiset eivät pidä tuntemattomasta. Elämän epätietoisuus voi herättää luottamuksen puutetta, tulevaisuuden pelkoa. Pelätessään

epäonnistuvansa jotkut epäröivät sitoutua mihinkään edes silloin kun ilmaantuu hyviä tilaisuuksia. He saattavat esimerkiksi lykätä avioliiton solmimista, opiskelua, perheen perustamista tai ammattiuran aloittamista ja mieluummin vain ”hengailevat” tai jäävät kotiin vanhempiensa turvalliseen huomaan.

Toista ajattelutapaa, joka meitä rajoittaa, kuvataan tässä elämänohjeessa: ”Syökää, juokaa ja olkaa iloisia, sillä huomenna me kuolemme” (2. Nefi 28:7). Tämä ajattelutapa kannustaa heittäytymään käsillä oleviin nautintoihin niiden tulevista seurauksista riippumatta.

Onnellisuuden polku

On olemassa toisenlainen polku kuin pelon tai epäilyksen tai nautinnonhalun polut – polku, joka tuo elämään rauhaa, luottamusta ja seesteisyyttä. Te ette voi hallita kaikkia elämänne olosuhteita, mutta te voitte vaikuttaa omaan onnellisuuteen. Te olette oman onnenne seppiä.

Onnessanne on ennen kaikkea kyse hengellisestä näkemyksestänne ja niistä periaatteista, joiden varaan

Teidän onnellisuutenne riippuu enemmän periaatteista, joita te päätätte noudattaa, kuin elämänne ulkoisista olosuhteista.

elämänne perustatte. Nämä periaatteet tuovat teille onnen riippumatta odottamattomista haasteista ja yllätyksistä. Saanen tarkastella joitakin näistä olennaisista periaatteista.

1. Tuntekaa henkilökohtainen arvonne.

Vietin äskettäin perheeni kanssa muutamia leppoisia päiviä Etelä-Ranskassa. Eräänä iltana, juuri aurin-
gonlaskun jälkeen kun ympäröivä maaseutu oli kietoutunut pimeyteen, päätin loikoa hetken pihalla lepotuolissa. Silmäni alkoivat tutkia taivasta.

Ensin se oli täysin musta. Yhtäkkiä taivaalle ilmaantui valo, ikään kuin kipinä, sitten kaksi, sitten kolme. Vähitellen kun silmäni tottuivat pimeyteen, huomasin voivani ihailla lukemattomia tähtiä. Se, mitä olin luullut pimeäksi taivaaksi, muuttui linnunradaksi.

Pohdiskellessani maailmankaikkeuden suunnattomuutta ja omaa fyysistä mitättömyyttäni kysyin itseltäni: "Mitä minä olen sellaisen loistokkuuden ja mahtavuuden edessä?" Mieleeni tuli eräs pyhien kirjoitusten kohta:

"Kun minä katselen taivasta, sinun kättesi työtä, kuuta ja tähtiä, jotka olet asettanut paikoilleen

– mikä on ihminen! Kuitenkin sinä häntä muistat. Mikä on ihmislapsi! Kuitenkin pidät hänestä huolen."
(Ps. 8:4–5.)

Välittömästi seuraa tämä lohdullinen lause:

"Sinä teit hänestä lähes kaltaisesi olennon, seppelöit hänet kunnialla ja kirkkaudella" (Ps. 8:6).

Se on luomistyön paradoksi ja ihme. Maailmankaikkeus on suunnaton ja päättymätön, ja silti samanaikaisesti jokaisella meistä on Luojamme silmissä arvo, joka on ainutlaatuinen,

loistokas ja päättymätön. Fyysinen olemukseni on häviävän pieni, mutta silti minun henkilökohtainen arvoni on taivaalliselle Isälleni mittaamattoman tärkeä.

Sen tietäminen, että Jumala tuntee meidät ja rakastaa meitä henkilökohtaisesti, on kuin valo, joka valaisee elämämme ja antaa sille merkityksen. Olinpa kuka tahansa, olipa minulla ystäviä tai ei, olinpa suosittu tai en, ja vaikka tuntisin olevani toisten hylkäämä tai vainoama, minulla on ehdoton varmuus siitä, että taivaallinen Isäni rakastaa minua. Hän tietää minun tarpeeni, Hän ymmärtää minun huoliani, Hän haluaa todella siunata minua.

Kuvitelkaa, mitä teille merkitsisi, jos voisitte nähdä itsenne sillä tavalla kuin Jumala näkee teidät. Mitä jos katsoisitte itseänne samalla hyväntahtoisuudella, rakkaudella ja luottamuksella kuin Jumala katsoo? Kuvitelkaa, mikä vaikutus sillä olisi elämäänne, jos ymmärtäisitte iankaikkiset mahdollisuutenne sillä tavalla kuin Jumala ymmärtää ne.

Todistan, että Hän on olemassa. Etsikää Häntä! Etsikää ja tutkikaa. Rukoilkaa ja pyytäkää. Lupaan, että Jumala lähettää teille kouriintuntuvia merkkejä olemassaolostaan ja rakkautestaan teitä kohtaan.

2. Tulkaa siksi, joka olette²

Tuleminen siksi, joka todella olette, kuulostaa paradoksilta. Kuinka voin tulla siksi, joka minä jo olen? Valaisen tätä periaatetta eräällä kertomuksella.

Kirje kuolevaisuutta edeltävältä itseltänne voisi kuulua näin: "Rakas minä, toivon sinun muistavan, että minun suurin toiveeni on olla Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi."

Elokuva *Kirjeitä lapsuudestani* kertoo Margueritesta, vauraasta pankkiirista, joka elää matkojen ja konferenssien täyttämää kiireistä elämää. Vaikka hänellä on ihaileva kosija, hän sanoo, ettei hänellä ole aikaa avioliitolle tai lapsille.

Sinä päivänä kun hän täyttää 40, hän saa arvoituksellisen kirjeen, jossa sanotaan: "Rakas minä, tänään olen seitsemän vuotta vanha ja kirjoitan sinulle tämän kirjeen, jotta muistaisit ne lupaukset, jotka tein, kun olin seitsemän vuotta, ja myös siksi, että muistaisit, miksi minä haluan tulla." Kirjeen kirjoittaja ei ole kukaan muu kuin hän itse seitsenvuotiaana. Sen jälkeen seuraa monta sivua, joilla pieni tyttö kuvailee yksityiskohtaisesti elämänsä tavoitteita.

Marguerite tajuaa, että se henkilö, joka hänestä on tullut, ei ole alkuunkaan se henkilö, joksi hän pienenä tyttönä halusi tulla. Kun hän päättää

löytää itsestään lapsena kuvittelemansa henkilön, hänen elämänsä kääntyy pääläelleen. Hän tekee sovinnon sukulaistensa kanssa ja päättää pyhittää lopun elämänsä puutteenalaisten ihmisten palvelemiseen.³

Jos teillä olisi mahdollisuus saada kirje itseltänne kuolevaisuutta edeltävän elämän ajalta, mitä siinä sanotaisiin? Millainen vaikutus sellaisella kirjeellä unohdetusta mutta hyvin todellisesta maailmasta olisi teihin, jos saisitte sellaisen tänä päivänä?

Siinä kirjeessä olisi ehkä jotakin tämänkaltaista: "Rakas minä, kirjoitan sinulle, että muistaisit, miksi minä haluan tulla. Toivon sinun muistavan, että minun suurin toiveeni on olla Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen opetuslapsi. Minä kannatan Hänen suunnitelmaansa, ja kun olen maan päällä, haluan auttaa Häntä Hänen pelastuksen työssään. Muistathan myös,

että haluan kuulua perheeseen, joka on yhdessä koko iankaikkisuuden.”

Yksi elämän suurista seikkailuista on saada selville, keitä me todella olemme ja mistä me tulimme, ja sitten elää johdonmukaisesti sopuinnussa oman todellisen Jumalan lapsen identiteettimme ja olemassaolomme tarkoituksen kanssa.

3. Luottakaa Jumalan lupauksiin

Evankeliumin palautuksen ytimessä on eräs profeetta Malakian opetus: ”Ja hän istuttaa lasten sydämiin isille annetut lupaukset, ja lasten sydämet kääntyvät heidän isiensä puoleen” (JS–H 39). Palautuksen ansiosta te olette lupauksen lapsia. Te saatte perintönä isillenne annetut lupaukset.

Lukekaa uudelleen patriarkallinen siunauksenne. Tässä siunauksessa Herra vahvistaa, että te kuulutte johonkin Israelin kahdestatoista heimosta ja tästä syystä, kun olette

uskollisia, teistä tulee niiden suunnattomien siunausten perillisiä, jotka on luvattu Abrahamille, Iisakille ja Jaakobille. Jumala lupasi Abrahamille: ”Sillä kaikkia, jotka ottavat vastaan tämän evankeliumin, kutsutaan sinun nimesi mukaan, ja heidät luetaan sinun jälkeläisiisi, ja he nousevat ja siunaavat sinua isänänsä” (Abr. 2:10).

Nämä lupaukset ovat todellisia, ja jos me teemme oman osamme, Jumala tekee oman osansa. Toisaalta nämä lupaukset eivät takaa, että kaikki, mitä elämässämme tapahtuu, olisi omien odotustemme ja toiveidemme mukaista. Pikemminkin Jumala lupaa taata, että se, mitä meille tapahtuu, on Hänen tahtonsa mukaista. Suurin asia, mitä voimme elämässämme toivoa, on muokata oma tahtomme Jumalan tahdon mukaiseksi – hyväksyä Hänen suunnitelmansa meidän elämäämme varten. Hän tietää kaiken alusta asti,

Hänellä on näkökulma, jota meillä ei ole, ja Hän rakastaa meitä äärettömällä rakkaudella.

Havainnollistan tätä totuutta henkilökohtaisella kokemuksella. Kun olin nuori, päätin valmistautua Ranskan parhaiden kauppaoppilaitosten pääsykokeisiin. Tämä valmistautuminen, jota kesti vuoden, oli hyvin haastavaa. Sen vuoden alussa päätin, että olipa urakka kuinka rankka tahansa, en koskaan antaisi opiskeluni estää minua käymästä sunnuntaikokouksissa tai osallistumasta viikoittaiseen instituuttiluokkaan. Otin jopa vastaan tehtävän palvella nuorten aikuisten seurakuntamme kirjurina. Luotin siihen, että Herra antaisi arvoa uskollisuudelleni ja auttaisi minua pääsemään tavoitteisiini.

Vuoden lopussa, kun pääsykokeet lähestyivät, tunsin tehneeni parhaani. Kun saavuin arvostetuimman oppilaitoksen pääsykokeisiin, olin täysin vakuuttunut, että Herra vastaisi toiveisiini. Ikävä kyllä suullinen koe vahvimmassa aineessani oli odottamaton katastrofi – sain arvosanan, joka esti pääsyni tähän suuresti haluttuun koulun. Olin järkyttynyt. Kuinka Herra saattoi hylätä minut, vaikka olin pysynyt lujana uskollisuudessani?

Kun saavuin luettelossani toisena olevan koulun suulliseen kokeeseen, olin täynnä epäilystä. Tässä koulussa pääsykokeen suurin painoarvo oli haastattelulla raadin edessä, jota johti koulun johtaja. Haastattelun alku sujui

Sain yhden parhaista mahdollisista arvosanoista, minkä vuoksi pääsin tuohon koulun kunniamainnoin.

tavanomaisesti, kunnes minulle esitettiin vähäpätöiseltä vaikuttava kysymys: ”Me tiedämme, että opiskelit paljon valmistautuessasi tähän kokeeseen. Meitä kiinnostaisi kuitenkin tietää, mitä muuta teit opiskelusi ohella.”

Se sai minut todella hätkähtämään! Vuoden ajan olin tehnyt pelkästään kahta asiaa: opiskellut ja käynyt kirkossa! Pelkäsin, että raati suhtautuisi kielteisesti, kun kuvailisin jäsenyyttäni kirkossa. Mutta päätin sillä sekunnilla pysyä uskollisena periaatteilleni.

Noin 15 minuutin ajan kuvailin toimintaani kirkossa: sapatinpäivän kokouksiani, instituuttiluokkia ja tehtäviäni seurakunnan kirjuriina. Kun olin lopettanut, koulun johtaja avasi suunsa.

”Kun olin nuori, opiskelin Yhdysvalloissa”, hän sanoi. ”Yksi parhaista ystäväistäni oli mormoni. Hän oli merkittävä nuori mies, suurenmoinen ihminen. Pidän mormoneja oikein hyvinä ihmisinä.”

Sain sinä päivänä yhden parhaista mahdollisista arvosanoista, minkä vuoksi pääsin tuohon kouluun kunniamaininnoin.

Kiitin Herraa Hänen hyvydestään. Kesti kuitenkin useita vuosia, ennen kuin ymmärsin sen ihmeellisen siunauksen, etten päässyt siihen ensimmäiseen kouluun. Toisessa koulussa tapasin avainhenkilöitä. Heidän tunteimisestaan oli ilmiselvästi hyötyä koko urani ajan, ja se on tärkeää nykyäänkin omassa elämässäni ja perheeni jäsenten elämässä.

Jos asiat eivät suju niin kuin toivoitte tai odotitte, kun olette tehneet kaiken voitavanne, olkaa valmiit hyväksymään taivaallisen Isän tahto. Hän ei anna meille tapahtua mitään, mikä ei lopulta koidu meidän parhaaksemme. Kuunnelkaa sitä rauhoittavaa ääntä, joka kuiskaa korviimme: ”Kaikki liha on minun kädessäni; olkaa levollisia ja tietäkää, että minä olen Jumala” (OL 101:16).

Teidän tulevaisuuttenne on yhtä kirkas kuin uskonne

Mitä enemmän mietin elämäni kulkua vaimoni Valérien kanssa, sitä enemmän uskon, että eniten siihen on vaikuttanut se, että meillä oli nuoruudessaamme yhteinen näkemys iankaikkisesta elämästä. Me halusimme perustaa iankaikkisen perheen. Me tiesimme, miksi me olimme maan päällä ja mitkä meidän iankaikkiset tavoitteemme olivat. Me tiesimme, että Jumala rakasti meitä ja että me olimme suuriarvoisia Hänen silmissään. Me luotimme täysin siihen, että Hän vastaisi rukouksiimme omalla tavallaan ja Hänen hyväksi katsomanaan aikana.

En tiedä, olimmeko valmiita hyväksymään Hänen tahtonsa kaikissa asioissa, koska sitä meidän piti vielä oppia tekemään – ja opettelemme sitä edelleen. Mutta halusimme tehdä parhaamme seurataksemme Häntä ja pyhittääksemme itsemme Hänelle.

Todistan presidentti Monsonin tavoin, että ”tulevaisuus on yhtä kirkas kuin uskonne”⁴. Teidän

onnellisuuttenne riippuu enemmän periaatteista, joita te päätätte noudattaa, kuin elämänne ulkoisista olosuhteista. Olkaa uskollisia näille periaatteille. Jumala tuntee teidät ja rakastaa teitä. Jos elätte sopusoinnussa Hänen iankaikkisen suunnitelmansa kanssa ja uskotte Hänen lupauksiinsa, tulevaisuuttenne tulee olemaan loistava!

Onko teillä unelmia ja tavoitteita? Se on hyvä! Tehkää työtä koko sydämeistänne toteuttaaksenne ne. Antakaa sitten Herran tehdä loput. Hän tekee teistä sen, mitä ette itse voi tehdä itsestänne.

Hyväksykää Hänen tahtonsa kaikkina aikoina. Olkaa valmiita menemään, minne Hän pyytää teitä menemään, ja tekemään, mitä Hän pyytää teitä tekemään. Tulkaa sellaisiksi miehiksi ja naisiksi, jollaisiksi Hän kasvattaa teitä.

Todistan, että tämä elämä on ihmeellinen tuokio iankaikkisuudessa. Me olemme täällä loistavine päämäärinemme – valmistautumassa kohtamaan Jumalan. ■

Kirkon koululaitoksen hartaustilaisuuden puheesta, joka pidettiin Suolajärven tabernaakkelissa 12. marraskuuta 2012. Koko puhe on osoitteessa [lds.org/broadcasts](https://www.lds.org/broadcasts).

VIITTEET

1. Ks. ”Tervetuloa konferenssiin”, *Liahona*, marraskuu 2012, s. 4–5.
2. Tämän lausahduksen on uskottu olevan peräisin Pindarokselta, yhdeltä kuuluisimmista kreikkalaisista runoilijoista. Ks. Pindar, *Pythian 2.72*, julkaisussa *Olympian Odes*, toimittanut ja kääntänyt englanniksi William H. Race, 1997, s. 239.
3. Ks. *Kirjeitä lapsuudestani*, ohjannut Yann Samuell, 2010.
4. ”Olkaa rohkealla mielellä”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 92.

Kerro evankeliumista verkossa

Maria Mahonri-Yggrazil Arduo Andaca

En ole aina ollut rohkea kerto-
maan evankeliumista ystäväilleni.
Monet heistä tiesivät, mihin kirk-
koon kuulun, mutta en koskaan kerto-
nut sen enempää todistuksestani. Siitä
huolimatta yritin parhaani mukaan
oikaista, jos jollakulla oli väärä käsitys
kirkosta.

Kun aloitin opiskelun korkeakou-
lussa, liityin väittelykerhoon. Muut
jäsenet saivat tietää, että olen myö-
hempien aikojen pyhä, kun erään väit-
telyn jälkeen oikaisin heitä siitä, mitä
”mormoneista” oli sanottu. En ollut
koskaan aiemmin puhunut uskon-
nostani, joten sinä päivänä minulle
esitettiin paljon kysymyksiä. Minua
pelotti, ja jätin melkein vastaamatta.
Tiesin, mihin uskoin, mutta en tiennyt,
kuinka kertoa siitä. Rukoilin, mutta en
tuntunut saavan vastausta.

Muutamaa päivää myöhemmin
ollessani Facebookissa näin artikkelin
sivustolta LDS.org. Sen oli linkittänyt
eräs johtajani kirkosta. Se sai minut
ymmärtämään, että minäkin voisin
linkittää kirkosta kertovia asioita.
Etsin aiheita, joista väittelyjoukkueeni
oli kysellyt, liitin linkit seinälleni ja
merkitsin tunnisteella kaikki asiaan-
kuuluvat henkilöt. Minusta tuntui,
että he olisivat tyytyväisempiä näihin
vastauksiin.

**Tiesin, mihin uskoin,
mutta minua pelotti
yritys vastata
kaikkiin kysymyk-
siin, joita väittely-
joukkueellani
oli kirkosta.**

En ollut koskaan aiemmin kirjoitta-
nut verkossa uskonkäsityksistäni, joten
se sai paljon useampia uteliaita ihmi-
siä kysymään uskonnostani. Heidän
kysellessään yritän antaa perusvas-
tauksia sekä linkkejä kirkon aineis-
toon. Tällä tavoin ihmisten ei tarvitse
luottaa pelkästään omiin vastauksiini,
vaan he voivat turvautua myös siihen,
mitä johtavat auktoriteetit sanovat hei-
dän kysymyksistään. Kun keskustelut
syvenevät, vastaan henkilölle yksityi-
sesti lähettämällä viestin.

Olen todella iloinen siitä, että
kirkolla on aineistoa verkossa. Vat-
sassani on edelleen perhosisia aina,
kun joku yllättää minut kirkkoa
koskevalla kysymyksellä. Mutta en
enää odota heidän kysymyksiään
vaan liitän jo ennakkoon verkkoon
kirkon aineistoa. Tiedän, että tämä
aineisto voi auttaa sekä kirkkoon
kuuluvia että kirkkoon kuulumattomia
ystäviäni. ■

*Kirjoittaja asuu Manilan suurkaupunki-
alueella Filippiineillä.*

Tahdonvapaus ja vastauksia – ILMOITUKSEN TUNNISTAMINEN

Se, mikä joskus vaikuttaa läpipääsemättömältä esteeltä kommunikoinnille taivaallisen Isän kanssa, on jättiaskel, joka tulee ottaa luottaen.

Vanhin
Richard G. Scott
kahdentoista apostolin koorumista

Minua vastapäätä istui itkevä nainen. Kyynelsilmin hän sanoi minulle: ”En enää tiedä, mihin uskoa.” Hän kertoi ponnistelleensa ja rukoilleensa monta päivää saadakseen selville, mitä tehdä eräässä hyvin tärkeässä päätöstilanteessa elämässään, mutta ei ollut saanut vastausta. Hän tuskaili: ”En tiedä, mitä tekisin. Jos sanot minulle, mitä tehdä, teen sen.” Pyhät kirjoitukset käsissään hän sanoi: ”Jumala lupasi meille, että Hän auttaisi meitä. Hän vastaa kaikkien muiden rukouksiin. Miksei Hän vastaa minun rukouksiini?”

Kun ihminen joutuu tunteiden pyörteisiin, on vaikeaa löytää ulospääsyä yksin. Rukoukseni on, että voisin auttaa teitä, joilla on samanlaisia tuntemuksia.

Kun vastauksia hellittämättömiin rukouksiin ei näytä tulevan, se voi johtua siitä, että emme ymmärrä joitakin totuuksia rukouksesta tai emme huomaa vastauksia, kun ne tulevat.

Rukouksen periaatteita

Kommunikointi taivaallisen Isämme kanssa ei ole vähäpätöinen asia. Se on pyhä etuoikeus. Se perustuu muuttumattomiin periaatteisiin. Kun saamme apua taivaalliselta

Isältämme, se tulee vastauksena uskoon, kuuliaisuuteen ja tahdonvapauden oikeaan käyttämiseen.

On virhe olettaa, että jokaiseen rukoukseen vastataan heti. Jotkin rukoukset vaativat huomattavasti omia ponnistelujamme. On totta, että joskus saamme tunteen jostakin asiasta, vaikka emme sitä ole erityisesti pyytäneet. Tällaiset tunteet koskevat yleensä jotakin sellaista, mitä meidän on syytä tietää ja mitä emme muuten voisi saada tietää.

Olemme täällä maan päällä saamassa kokemuksia, joita emme voi saada millään

Hän sanoi: ”Jumala lupasi meille, että Hän auttaisi meitä. Hän vastaa kaikkien muiden rukouksiin. Miksei Hän vastaa minun rukouksiini?”

muulla tavalla. Meille on annettu mahdollisuus kasvaa, kehittyä ja saavuttaa hengellistä kypsyyttä. Jotta niin kävisi, meidän on opittava soveltamaan totuutta käytäntöön. Se, miten kohtaamme haasteet ja ratkaisemme vaikeat ongelmat, vaikuttaa ratkaisevasti onnellisuuteemme.

Ymmärtääkseni rukousta paremmin olen kuunnellut muiden neuvoja, mietiskellyt pyhien kirjoitusten kohtia sekä tutkinut profeettojen ja muiden henkilöiden elämää. Eniten apua tuntuu kuitenkin olleen siitä, että ajattelen mielessäni lasta, joka luottavaisena lähestyy rakastavaa, lempeää, viisasta ja ymmärtäväistä Isää, joka haluaa meidän onnistuvan.

Älkää kantako huolta kömpelösti ilmaisemistanne tunteista. Puhukaa vain Isällemme. Hän kuulee jokaisen rukouksen ja vastaa niihin omalla tavallaan.

Kun selitämme ongelmamme ja esitämme siihen ratkaisua, Hän vastaa joskus myöntävästi, joskus kieltävästi. Usein Hän pidättyy vastaamasta, ei siksi, ettei Hän välittäisi, vaan siksi, että Hän rakastaa meitä – täydellisesti. Hän haluaa meidän soveltavan käytäntöön totuuksia, jotka Hän on meille antanut. Kasvaaksemme meidän tulee luottaa kykyymme tehdä oikeita päätöksiä. Meidän on tehtävä se, mikä meistä

tuntuu oikealta. Ajallaan Hän vastaa. Hän ei petä meitä.

Olen kuvannut suhdettamme Isäämme juuri sellaisena kuin se on. Meissä ei ole mitään, mitä Hän ei tietäisi. Hän tietää jokaisen tarpeemme, ja Hän voisi antaa kaikki vastaukset. Mutta koska Hänen tavoitteenaan on meidän iankaikkinen onnemme, Hän kehottaa meitä tekemään oikeita ratkaisuja.

Kolme tapaa löytää vastauksia

1. Etsikää osoituksia siitä, että Hän on jo vastannut teille

Kuten monet meistä, Oliver Cowderykaan ei huomannut niitä selviä vastauksia, jotka Herra oli jo antanut hänen rukouksiinsa. Hänen silmiensä – ja meidän silmiemme – avaamiseksi on annettu Joseph Smithin kautta tämä ilmoitus:

”Sinä olet siunattu sen vuoksi, mitä olet tehnyt, sillä sinä olet kysynyt minulta, ja katso, *niin usein kuin olet kysynyt, olet saanut opetusta* minun Hengeltäni. Ellei niin olisi tapahtunut, et olisi siinä, missä olet tällä hetkellä.

Katso, sinä tiedät, että olet kysynyt minulta ja että minä *valaisin sinun mielesi*; ja nyt minä sanon sinulle tämän, jotta tietäisit, että totuuden Henki on sinut valaissut.” (OL 6:14–15, kursivointi lisätty.)

Jos teistä tuntuu siltä, ettei Jumala ole vastannut *omiin* rukouksiinne, pohdiskelkaa näitä pyhien kirjoitusten kohtia – ja etsikää sitten huolellisesti omasta elämästänne osoituksia siitä, että Hän on jo vastannut teille.

2. Kiinnittäkää huomiota tunteisiin

Auttaakseen meitä jokaista huomaamaan saamamme vastaukset Herra on sanonut:

”Jos haluat lisätodistuksen, muistele yötä, jolloin huusit minun puoleeni sydämestäsi, jotta saisit tietää totuuden näistä asioista.

Enkö minä puhunut asiasta rauhaa sinun mieleesi?” (OL 6:22–23, kursivointi lisätty.)

Herra antaa meille lisää ymmärrystä neuvomalla meitä etsimään ratkaisua mielessämme ja sitten kysymään, onko se oikein:

”Jos se on oikein, minä saatan sinun sydämesi palamaan sisälläsi; sen tähden sinä *tunnet*, että se on oikein.

Mutta ellei se ole oikein, sinulla ei ole mitään sellaisia *tunteita*, vaan ajatuksesi hämärtyvät.” (OL 9:8–9, kursivointi lisätty.)

3. Toimikaa, kun Hän pidättyy vastaamasta

On erittäin tärkeää huomata, että Herra vastaa rukouksiin myös kolmannella tavalla – *pidättyväällä vastaamasta*, kun rukoilemme. Miksi Hän tekee niin?

Hän on täydellinen Isämme. Hän rakastaa meitä enemmän kuin voimme ymmärtää. Hän tietää, mikä meille on parhaaksi. Hän näkee lopun alusta asti. Hän haluaa meidän toimivan saadaksemme tarvittavia kokemuksia:

Kun Hän vastaa *kyllä*, sen tarkoituksena on antaa meille itseluottamusta.

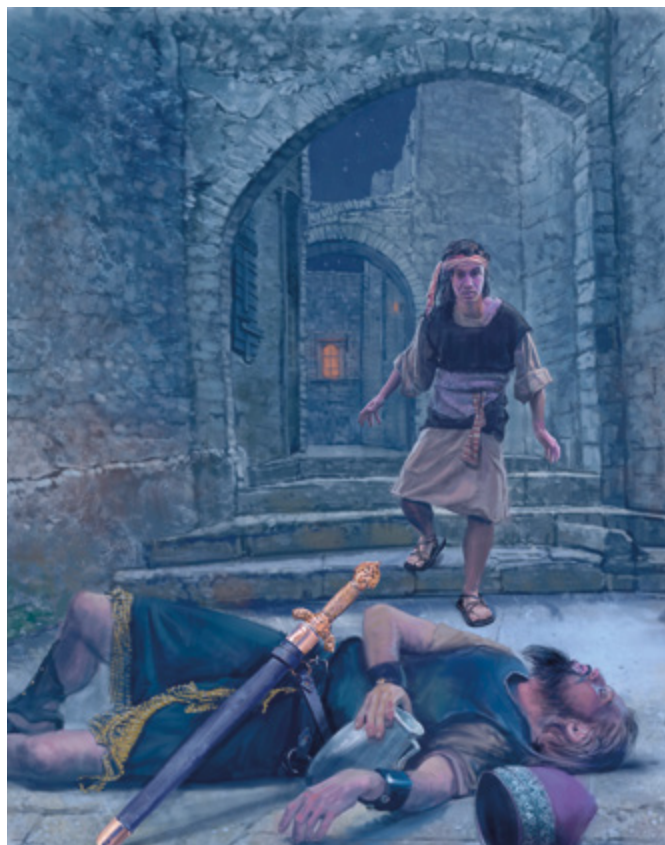
Kun Hän vastaa *ei*, sen tarkoituksena on estää meitä tekemästä virheitä.

Kun Hän *pidättyy vastaamasta*, sen tarkoituksena on saada meidät kasvamaan uskossa Häneen, kuuliaisuudessa Hänen käskyilleen ja halussa toimia totuuden mukaan. Meidän odotetaan toimivan vastuullisesti sellaisen päätöksen mukaan, joka on sopusoinnussa Hänen opetustensa kanssa, ilman ennakkovahvistusta. Meidän

ei pidä istua passiivisina odottaen tai valittaen siksi, ettei Herra ole puhunut. Meidän pitää toimia.

Useimmiten se, mitä olemme päättäneet tehdä, on oikein. Hän vahvistaa valintamme oikeellisuuden omalla tavallaan. Tällainen vahvistus tulee yleensä matkan varrella saamamme avun muodossa. Me huomaamme sen olemalla hengellisesti vastaanottavaisia. Se on kuin viesti rakastavalta Isältä osoituksena Hänen hyväksymisestäään. Jos luottavaisina ryhdymme johonkin sellaiseen, mikä ei ole oikein, Hän ilmoittaa sen meille ennen kuin olemme menneet liian pitkälle. Huomaamme tämän avun, kun koemme huolestuneisuuden tai epämukavuuden tunteita.

Nefin yritykset saada pronssilevyt osoittavat, miten nämä periaatteet toimivat (ks. 1. Nefi 3:6–7). Kahden epäonnistuneen yrityksen jälkeenkin Nefi pysyi luottavaisena. Hän hiipi kaupunkiin ja kohti Labanin taloa, vaikka hänellä ei ollut kaikkia vastauksia. Hän huomasi: ”Henki johdatti minua edeltä käsin tietämättäni, mitä minun pitäisi tehdä.”

Ja hän lisäsi erityisesti: ”*Kuitenkin minä kuljin eteenpäin.*” (1. Nefi 4:6–7, kursivointi lisätty.)

Nefi oli halukas yrittämään yhä uudelleen ja tekemään parhaansa. Hän osoitti uskoa siihen, että häntä autettaisiin. Hän kieltäytyi masentumasta. Koska hän toimi, luotti Herraan, oli kuuliainen ja käytti tahdonvapauttaan oikealla tavalla, hän sai johdatusta. Häntä innoitettiin askel askeleelta kohti onnistumista, ja hän sai, kuten hänen äitinsä sanoi, ”*voimaa* – – toteuttaa sen, mitä Herra käski” (1. Nefi 5:8, kursivointi lisätty).

Nefi tiesi, että häneltä vaadittiin luottamusta Jumalaan, uskon osoittamista ja toimimista niin, että hän voisi saada apua askel askeleelta. Hän ei nurissut eikä vaatinut täyttä selitystä. Mutta – huomatkaa erityisesti – hän ei odottanut passiivisesti apua. Hän toimi! Seuraamalla hengellistä lakia hän sai innoitusta ja hänelle annettiin voimaa toimia.

Luottakaa Jumalan tahtoon ja tapaan

Joskus emme huomaa vastauksia rukouksiin, koska olemme liian halukkaita saamaan vahvistuksen omille toivomuksillemme. Emme huomaa, että Herra haluaisi meidän tekevän jotakin muuta. Etsikää tarkoin Hänen tahtoaan.

Tunnustan, etten tiedä, miten muuten voi tehdä oikeita päätöksiä kuin vanhurskaudessa ja luottaen taivaalliseen Isään. Periaatteet eivät yksinkertaisesti toimi, jos tahdonvapautta käytetään tarkoituksellisesti vastoin Jumalan tahtoa. Jos emme ole tehneet parannusta jostakin synnistä, me jäämme oman onnemme nojaan ja kamppailemaan omin voimin. Me *voimme* pelastua tekemällä parannuksen.

Kun etsimme innoitusta voidaksemme tehdä päätöksiä, Herra antaa meille lempeitä kehotuksia. Ne vaativat meitä ajattelemaan, osoittamaan uskoa, tekemään työtä, joskus kamppailemaan ja toimimaan. Harvoin saamme ratkaisevan tärkeään asiaan tai monimutkaiseen ongelmaan koko vastausta yhdellä kertaa. Useammin vastaus tulee pala kerrallaan, ilman että näkisimme lopputulosta.

Olen säästänyt kaikkein tärkeimmän asian rukouksesta loppuun. Se on kiitollisuus! Meidän vilpittömät yrityksemme kiittää rakasta Isäämme tuovat ihmeellisiä rauhan, omanarvontunnon ja rakkauden tunteita.

Miksi on niin, että kaikkein köyhimmmät näyttävät parhaiten osaavan kiittää Herraa? Guatemalan ylängöllä

jäsenet tulevat hädin tuskin toimeen. Temppeleihin meneminen vaatii suuria uhrauksia. Yksi käynti edellyttää vuoden valmisteluja. Kovaa työtä, uhrauksia rahan ja ruoan säästämiseksi, kehräämistä, värjäämistä ja kutoamista uusien vaatteiden saamiseksi. Pitkä kävely matka vuoristosta avojaloin, Isabeljärven ylitys, bussimatkat eikä paljonkaan ruokaa. Väsyneinä ja uupuneina he saapuvat temppeleihin. He peseytyvät, kunnes loistavat puhtautaan, pukeutuvat uusiin vaatteisiinsa ja astuvat Herran huoneeseen.

***Joskus emme huomaa vastauksia rukouksiin,
koska olemme liian halukkaita saamaan
vahvistuksen omille toivomuksillemme.***

Valkoisein puettuina he saavat Hengen opetusta, vastaanottavat toimituksia ja tekevät liittoja. Yksi vuoristolaisnainen sai tuntea syvästi temppeleiden hengen ja tarkoituksen. Astuessaan selestiseen huoneeseen hän näki muita istumassa pää kunnioittavasti painettuna. Luottavaisesti hän polvistui huoneen sisäänkäynnin luo unohtaen muut huoneessa olijat. Hän painoi päänsä ja itki ja vuodatti kahdenkymmenen minuutin ajan sydäntään taivaalliselle Isälleen. Lopulta, asu kyynelten kastelemana, hän kohotti päänsä. Ymmärtäväinen temppeleiden kysyi: ”Voinko auttaa?” Hän vastasi: ”Voisitteko todellakin? Tämä on minun ongelmani: Olen yrittänyt kertoa taivaalliselle Isälleni kiitollisuudesta kaikista siunauksistani, mutta minusta tuntuu, etten ole saanut yhteyttä. Auttaisitteko minua kertomaan Hänelle, kuinka kiitollinen minä olen?”

Tämä neuvo rukouksesta on tosi. Olen kokeillut sitä perusteellisesti oman elämäni eri vaiheissa. Olen huomannut, että se, mikä joskus vaikuttaa läpipääsemättömältä esteeltä kommunikoinnille taivaallisen Isän kanssa, on jättiaskel, joka tulee ottaa luottaen.

Jos etsitte Hänen apuaan, varmistukaa siitä, että oma elämänne on puhdas, motiivinne kelvolliset ja että olette valmiit tekemään sen, mitä Hän pyytää – koska Hän *varmasti* vastaa rukouksiinne. Hän on rakastava Isänne. Te olette Hänen rakkaita lapsiaan. Hän rakastaa teitä täydellisesti ja haluaa auttaa teitä. ■

Mitä jos en tunne **SYDÄMEN PALAVAN SISÄLLÄNI?**

Kun tiedät, mitä etsiä, voit helpommin tunnistaa Pyhän Hengen vaikutuksen.

Rachel Nielsen

Kutsu opettaja Wood* seminaariin.” Ajatus pälkähti päähäni heti kun kuulin tiedotteen, ja siinä samassa pidin ajatusta mielettömänä. Miksi kutsuisin musiikinopettajani seminaariin puoli kuudeksi aamulla?

Seminaarinjohtaja oli juuri kertonut luokallemme, että järjestäisimme opettajia arvostavan päivän. Saimme haasteen kutsua muutamia opettajiamme koulusta mukaan aamuseminaariin, jossa kiittäisimme heitä heidän teemästään työstä. Koko viikon ajan tuon tiedotteen kuultuani ajattelin opettaja

**Nimi on muutettu.*

Woodin kutsumista. Joka kerta kun menin seminaariin tai näin hänet musiikkiluokassa, ajatus palasi: ”Kutsu opettaja Wood seminaariin.” Kun tätä oli jatkunut useita päiviä, en voinut enää olla piittaamatta ajatuksesta.

Kun sitten yhtenä aamuna kaikki oppilaat musiikkiluokassa hakivat soittimiaan, panin pasuunani sivuun ja menin opettaja Woodin luo. Sydämeni jyskytti ja käteni vapisivat, mutta kun avasin suuni esittäökseni kutsun, tunsin lohtua.

Yllätyksekseni opettaja Wood sanoi tulevansa! Häntä kiinnosti, miksi

menin joka aamu ennen koulua seminaariin, ja hän halusi tietää lisää. Kun olin kertonut kaikki tarpeelliset tiedot, kävelin pois täynnä iloa.

Tämän kokemuksen aikana en tuntenut sydämeni palavan sisälläni (ks. OL 9:8). Mutta minä tunsin Pyhän Hengen vaikutuksen. Toistuva ajatus kutsua opettaja Wood (ks. OL 128:1), lohtu, jota tunsin kutsuessani hänet (ks. Moroni 8:26), ja ilo, jota koin, kun olin kutsunut hänet (ks. Gal. 5:22) – kaikki ne tulivat Hengen vaikutuksesta. Mutta jos olisin odottanut vain palavaa tunnetta sisälläni, en olisi kenties

ymmärtänyt Pyhän Hengen kehotuksia.

Pyhä Henki puhuu monella tavalla, ja kun tutkit, kuinka Hän kommunikoi, tiedät, mitä odottaa pyrkiessäsi huomaamaan, milloin Hän on kanssasi ja milloin Hän opettaa tai ohjaa sinua.

Etsi pieniä ja yksinkertaisia asioita

Ennen kuin tutustumme moniin tapoihin, joilla Pyhä Henki puhuu meille, meidän tulee ymmärtää, että useimmiten ilmoitus on hiljaista ja vähäeleistä. Jos odotamme samankaltaista kokemusta kuin Alma nuoremmalla oli enkeleineen ja maanjärjestyksineen, meiltä voivat jäädä huomaamatta Pyhän Hengen yleisemmät ja hiljaisemmat kehotukset. Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista varoittaa, että jos me korostamme ”ihmeellisiä ja dramaattisia hengellisiä ilmenemisiä”, meiltä voivat jäädä huomaamatta pienet ja vähittäiset hengelliset vaikutelmat, jotka ovat tavallisempia.¹ Kun pyrit tunnistamaan Pyhän Hengen vaikutuksen, etsi pieniä ja yksinkertaisia kehotuksia.

Etsi tapoja, joilla Pyhä Henki kommunikoi

Jos et ole koskaan tuntenut sydämen palavan sisälläsi, älä huolestu.

On monia ihmisiä, jotka tunnistavat Pyhän Hengen vaikutuksen tällä tavoin, mutta Hän puhuu myös monella muulla tavalla, eikä sinun tarvitse tuntea sydämen paloa sisälläsi tunteaksesi Hänen läsnäolonsa. Itse asiassa, kun opit, miten Pyhä Henki innoittaa sinua, ja panet merkkeille niitä tapoja elämässäsi, saatat huomata, että Hän kommunikoi kanssasi enemmän kuin olet oivaltanutkaan.

Tässä luettelossa on vain pieni määrä niitä tapoja, joilla Pyhä Henki kommunikoi. Tutki pyhiä kirjoituksia ja nykyajan profeettojen sanoja sekä julkaisun *Saarnaakaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas* (2005)

sivuja 96–98, niin löydät lisää tapoja, joilla Hän voi puhua sinulle.

”Ilmoituksen henki toimii yleensä ajatuksina ja tunteina, joita Pyhän Hengen voima tuo mieleemme ja sydämeemme. (Ks. OL 8:1–2; 100:5–8.)”² Pyhä Henki voi puhua sinulle

- rakkauden, ilon, rauhan, kärsivällisyyden, hyvyyden, uskollisuuden ja lempeyden tunteina (ks. Gal. 5:22–23)
- ajatuksina, jotka askarruttavat mieltäsi tai vaikuttavat tunteisiisi (ks. OL 128:1)
- halukkuutena tehdä hyvää ja noudata käskyjä (ks. Moosia 5:2)

MITÄ SYDÄMEN PALAMINEN TARKOITAA?

”Mitä ’sydämen palaminen’ tarkoittaa? Pitääkö sen olla sellaista kuumuuden tunnetta, jota esimerkiksi palaminen aiheuttaa? Jos se tarkoittaa sitä, niin minun sydämeni ei ole koskaan palanut. Sana ’palaa’ viittaa tässä kirjoitusten kohdassa varmastiikin hyvänolon ja rauhan tunteeseen. Se on todistus, jonka monet saavat. Sillä tavoin ilmoitus toimii.”

Vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista, ”Opettaminen ja oppiminen Hengen kautta”, *Liahona*, toukokuu 1999, s. 22.

MISTÄ TIEDÄN, TULEEKO AJATUS ITSELTÄNI VAI PYHÄLTÄ HENGELTÄ?

”Meidän pitää toimia. Silloin saamme selville, onko ajatus lähtöisin meistä itsestämme vaiko Jumalan voimasta. – – Kaikki, mikä kutsuu ja houkuttelee meitä tekemään hyvää ja olemaan hyviä, tulee Jumalalta.”

Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista, ”Patterns of Light: Discerning Light” [Valon malleja: Valon erottaminen] (video), lds.org. Katso koko video osoitteessa lds.org/go/patternL6.

- tunteena, että jokin on oikein (ks. OL 9:8)
- lohdun tunteina (ks. Moroni 8:26)
- tunteina, jotka avartavat sieluasi (ks. Alma 32:28)
- ajatuksina, jotka valaisevat ymmärrystäsi (ks. Alma 32:28)
- halukkuutena saada lisää totuutta (ks. Alma 32:28)
- tunteena, joka pakottaa (kannustaa) ryhtymään toimeen tai estää (pidättää) tekemästä jotakin (ks. 1. Nefi 7:15; 2. Nefi 32:7).

Kuinka näitä ajatuksia ja tunteita voi tulla?

Pyhän Hengen antamat ajatukset ja tunteet voivat tulla

- heti ja voimakkaina
- hienovaraisesti ja vähitellen
- niin hennoin keinoin, ettei edes tietoisesti tunnista niitä.³

Opi aiheesta lisää katsomalla video osoitteessa lds.org/go/revelationL6.

Pyhän Hengen antamat ajatukset ja tunteet voivat

- palauttaa asioita mieleemme (ks. Joh. 14:26)
- varjella meitä eksymästä (ks. OL 45:57)
- todistaa taivaallisesta Isästä ja Jeesuskesta Kristuksesta (ks. 2. Nefi 31:18)
- auttaa meitä opettamaan (ks. OL 84:85)
- suoda Hengen lahjoja (ks. OL 46:11)
- tuoda syntien anteeksiannon (ks. 2. Nefi 31:17).

Etsi hyvää

Kun pyrit tunnistamaan Hengen vaikutuksen, ajattele sitä, mitä

vaikutelman on tarkoitus saada aikaan: johtaako ajatus tai tunne sinua tekemään hyvää? Kohdassa Moroni 7:16 sanotaan: ”Nyt, minä osoitan teille, kuinka on arvosteltava; sillä kaikki, mikä kutsuu tekemään hyvää ja saa uskomaan Kristukseen, on lähetetty Kristuksen voiman ja lahjan kautta; sen vuoksi te voitte tietää täysin varmasti, että se on Jumalasta.”

Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) on sanonut: ”Kuinka me tunnistamme Hengen kuiskaukset? En usko, että se on todellakaan liian vaikeaa. – – Houkutteleeko se tekemään hyvää, kohoamaan, seisomaan pystypäin, tekemään oikein, olemaan ystävällinen, olemaan antelias? Silloin se on Jumalan Hengestä. Jos se on synkkää, uhkaavaa, rumaa, ei hyvää,

MIKSI PYHÄN HENGEN VAIKUTUSTA ON VAIKEA TUNNISTAA?

”Isämme odottaa teidän opettelevan saamaan tätä jumalallista apua harjoittamalla uskoa Häneen ja Hänen pyhään Poikaansa Jeesukseen Kristukseen. Jos saisitte innoitettua johdatusta pelkästään pyytämällä, teistä tulisi heikkoja ja yhä riippuvaisempia Heistä. He tietävät, että koette välttämättömästi henkilökohtaista kasvua, kun ponnistlette oppiaksenne saamaan Hengen johdatusta.”

Vanhin Richard G. Scott kahdentoista apostolin koorumista, ”Hengellisen johdatuksen saaminen”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 7.

silloin voi tietää, että se on lähtöisin vastustajasta.”⁴

Jos mietit, onko se, mitä tunnet, Hengen vaikutusta vai ei, kysy itseltäsi, kutsuuko ajatus tai tunne sinua tekemään hyvää. Jos kutsuu, voit olla varma siitä, että se on Jumalasta.

Etsi mahdollisuutta käyttää tahdonvapauttasi

Jos olet kelvollinen ja sinun on siitä huolimatta vaikeaa tunnistaa Pyhän Hengen vaikutus, ryhdy toimeen. Taivaallinen Isä on siunannut sinua tahdonvapaudella, ja joskus Hän vaatii sinua toimimaan ilman Hänen ohjaustaan. Hän pyytää, että osoitat uskosi ottamalla askeleen pimeään. Presidentti Boyd K. Packer, kahden-toista apostolin koorumin presidentti,

on sanonut: ”Jossakin vaiheessa hengellisen tiedon etsintäänne tapahtuu ’uskonharppaus’ – –. Se on se hetki, jolloin olette päässeet valon reunaan ja astuneet pimeyteen ja huomanneet, että tietä valaistaan edessänne ainoastaan askeleen tai kahden verran.”⁵ Jos uskollisesti toimit sen tiedon mukaan, joka sinulla jo on, vaikka et tunnistaikään Pyhän Hengen kuiskauksia, taivaallinen Isä huolehtii siitä, ettet kulje harhaan. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

VIITTEET

1. ”Ilmoituksen henki”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 88.
2. ”Ilmoituksen henki”, s. 88.
3. Ks. ”Ilmoituksen henki”, s. 90.
4. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 260–261.
5. ”Hengellisen tiedon tavoittelu”, *Liahona*, tammikuu 2007, s. 18.

MILTÄ HENGEN VAIKUTUS TUNTUU?

”Emme voi ilmaista [Hengen vaikutusta] pelkillä sanoilla” (Boyd K. Packer, ”Herran lamppu”, *Valkeus*, heinäkuu 1983, s. 28). Koska on vaikea kuvailla, milta Hengen vaikutus tuntuu, jokainen kuvailee sitä hieman eri tavoin. Mutta näistä eroista huolimatta me voimme oppia paljon, kun muut selittävät, kuinka Pyhä Henki puhuu heille. Katso, kun muutamat ihmiset kuvailevat, kuinka he tuntevat Pyhän Hengen vaikutuksen, osoitteessa lds.org/go/powerL6.

NOUDATA pieniä KEHOTUKSIA

*Jokaista Pyhän Hengen
kuiskausta kannattaa
kuunnella.*

Jos pyörremyrsky sinkoaisi valtavan puunrungon yöllä vuoteellesi, haluaisit luultavasti tietää siitä etukäteen.

Wilford Woodruff (1807–1898), josta tuli myöhemmin kirkon neljäs presidentti, oli kerran nukkumassa ulkona vankureissaan vaimonsa ja lapsensa kanssa, kun Henki kuiskasi: ”Nouse ylös ja siirrä vaunuja.”¹ Hän olisi voinut sivuuttaa sen omituisena ajatuksena mutta sen sijaan hän toimi sen mukaan. Puoli tuntia myöhemmin pyörretuuli katkaisi valtavan puun ja sinkosi sen ilman halki. Puu rysähti suoraan siihen kohtaan, jossa vankkurit olivat olleet.

On olemassa monia vastaavia esimerkkejä ihmeistä, joita on tapahtunut sen seurauksena, että Hengen kehotuksia on noudatettu.

Mutta entäpä kehotus, joka innoittaa sinua soittamaan ystävälle pelkästään tervehtiäksesi häntä? Tai kehotus ottaa reppuun ylimääräinen sukkapari seuraavalle patikkaretkelle? Tällaisten kehotusten noudattaminen ei todennäköisesti johda vaikuttavaan lopputulokseen, mutta nämä kehotukset ovat silti tärkeitä.

Ystävällä, jolle soitat, saattaa olla vaikea päivä. Puhelinsoittosi voisi piristää häntä. Patikkaretkellä ylimääräinen sukkapari voisi vaikuttaa siihen, onko retki mukava vai saatko tuskallisia rakkoloja, jos jalkasi odottamatta kastuisivat.

Presidentti Thomas S. Monson on opettanut: ”Me valvomme. Me odotamme. Me kuuntelemme tuota hiljaista ääntä. Kun se puhuu, viisaat miehet ja naiset tottelevat. Emme viivyttele Hengen kehotusten noudattamisessa.”²

Joskus hengelliset kehotukset ovat itsepintaisia. Useammin ne ovat kuitenkin lempeitä. Taivaallinen Isä on luvannut opettaa meitä ”rivin rivin päälle, opetuksen opetuksen päälle, vähän täällä ja vähän tuolla” (2. Nefi 28:30).

Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista on opettanut: ”Useimmin ilmoitus tulee pieninä palasina ajan kuluessa, ja sitä suodaan halumme, kelvollisuutemme ja valmistautumisemme mukaan.”³

Mitä todennäköisimmin kenenkään meistä ei tarvitse väistellä pyörretuulen heittelemää puunrunkoa. Mutta voimme olla varmoja siitä, että aina on jotakin pientä ja yksinkertaista hyvää, jota voimme tehdä, kun kiinnitämme huomion Hengen vaikutukseen. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, 2005, s. 48.
2. Ks. ”Henki tekee eläväksi”, *Valkeus*, 1985, konferenssiraportti 155. vuosikonferenssista, s. 62.
3. ”Ilmoituksen henki”, *Liahona*, toukokuu 2011, s. 88.

SIUNAUS VELJELLENI

Jesse Jones

O pin jotakin pappeuden voimasta ja siunauksista eräässä ikävässä tilanteessa. Muutama vuosi sitten, kun pikkuveljeni oli 14-vuotias, hän romutti moottoripyöränsä ja katkaisi säärensä. Isä soitti ja kertoi minulle, että häntä vietiin sairaalaan. Vatsanpohjassani oli ilkeä tunne, kun kiiruhdin sairaalaan. Kun pääsin sinne, näin yhden sedistäni. Hän kertoi minulle, kuinka paha onnettomuus oli ollut.

Peläten sitä, mitä näkisin, avasin oven huoneeseen, jossa veljeni oli, ja astuin sisään. Otin yhden askeleen, suljin silmäni ja tunsin heti rauhaa. Aivan kuten en koskaan unohda sitä ilkeää tunnetta, joka minulla oli, en myöskään unohda sitä rauhan ja lohdun tunnetta, joka minut valtasi. Tunnistin tunteen – se oli Hengen vaikutus.

Sitten kuulin isäni puhuvan. Hän ja setäni olivat antamassa veljelleni pappeuden siunausta. Isä siunasi nöyrästi poikansa Jeesuksen Kristuksen nimessä selviytymään, parantumaan ja saamaan säärensä taas kuntoon.

Siunauksen jälkeen kaikki olivat hetken hiljaa. Tiesin sillä hetkellä, että minun pitää elää kelvollisena saadakseni Melkisedekin pappeuden, niin että voisin antaa siunauksia tuleville lapsilleni.

Kun kokoontuimme aulaan veljeni huoneen ulkopuolelle, vanhempani alkoivat keskustella siitä, mitä heidän pitäisi tehdä. He miettivät, pitäisikö lähteä Meksikosta ja viedä veljeni lääkäriin Yhdysvaltoihin vai antaa lääkärin suorittaa leikkaus täällä. Olipa vaihtoehto, jonka he tunsivat olevan paras veljelleni, mikä tahansa, tiesin, että hän oli jo saanut parasta mahdollista apua. Hän oli saanut siunauksen kahdelta mieheltä, joilla on pappeus, joten mitä vanhempani sitten päättäisivätkin, veljeni tulisi kuntoon.

He päättivät pysyä Meksikossa, ja leikkaus tehtiin täällä. Lääkärit kiinnittivät veljeni sääreen levyn ja 10 ruuvia. Sääri parani hyvin, ja muutaman kuukauden kuluttua hän liittyi jalkapallojoukkueeseen. Siunaus täyttyi juuri siten kuin isäni oli sanonut.

Tiedän, että pappeus on miehille annettu Jumalan voima ja valtuus. Miten suuren lahjan Hän onkaan antanut meille. ■

Kirjoittaja asuu Chihuahuassa Meksikossa.

”Kun saamme pappeuden, me saamme valtuuden toimia Jumalan nimessä sekä johtaa totuuden ja vanhurskauden teitä. Tämä valtuus on vanhurskaan voiman ja vaikutuksen keskeinen lähde Jumalan lasten hyväksi maan päällä, ja se kestää verhon tuolle puolen.”

Vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista, ”Uskonkappaleiden sisältämät opit ja periaatteet”, *Liahona*, marraskuu 2013, s. 47.

”Mitä minun pitäisi ajatella sakramentin aikana?”

Vaikka me olemmekin Jeesuksen Kristuksen todistajina kaikkina aikoina, kaikessa ja kaikkialla (ks. Moosia 18:9), joskus ympärillämme maailmassa olevat vaikutukset kilpailevat huomiostamme. Sakramentti antaa meille mahdollisuuden keskittää ajatuksemme Vapahtajaan ilman häiriötekijöitä.

Sakramentin aikana voit ajatella toimituksen tarkoitusta ja kauneutta. Se, että nautit Vapahtajan ruumiin ja veren vertauskuvat, voi auttaa sinua pohtimaan Hänen ääretöntä sovitusuhriaan. Kun nautit sakramentin, uudistat kasteenliittosi. Niin tehdessäsi voit sitoutua uudelleen muistamaan Hänet aina ja pitämään Hänen käskynsä.

Voit parantaa sakramenttikokemustasi valmistautumalla hengellisesti. Voisit viikolla tutkia yleiskonferenssipuheita tai pyhien kirjoitusten kohtia, jotka auttavat sinua keskittymään Vapahtajan uhriin ja omaan opetuslapsenteesei. Keskity sakramenttilaulun ja -rukousten aikana laulamiisi ja kuulemiisi sanoihin ja pohdi niiden merkitystä.

Mieti sakramentin aikana kaikessa rauhassa niitä muutoksia, joita teet omissa elämässäsi tullaksesi enemmän Jeesuksen Kristuksen kaltaiseksi. Kun olet nauttinut sakramentin kelvollisesti, voit tuntea itsesi puhtaaksi ja tahrattomaksi, aivan kuten tunsit kastepäivänäsi.

Mietiskele liittosi lupauksia

Kun olin nuorempi, ainoa asia, mitä ajattelin sakramentin aikana, oli, kuinka voisin olla hiljaa. Nyt kun olen pappisuudenhaltija, ymmärrän, että sakramentin aikana minun pitää mietiskellä, jotta sakramentti olisi merkityksellinen ja auttaisi minua kasvamaan hengellisesti. Minä ajattelen Vapahtajan sovitusta ja sitä, kuinka Hän osoitti rakastavansa meitä. Ajattelen myös sitä, kuinka sakramentin nauttiminen voi vahvistaa uskoani ja haluani täyttää kasteenliittoni lupaukset.

Levi F., 19, Abia, Nigeria

Ajattele Jeesusta Kristusta

Minä ajattelen sakramentin aikana sitä, mitä Vapahtaja koki, jotta me voimme tehdä parannuksen tekemistämme virheistä. Ajattelen myös

kaikkia siunauksia, joita Hän on antanut minulle, ja niitä hämmästyttäviä ihmeitä, joita Hän on tehnyt ja tulee tekemään. Olemme hyvin siunattuja saadessamme nauttia sakramentin, jotta voimme tehdä parannuksen synneistämme ja sitoutua toimimaan paremmin.

Andee B., 13, Utah, USA

Pohdi sakramenttilaulujen sanoja

Sakramenttilaulut opettavat, mitä meidän tulee ajatella sakramentin aikana. Esimerkiksi sakramenttilaulusuosikisani, ”Nöyrästi Sua

rukoilemme” (MAP-lauluja, 102), sanotaan: ”Poikas kärsi, auta meitä Häntä aina muistamaan, Suurta veriuhriansa Ristinpuulla Golgatan.” Sakramenttilaulujen sanojen muistelemisen tämän pyhän toimituksen aikana auttaa minua tuntemaan rauhaa ja lisää kiitollisuuttani Jeesuksen Kristuksen sovituksista.

Austin B., 15, Alberta, Kanada

Muista ja huomaa

Sakramentin tarkoitus on se, että uudistamme liittomme taivaallisen Isämme kanssa ja tulemme puhdistetuiksi synneistämme, joista olemme tehneet parannuksen. Sakramentin aikana voimme muistaa uhria, jonka Kristus antoi puolestamme,

ja mietiskellä, kuinka hyödynnämme sitä omassa elämässämme. Minä yritän ajatella, mitä olen tehnyt kuluneella viikolla ja kuinka hyvin olen pitänyt liittoni Isäni kanssa. Huomaan synnit, joita olen tehnyt, ja keskityn siihen, kuinka voin käyttää sovitusta niiden voittamiseksi. Kun teen näin, sakramentti on kohottava ja hengellisesti vahvistava kokemus.

Abigail P., 14, Arizona, USA

Kiitä siunauksista

Sakramentin aikana meidän tulee ajatella sitä, kuinka suuren uhrin Vapahtajamme antoi meidän hyväksemme, ja saada sydämemme täyteen kiitollisuutta. Kun nautin sakramentin, haluan kiittää taivaallista Isää ja Hänen rakasta Poikaansa Jeesusta Kristusta saamistani siunauksista.

Elen S., 16, Paraíba, Brasilia

Estä ajatuksiasi harhailemasta

Olen laittanut pyhien kirjoitusteni väliin pienen kortin, jonka vedän esiin joka sunnuntai sakramentin aikana. Se muistuttaa luvusta Moosia 18, jossa Alma asettaa kasteenliiton. Korttiin on kirjoitettu lyhyitä lauseita, kuten ”Ole kiitollinen sovituksesta”, jotka auttavat minua muistamaan sakramentin tarkoituksen ja pyhyiden. Näiden lauseiden läpikäyminen auttaa minua pitämään ajatukseni keskittyneinä sakramentin tarkoitukseen ja pyhyyteen.

Alisha M., 19, Texas, USA

Muistele viimeistä aterialla

Meidän tulee ajatella Jeesuksen Kristuksen sovitushria ja sitä, miten tärkeää on nauttia kelvollisesti Hänen ruumiinsa ja verensä vertauskuvat.

Voimme myös ajatella hetkeä, jolloin Hän siunasi leivän ja viinin kahden-toista apostolinsa kanssa.

Jonás A., 18, Morelos, Meksiko

Käännä ajatuksesi sovitukseen

Sakramentin aikana ajatukseni kääntyvät Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovitukseensa. Minun on vaikea ilmaista, mitä tunnen sakramentin aikana, kun ajattelen Jeesuksen Kristuksen sovitusta. Tiedän, että Jeesus Kristus valittiin Lunastajaksemme. Tiedän, että Hän elää.

Nephi B., 20, Brazzaville, Kongon demokraattinen tasavalta

SIIRRÄ MAAILMA SYRJÄÄN

”Lapsena ollessani sakramentin jakamisen aikana soitettiin kaunista

musiikkia. Johtavat veljet pyysivät meitä pian lopettamaan tuon käytännön, sillä ajatuksemme keskittyivät musiikkiin eivätkä Herramme ja Vapahtajamme sovitushriin. Sakramentin jakamisen aikana siirrämme maailman syrjään. Se on hengellisen uudistumisen hetki, jolloin tunnustamme tämän meille jokaiselle henkilökohtaisesti tarjotun toimituksen syvän hengellisen merkityksen. Jos nautimme sakramentin välinpitämättömästi, menetämme tilaisuuden kasvaa hengellisesti.”

Vanhin L. Tom Perry kahdenoista apostolin koorumista, ”Sakramentin nauttiminen”, *Liahona*, toukokuu 2006, s. 41.

UUSI KYSYMYS

”Yksi ystävästäni haluaa kokeilla jotakin paha asiaa vain kerran, jotta hän voi samaistua muihin, kun siitä puhutaan. Kuinka voin auttaa häntä ymmärtämään, ettei se ole hyvä ajatus?”

Lähetä vastauksesi ja halutessasi korkearesoluutioinen valokuvasi 15. heinäkuuta 2014 mennessä sivustolla liahona.lds.org tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org tai postitse (ks. osoite sivulla 3).

Sähköpostiviestiisi tai kirjeeseesi täytyy liittää seuraavat tiedot ja lupa: 1) koko nimi, 2) syntymäaika, 3) seurakunta, 4) vaarna tai piiri, 5) kirjallinen lupasi, ja jos olet alle 18-vuotias, vanhempasi kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) julkaista vastauksesi ja valokuvasi.

Vastauksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

**Vanhin
Anthony D. Perkins**
seitsemänkymmenen
koorumiasta

KYMMENYSTEN MAKSAMINEN TUO **SISÄISTÄ VOIMAA**

Päätäkää nyt maksaa rehelliset kymmenykset. Sen tekeminen auttaa teitä oppimaan, että Herra pitää lupauksensa.

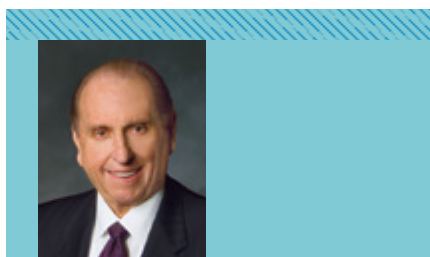
Presidentti Thomas S. Monson opettaa, että ”kymmenysten rehellinen maksaminen tuo ihmiselle sisäistä voimaa ja kykyä sitoutua muiden käskyjen noudattamiseen”¹. Minulla oli onni saada todistus tästä periaatteesta, kun olin vielä nuorukainen.

Ollessani 14-vuotias aloitin ensimmäisessä työpaikassani rakennustyöläisenä ja ansaitsin 2 Yhdysvaltain dollaria tunnissa. Ensimmäisen viikon palkkani oli kaikkiaan 80 dollaria. Halusin ostaa kahdeksanraitaisen stereonauhurin, joka oli siihen aikaan uusinta musiikkiteknologiaa. Toiminoiltaan monipuolisin malli, jonka halusin, maksoi 320 dollaria. Kerroin innoissani äidille ja isälle, että aioin ostaa nauhurin, kun olisin tehnyt neljä viikkoa töitä.

Enemmän kuin neljä viikkoa

Vanhempani opettivat viisaasti: ”Vie enemmän kuin neljä viikkoa ansaita riittävästi rahaa sen musiikki-soittimen ostamiseen. Sinun pitäisi

ilmaista kiitollisuutesi Jumalalle Hänen monista siunauksistaan maksamalla 10 prosenttia tuloistasi kymmenyksiä. Sinun pitää maksaa valtiolle noin 10 prosenttia veroina. Ja sinun pitäisi nuorena oppia noudattamaan profeettojen neuvoja valmistautumisesta taloudellisesti tulevaisuuden varalle, kuten lähetystyöhösi, joten

HÄN OSOITTAI KEINON

”Meillä kaikilla on varaa maksaa kymmenykset. Meillä ei ole itse asiassa varaa olla maksamatta kymmenyksiä. Herra tulee vahvistamaan kykyämme tehdä päätös. Hän tulee osoittamaan keinon, jotta voimme noudattaa tuota lakia.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Näytä sinä esimerkkiä”, *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 42.

ehdotamme, että panet 30 prosenttia ansioistasi säästötilille.”

Laskin teini-ikäisessä mielessäni nopeasti, että jos tekisin niin kuin vanhempani opettivat, minulla olisi käytettävänä joka viikko vain 40 dollaria, mikä tarkoitti, että minun pitäisi työskennellä ainakin kaksi kuukautta ostaakseni haluamani nauhurin. Huomasin olevani ratkaisevassa päätöksentekokohdassa – olisiko minulle tärkeintä hankkia maallisia asioita vai tekisinkö uhrauksen ja maksaisin kymmenykset ja panisin rahaa säästöön?

Maksa kymmenykset ensin

Kirjasessa *Nuorten voimaksi* neuvotaan: ”Maksa [kymmenykset] ensin – silloinkin kun sinusta tuntuu, etteivät rahasi riitä muiden tarpeiden täyttämiseen. Se auttaa sinua vahvistamaan uskoa, voittamaan itsekkyyden ja olemaan vastaanottavaisempi Hengen kuiskauksille.”²

Päätin 14-vuotiaana maksaa rehelliset kymmenykset koko loppuelämäni

ajan. Päätin seurata profeettaa säästämällä rahaa lähetystyöhöni ja tulevaan opiskeluuni. Tämä kokemus opetti minua myös erottamaan toisistaan halut ja tarpeet. Minä halusin uusinta teknologiaa, mutta minä en tarvinnut sitä. Niinpä päätin ostaa paljon halvemman mallin, jossa oli vähemmän toimintoja, ja se toimi yhä hyvin, kun lähdin lähetystyöhön.

Pidetyt lupaukset

Kun kymmenykset maksamalla opin, että Herra pitää lupauksensa, uskoni vahvistui, ja samoin vahvistui haluni pitää muut Hänen käskynsä. Opin, että jos antaisin runsaan paastouhrin, Hän vastaisi rukouksiini ja ohjaisi minua jatkuvasti (ks. Jes. 58:6–11). Opin, että jos lukisin Mormonin kirjaa, Hän ilmoittaisi minulle sen olevan totta Pyhän Hengen voimalla (ks. Moroni 10:4–5). Opin, että jos noudattaisin viisauden sanaa, Hän antaisi minulle terveyttä, viisautta ja tietoa ja että pystyisin juoksemaan uupumatta (ks. OL 89:18–21). Ja opin,

että jos pitäisin siveyden lain, Pyhä Henki voisi olla jatkuva kumppanini ja Vapahtaja antaisi minulle luottamusta seisoa eräänä päivänä Hänen edessänsä tarvitsematta tuntea häpeää (ks. OL 121:45–46).

Eräs toinen tapa, jonka avulla kymmenysten ja uhrien maksaminen on lisännyt sisäistä voimaani, ovat tempeliliitot. Kirjasessa *Nuorten voimaksi* opetetaan: ”Voidaksesi mennä tempeliin sinun täytyy maksaa täydet kymmenykset.”³ Kun astun pyhään tempeliin, tunnen Jumalan läsnäolon ja Hänen rakkautensa. Todistan, että tempelitoimituksissa me saamme ”voiman korkeudesta” (OL 95:8) kohdata ja voittaa kuolevaisuuden haasteet iloisesti.

Varattu siunaus

Kymmenysten ja uhrien maksaminen on lisännyt uskoani siihen, että Herra täyttää lupauksensa. Profeetta Malakian suulla Hän on julistanut: ”Tuokaa täydet kymmenykset – –. Koetelkaa minua tällä tavalla – –.

– Silloin saatte nähdä, että minä avaan teille taivaan ikkunat ja vuodatan teille – – runsaan siunauksen.” (Mal. 3:10.)

Koko elämäni ajan, jopa taloudellisten koettelemusten aikoina avioliittomme alkuvaiheissa, Jumala on aina avannut taivaan ikkunat, niin että perheemme on saanut elämän ajalliset välttämättömyydet. Todistan, että kun olette kuuliaisina kymmenysten laille, uskonne kasvaa suureksi voimanlähteeksi elämässänne.

Kehotan jokaista nuorta – ja jokaista jäsentä – kuulemaan Jeesusta Kristusta ja Hänen profeettojaan maksamalla täydet kymmenykset ja runsaan paastouhrin koko elämänsä ajan. Lupaam, että Herra vahvistaa teitä ja antaa teille menestystä toteuttaa vanhurskaat halunne Hänen pyhien tarkoitustensa mukaisesti. ■

VIITTEET

1. ”Näytä sinä esimerkkiä”, *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 42.
2. *Nuorten voimaksi*, 2011, s. 38.
3. *Nuorten voimaksi*, s. 38.

LÖYSIN TIENI TAKAISIN KIRKKOON

*Yritin löytää vastauksia
evankeliumin ulkopuolelta
mutta löysin vain tyhjyyttä.*

Doug Boyack

Vartuin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon piirissä, mutta opiskellessani korkeakoulussa päätin, etten tarvinnut enää kirkkoa. Aloin pinnallisesti, itsekkäästi etsiä ”totuutta” muualta. Kun en löytänyt vastauksia, jotka olisivat tuoneet minulle rauhaa ja iloa, vajosin syvään hengelliseen pimeyteen. Tunsin, etten olisi enää koskaan onnellinen.

Saatoin kuitenkin yhä nähdä, että olin ollut onnellisempi, kun olin ollut aktiivinen kirkossa. Aloin käydä rutii-
ninomaisesti kirkossa toivoen, että vapautuisin jotenkin synkkydestä, joka hallitsi elämäni. Mutta puolinaiset yritykseni eivät saaneet paljonkaan aikaan. Keskityin opintoihini ja toivoin, että ne veisivät pois tyhjyyden, jota tunsin. Se auttoi väliaikaisesti mutta ei osoittautunut todelliseksi vastaukseksi.

Kompuroituani aikani ja ymmärrettyäni, etten edistynyt lainkaan, päätin pitää taukoa opiskelusta ja matkustella. Olin säästänyt hieman rahaa mutta en niin paljon, että se riittäisi kovinkaan kauan. Ennen lähtöä päätin osoittaa hieman todellista uskoa ja maksaa vaatimattomista säästöistäni kymmenykset. Se ei ollut helppoa. Olin kaukana kotoa, ja pian olisin rahaton. Toivoin yhä, että oli olemassa Jumala, ja tiesin, että tarvitsisin Hänen apuaan.

Kirjoitin sekin kymmenyksistäni, lähetin sen piispalleni, pakkasin Mormonin kirjan ja lähdin matkaan. Tunsin miltei heti Hengen lämmön. Oli hämmästyttävää tuntoa, kuinka epäilykseni ja murheeni korvautuivat ymmärryksellä ja optimismilla. Kirkon jäsenet Idahosta Washington D.C:hen tulivat avukseni, ja mikä tärkeintä,

auttoivat minua kasvattamaan uskoa ja vanhurskaita haluja. Oli kuin koti olisi ollut kaikkialla ympärilläni.

Vähän ajan kuluttua tiesin, että jättäisin matkusteluni lyhyeen – en rahanpuutteesta vaan koska minua odotti paljon parempi matka. Palattuani kotiin menin tapaamaan piispaani ja vaarnanjohtajaani. Heidän avullaan palvelin pian Herraa lähetyssaarnaajana.

Nyt aina kun maksan kymmenykseni tai tapaan kirkon johtohenkilöitä, muistan todellisen kääntymykseni ”alun”. Sen jälkeen minulla on ollut ylä- ja alamäkiä, mutta olen tehnyt töitä pysyäkseen hengellisesti vahvana. Tulen aina olemaan kiitollinen taivaalliselle Isälle siitä, että Hän otti vastaan vähäisen uskonosoitukseni ja ojensi minulle rakastavan kätensä. ■

Kirjoittaja asuu Kaliforniassa Yhdysvalloissa.

RIKKOMATON

"Me emme pysty rikkomaan
kymmentä käskyä. Voimme
rikkoa vain itsemme niitä vasten."

(Cecil B. DeMille, amerikkalainen elokuvaohjaaja
ja tuottaja, "Commencement Address", Brigham
Youngin yliopisto, 31. toukokuuta 1957, s. 5;
speeches.byu.edu.)

Siunaus mamalle

Susan Barrett

Perustuu tositapahtumaan

”On Herra puhunut. Taas totuus tunnetaan. Hän palautti pappeuden, Voimansa päälle maan.”

(Lasten laulukirja, s. 60–61.)

Alkeisyhdistys oli loppunut, ja 10-vuotias Ruben etsi lähetysaarnajia. He kävelisivät kotiin hänen kanssaan. Vanhin Sánchez ja vanhin Rojas olivat opettaneet Rubenille ja hänen isoveljelleen Diegolle lähetystyöoppiaiheet ja olivat kastaneet ja konfirmoineet heidät. Nyt Ruben piti heitä parhaina ystävinään.

Ruben katsoi luokkahuoneen suljetun oven ikkunasta sisään. Siellä he olivat! Mutta mitä he tekivät? Heidän kätensä olivat seurakunnan erään veljen pään päällä, ja näytti ihan siltä kuin he sanoisivat samankaltaisen rukouksen kuin silloin kun Ruben konfirmoitiin.

Kun lähetysaarnajat tulivat ulos huoneesta, hän kysyi heiltä: ”Mitä te teitte?”

”Me annoimme veli Mendozalle pappeuden siunauksen”, vanhin Sánchez sanoi. ”Se on kuin erityinen rukous, ja se voi tuoda lohtua, auttaa jotakuta tietämään, kuinka ratkaista jokin ongelma, tai jopa parantaa jonkun, joka on sairas.”

Seuraavana sunnuntaina Ruben taas etsi kirkon jälkeen lähetyssaarnaajia. ”Voitteko tulla meille kotiin ja antaa mamälle siunauksen?” hän kysyi. ”Hänen selkäänsä särkee tosi paljon.”

He kaikki kiiruhtivat Rubenin kotiin. Vanhin Sánchez ja vanhin Rojas puhuivat Rubenin mamán kanssa. Hän oli kirkon jäsen, mutta

hän ei ollut käynyt kirkossa pitkään aikaan.

”Me ymmärrämme, ettet voi hyvin, sisar Garcia”, vanhin Rojas sanoi.

”Selkääni on särkenyt pahoin jo useita viikkoja”, hän kertoi heille.

”Olen käynyt monella lääkärillä, mutta he eivät ole kyenneet auttamaan minua.”

”Ruben pyysi meitä tulemaan ja antamaan sinulle pappeuden siunauksen”, vanhin Sánchez sanoi. ”Haluaisitko, että teemme niin?”

”Voi kyllä, kiitos”, mamá sanoi.

Kun lähetyssaarnaajat panivat käntensä mamán päälle ja antoivat hänelle siunauksen, kyyneleet vierivät pitkin mamán kasvoja. Kun lähetyssaarnaajat olivat antaneet siunauksen, Ruben halasi mamáa.

”Minä tiedän, että siunaus auttaa sinua”, hän sanoi mamälle.

Kolmen päivän kuluttua lähetyssaarnaajat palasivat katsomaan, kuinka Rubenin mamá voi. ”Olen niin iloinen nähdessäni teidät”, hän sanoi lähetyssaarnaajille. ”Kipu selässäni alkoi hellittää, kun annoitte minulle siunauksen, ja nyt se on kokonaan poissa!”

”Taivaallinen Isä paransi sinut, sisar Garcia”, vanhin Sánchez sanoi. ”Ja Hän salli meidän olla apunaan siten, että käytimme pappeuden valtuuttamme siunataksemme sinua.”

Seuraavana sunnuntaina – ja joka sunnuntai sen jälkeen – mamá oli kirkossa Rubenin ja Diegon kanssa. Hän tiesi, että pappeuden voima on todellinen, ja niin tiesi Rubenkin. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

MIKÄ ON PAPPEUS?

Pappeus on valtuus toimia taivaallisen Isän nimessä.

Pojilla kirkossa voi olla Aaronin pappeus, kun he ovat kelvollisia ja täyttäneet 12 vuotta. Heillä voi olla Melkisedekin pappeus, kun he ovat kelvollisia ja täyttäneet 18 vuotta.

Aaronin pappeuden virkoja ovat diakoni, opettaja ja pappi. Melkisedekin pappeuden virkoja ovat vanhin, ylipappi, patriarkka, seitsenkymmen ja apostoli.

Aaronin pappeuden haltijat voivat valmistaa sakramentin (opettajat ja papit), siunata sen (papit) ja jakaa sen (kaikki) olla kotiopettajia (opettajat ja papit) kastaa (papit) kerätä paastouhreja (diakonit, opettajat ja papit) asettaa muita Aaronin pappeuden virkoihin (papit).

Melkisedekin pappeuden haltijat voivat tehdä kaikkea mitä Aaronin pappeuden haltijatkin sekä konfirmoida kirkon jäseniä kasteen jälkeen antaa pappeuden siunauksia johtaa kirkon kokouksia ja antaa tehtäviä.

**Vanhin
Neil L. Andersen**

kahdentoista apostolin
koorumista

*Kahdentoista apostolin
koorumin jäsenet ovat
Jeesuksen Kristuksen
erityisiä todistajia.*

Kuinka voin olla lähetyssaarnaaja NYT?

Rukoile mahdollisuuksia
kertoa evankeliumista.

Rukoile tietääksesi, kenet
voit kutsua kirkkoon.

Jos et ole kokoaikainen
lähetyssaarnaaja, jolla on
lähetyssaarnaajan nimikyltti
takkiin kiinnitettynä, voit
kuitenkin sydämessäsi olla
lähetyssaarnaaja.

Rukoile kokoaikaisten
lähetyssaarnaajien puolesta.

Pidä yllä valoasi ja ole
esimerkki Jeesuksesta.

*Artikkelista "Se on ihme", Liahona,
toukokuu 2013, s. 77–80.*

Vanhin
Scott D. Whiting
seitsemänkymmenen
koorumiasta

Kunnioitus- lammas

”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille.” (Joh. 14:27.)

Kun olin noin seitsenvuotias, Alkeisyhdistyksen johtajamme halusi auttaa lapsia olemaan kunnioittavampia Alkeisyhdistyksessämme. Hän teki suuren julisteen, joka oli

lampaan muotoinen. Aina kun lapsi oli kunnioittava, hän kiinnitti julisteseen lampaan muotoisen tarran sen lapsen nimen viereen. Minä halusin kovasti yhden noista lammasterroista. Niinpä yhtenä päivänä Alkeisyhdistyksessä istuin hiljaa kädet ristissä ja katsoin herkeämättä Alkeisyhdistyksen johtajaa, jotta hän huomaisi, että olin kunnioittava. Edessäni istui minua kookkaampi poika, joten siirryin hieman penkillä, jotta johtaja näkisi minut.

Kun sitten istuin paikallani kunnioittavasti, säestäjä alkoi soittaa kaunista, levollista Alkeisyhdistyksen

laulua. Kuunnellessani sitä minut valtasi rauhallinen tunne, ja kyynelleet alkoivat vieriä poskilleni. En tiennyt, miksi minulla oli niin onnellinen ja rauhallinen olo.

Alkeisyhdistyksen jälkeen kerroin äidille, miltä minusta oli tuntunut, ja hän kertoi minulle, että se oli Hengen vaikutusta. Sinä päivänä opin, miltä Hengen vaikutus tuntuu. Aina kun minun pitää tehdä tärkeitä päätöksiä ja tarvitsen johdatusta Hengeltä, muistan, kuinka rauhalliselta minusta tuntui sinä päivänä, ja voin huomata, kuinka Henki puhuu minulle. ■

YSTÄVIÄ YMPÄRI MAAILMAA

*Ciao, amici!**

Haastattelijana
Amie Jane Leavitt

Onko kaupungilla, jossa asut, jokin lempinimi? Kaupunkia, jossa Loredana asuu, kutsutaan toisinaan Ikuiseksi kaupungiksi. Loredana asuu Roomassa Italiassa. Tässä kauniissa, historiallisessa kaupungissa on monia kiinnostavia nähtävyyksiä, kuten Colosseum ja Fontana di Trevi (Trevin suihkulähde).

Jokaisena kouluaamuna, kun Loredana ja hänen perheensä ovat lukeneet yhdessä pyhiä kirjoituksia, he syövät aamiaisen (yleensä muroja ja maitoa). Sitten Loredana menee kouluun. Hän pitää erityisen paljon piirustus- ja tietokonetunneista. Kun hän tulee kotiin, hän leikkii mielellään pikkuveljensä Francescon kanssa. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

** "Hei, ystävät!" italiaksi.*

Minä olen LOREDANA Italiasta

Äitini luki minulle Mormonin kirjaa joka ilta jo ennen kuin hän liittyi kirkkoon. Kun äiti päätti pyytää lähetysaarnajaa opettamaan meitä ja minä kuulin heidän lukevan Mormonin kirjaa, minä tunnistin sen.

Äiti pitää huolta eräästä vanhasta naisesta nimeltä Angelina. Joskus lauantaisin minä kerron Angelinalle kertomuksia ja laulan hänelle Alkeisyhdistyksen lauluja. Minusta on mukavaa auttaa ystävääni Angelinaa.

Jouluna ja pääsiäisenä annan mielelläni ystäväilleni ja perheelle itse tehtyjä lahjoja. Teen itse omat korttini ja valokuvankehukset, joihin voi laittaa tärkeitä kuvia.

Perheeni nauttii rannalla käymisestä, tutustumisesta Rooman historiallisiin paikkoihin tai vain leikkimisestä leikkikentällä.

Autan usein isäpuoltani tekemään pasta amatricianaa päivälliseksi.

SAAN KÄYDÄ TEMPELIIN

Äitini ja isäpuoleni aikovat tulla sinetöidyksi Rooman temppelissä sitten kun se on vihitty käyttöön. Minäkin odotan sitä päivää innoissani. Se tulee olemaan aivan erityinen päivä koko perheellemme!

VALMIINA LÄHTÖÖN!

Loredanan laukku on pakattu muutamilla hänen lempitavaroistaan. Mitä niistä pakkaisit omaan laukkuusi?

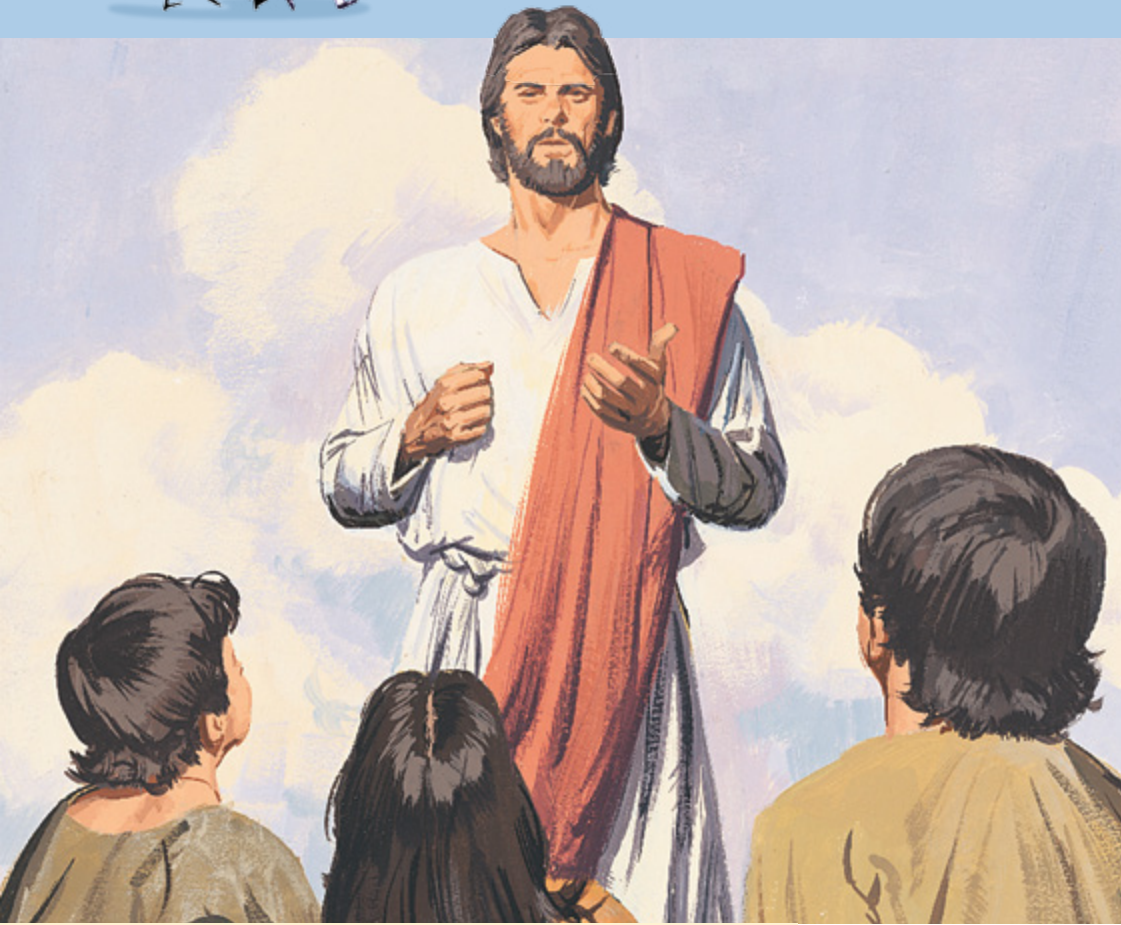
Massimo Italiasta

Massimolla on yllään peliasunsa, mutta voit pukea hänet myös kirkkovaatteisiin tai italialaiseen perinneasuun. Liimaa tämä sivu ensin kartongille ennen kuin värität sen ja leikkaat palaset irti. ■

Ole avulias

Mitä Jeesus opetti

Kerran Jeesus opetti, mitä meidän pitäisi tehdä, kun joku pyytää meiltä apua. Hän sanoi, että meidän pitäisi tehdä tai antaa vieläpä enemmän kuin tuo henkilö pyytää. Ota selville, miksi sitä kutsutaan toisen virstan kulkemiseksi, lukemalla Jeesuksen sanat kohdasta Matt. 5:40–42.

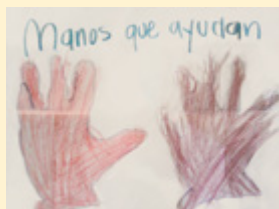

Jeesuksen seuraamista tänä aikana

Yhtenä iltana veljeni, siskoni ja minä aloimme siivota koko kotia. Sitten isä tuli sisään ja sanoi, että oli aika mennä nukkumaan. Kun aamulla heräsin, äiti sanoi: ”Kiitos, kun siivositte kodin.”
Elizabeth C., 8, Alberta, Kanada

Minusta on mukavaa auttaa ihmisiä. Kun äiti osallistuu johonkin palvelutoimintaan, menen mielelläni hänen mukaansa auttamaan.
”Auttavat kädet”, Luis N., 6, Chihuahua, Meksiko

Tämän kuukauden haaste:

Pane merkille, millä tavoin voit auttaa Alkeisyhdistyksen opettajaasi luokan aikana.

Auta veljeä tai siskoa kotiläksyissä tai kotiaskareissa.

Yllätä vanhempasi siivoamalla huone pyytämättä.

Haastan itseni tekemään seuraavaa:

Musiikkia Ugandassa

*Laulun johtaminen kaikkien edessä?
Georgelta se sujuu.*

David Dickson
kirkon lehdet

Kovinkaan moni lapsi ei palvele kirkon tehtävässä ennen kuin hän siirtyy pois Alkeisyhdistyksestä. Mutta George N. Ugandasta oli vasta viisivuotias, kun hänet kutsuttiin seurakunnan laulunjohtajaksi.

Laulunjohtaja on se henkilö, joka seisoo kaikkien edessä sakramenttikokouksessa ja johtaa laulua. Se on tärkeä tehtävä!

”Minua jännitti kovasti, kun olin nuorempi”, George sanoo. Mutta silloinkin hän teki aina parhaansa. Hän kehittyi joka viikko. Ennen pitkää hän johti laulua varmoin ottein.

George nauttii palvelemisesta tehtävässään. ”Minusta tuntuu hyvältä”, hän sanoo. ”Minusta tuntuu siltä kuin huoneessa olisi Hengen vaikutus.”

Musiikilla on iso osa Georgen elämässä.

Hän myös soittaa pianoa ja kitaraa. Totta kai siitäkin on apua, että Georgen perhe on musikaalinen. He kaikki pitävät yhdessä laulamisesta – George, hänen vanhempansa, hänen kuusi siskoaan ja yksi veljensä. Vanhimmasta nuorimpaan heidän nimensä ovat Rosillah, Mirriam, Nancy, Ashley, George, Chayene, Onidah ja Gideon. Laulu, jota perhe laulaa yhdessä mieluummin, on ”Lapsen rukous” (*Lasten laulukirja*, s. 6–7).

Nyt kun George on 12-vuotias, hänellä on tekemistä sinä aikana sakramenttikokousta, jolloin hän auttaa sakramentin jakamisessa. Hänen nuorempi veljensä Gideon, 5, auttaa johtamalla laulua osan aikaa. George opetti Gideonin johtamaan.

Kumpikin veljeksistä hymyilee onnellisena johtaessaan laulua. He tietävät, että he auttavat tuomaan Hengen vaikutuksen kokoukseen. ■

TIETOA GEORGESTA

- Musiikin lisäksi yksi Georgen harrastuksista on jalkapallon pelaaminen.
- Hänen lempiruokiaan ovat riisi, bataatti, pavut ja maapähkinät.
- Hänen lempiaineitaan koulussa ovat englanti ja matematiikka.
- George nauttii lautapeliä pelaamisesta perheensä kanssa. Hänen lempipelinsä on nimeltään Scattergories.

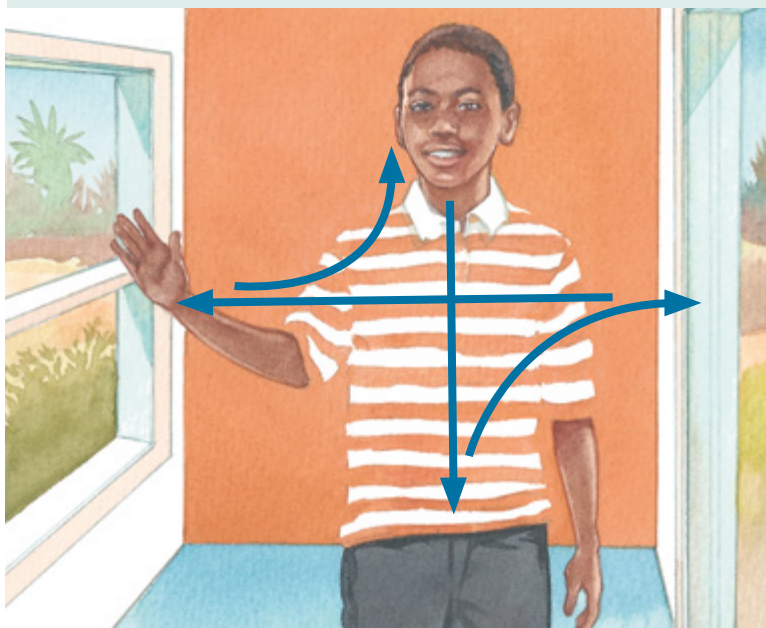
Mormonin kirjan tarinoita

The image shows a musical score for the song 'Mormonin kirjan tarinoita'. It features a treble and bass clef, a 4/4 time signature circled in red, and a tempo marking of '♩ = 84-92'. The score includes a vocal line and a piano accompaniment. An illustration of a yellow ship on blue waves is positioned above the vocal line.

KUINKA LAULUA JOHDETAAN

Sinäkin voit oppia johtamaan laulua! Näin johdat laulun "Mormonin kirjan tarinoita" (*Lasten laulukirja*, s. 62–63):

1. Katso laulun alussa olevia kahta numeroa. Ylempi numero kertoo, kuinka monta iskuä on laulun kussakin tahdissa eli pienessä osassa. Tämän laulun jokaisessa tahdissa on neljä iskuä.
Vie kättäsi alas.
Vie kättäsi vasemmalle.
Vie kättäsi oikealle.
Vie kättäsi ylös.
2. Nosta kätesi ja pidä sitä rennosti sormet yhdessä.
3. Toista kuvio laulun jokaisen tahdin kohdalla.
4. Harjoittele, niin pian olet valmis johtamaan laulun perheilläsä!

Pappeuden toimitukset ja temppelityö siunaavat perhettäni

Jennifer Maddy

Karl juoksi innoissaan laiturille isäänsä vastaan. Karlin isä on kalastaja, ja Karl juoksee usein veneelle häntä vastaan päivän päätyessä.

”Pidä kiirettä, isä!” Karl huusi. ”Minä haluan näyttää sinulle kuvan, jonka piirsin sinulle tänään!”

”Hienoa!” isä sanoi. ”Mutta ensin minun pitää kiinnittää vene.”

Karl katsoi, kun isä kiinnitti huolellisesti veneen laituriin paksulla

köydellä. ”Miksi se pitää kiinnittää niin tiukkaan?” Karl kysyi, kun isä teki ison solmun.

Isä näytti rannalla olevaa venettä, jonka pohjassa oli suuri reikä. ”Tuo vene ei ollut hyvin kiinni. Viime myrskyssä se irtosi ja rikkoutui kiviin.”

Karlin silmät pyöristyivät.

”Keksitkö, miten taivaallinen Isä auttaa meitä pysymään kiinni Hänessä, niin että voimme olla turvassa?” isä kysyi.

”Pyhien kirjoitusten avulla?” Karl arvasi.

”Aivan oikein”, isä sanoi. ”Hän antaa meille myös sellaisia pappeuden toimituksia kuten kaste ja sakramentti. Äiti ja minut vihittiin temppelissä, jotta perheemme voisi pysyä kiinni toisissaan ikuisesti.”

Karl nappasi kiinni köydestä ja auttoi isää vetämään sen tiukaksi. ”Tehdään kaikkien aikojen tiukin solmu!” ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

PYHIEN KIRJOITUSTEN KOHTA JA LAULU

- Matt. 18:18
- ”Saan käydä temppeliin”
(*Lasten laulukirja*, s. 99)

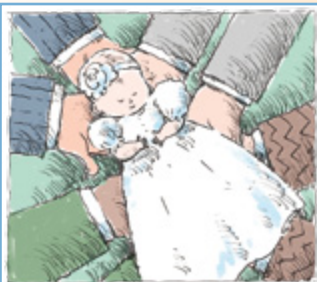
IDEOITA PERHEEN KESKUSTELUUN

Perheenne voisi lukea kohdan Matt. 18:18 ja puhua siitä, mitä tarkoittaa se, että jokin on ”sidottu taivaassa”. Voisitte vuorotellen sitoa solmuja pitkään lankaan tai naruun ja kertoa, kuinka pappeuden toimitukset ovat siunanneet elämäänne.

Vauvan siunaaminen

Vauvan siunaaminen

Temppeliavioliittoon
vihkiminen

Upotuskaste

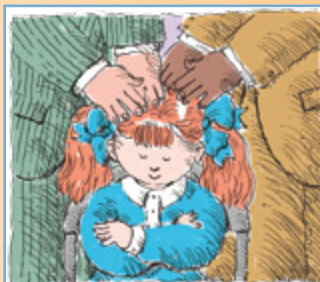
Upotuskaste

Temppeliavioliittoon
vihkiminen

Sairaasiunaaminen

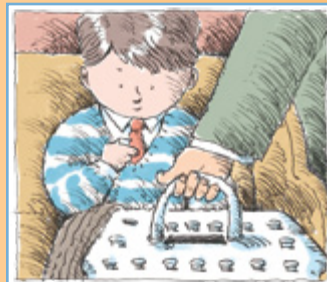
Sakramentti

Konfirmointi

Sairaasiunaaminen

Sakramentti

Konfirmointi

PYSYMME YHTEYDESSÄ TAIVAALLISEEN ISÄÄN

Irrota tämä sivu ja liimaa se värilliselle paperille. Leikkaa irti kortit ja aseta ne alasuin pöydälle tai lattialle. Kääntäkää vuorotellen kaksi korttia etsien pareja. Kun joku löytää parin, pyydä häntä kertomaan, kuinka korteissa oleva toimitus auttaa meitä pysymään lähellä taivaallista Isää.

MEIDÄN SIVUMME

Merari C., 11, El Salvador

Lähetysaarnajat, Maria Clara A.,
9, Brasilia

Paulo ja Carlo D., 10, Filippiineiltä, ovat kaksoset. He odottavat innokkaasti sitä, että ovat tarpeeksi vanhoja saamaan pappeuden ja jakamaan sakramenttia. He nauttivat siitä, että saavat opettaa muille evankeliumia, ja he valmistautuvat jo palvelemaan lähetystyössä. Carlo kertoo kaikille tutuilleen elävästä profeetasta, ja Paulo haluaa viedä Mormonin kirjan kouluun ja lukea sitä luokkatoveriensä kanssa. He tietävät, että on tärkeää lukea pyhiä kirjoituksia joka päivä ja käydä kirkossa sunnuntaisin. Carlo ja Paulo puhuvat sujuvasti kahta kieltä – tagalogia ja ilokoa – ja koulussa he opettelevat englantia. Heistä on hauskaa pelata koripalloa ystäviensä kanssa.

Kerran koulussa ystäväni sanoivat, etten uskalla huutaa kirosanaa tyhjästä luokassa. Kun en halunnut tehdä niin, he kiusasivat ja pilkkasivat minua. Silloin annoin periksi ja sanoin sanan hiljaa ja nopeasti. Sitten olin hyvin pahoillani siitä, mitä olin tehnyt. Sinä iltana rukoilin koko sydämestäni ja tein parannuksen kiroilemisesta. Tiedän, että voin aina kääntyä taivaallisen Isän puoleen ja tietää, mikä on oikein, ja jos jokin on väärin, aion sanoa ei, vaikka ystäväni käskisivätkin minua tekemään väärin. Olen kiitollinen parannuksesta!

Paola L., 10, Meksiko

KUINKA OLLA JEEKSEN KALTAINEN

Olimme koulussani valmistautuneet vuoden alusta asti suureen tapahtumaan nimeltä *Festidanza*. Aivan kuten joka vuosi, se pidettäisiin lauantaina. Sitten yhtenä päivänä johtajamme ilmoitti, että se siirrettäisiin sunnuntaille. Sanoin äidille, että sunnuntaisin me menemme kirkkoon, ja minä pidän mielelläni lepopäivän pyhänä.

Isaías R., 6, Peru

Minä rakastan lasten osiota *Liahona*-lehdessä, koska kertomukset auttavat minua saamaan tietoa taivaallisesta Isästä. Pyydän aina äitiä lukemaan minulle ne kertomukset. Minä tykkään palapeleistä, sokkeloista, piirtämisestä ja kertomusten kertomisesta. Minusta on hauskaa oppia uusia asioita Alkeisyhdistyksessä. Minä tiedän, että taivaallinen Isä rakastaa minua, ja Hän rakastaa sinuakin. Minä yritän aina muistaa Hänet ja valita oikein.

Jocelyn C., 4, Nicaragua

Elämäni paras kokemus oli päivä, jolloin minut kastettiin. Äiti opetti minulle, että kun minut on kastettu, olisin vastuussa kaikista teoistani. Se päivä saapui, ja isä ja minä olimme kumpikin pukeutuneet valkoisiin. Minua jännitti, mutta kun tartuin isää kädestä mennäkseni altaaseen, tiesin, että kaikki sujui hyvin. Kun isä sanoi kasturouksen ja laski minut veden alle, tunsin sydämessäni jotakin kaunista, jota on vaikea selittää. Sitten minut konfirmoitiin ja minä sain Pyhän Hengen lahjan. Olen niin iloinen siitä, että minut kastettiin. Aivan kuten Jeesus Kristus näytti minulle esimerkkiä, minä näytän esimerkkiä pikkuveljelleni. Minä tiedän, että Jeesus Kristus elää ja rakastaa meitä.

Richard H., 8, Guatemala

Agustina B., 10, Argentiina

Marianella B., 7, Argentiina

Santiago ja hänen pikkuveljensä Jairo

Ihan pienestä asti minä olen halunnut saada Aaronin pappeuden. Kun minulla on pappeus, voin jakaa sakramentin ja tempelin ovet avautuvat minulle. On suurenmoinen etu oikeus kuulua palautettuun kirkkoon, ja minä tiedän, että evankeliumi on totta. Pian lähdän pois Alkeisyhdistyksestä, jossa olen oppinut hyvin paljon, ja liityn nuorten ryhmään Nuorissa Miehistä.

Santiago P., 11, Ecuador

”Minulle ilmestyi persoona, jolla oli yllään valkoisin viitta, mitä olin milloinkaan nähnyt. Hänen nimensä oli Moroni.”

(Ks. JS-H 30–33.)

Erick H., 9, Meksiko

JAA LIAHONA-LEHDESSÄ

Voit lähettää piirustuksesi, valokuvasi tai kokemuksesi verkossa osoitteessa liahona.lds.org, sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org merkitsemällä aihealueksi otsikoksi ”Our Page” tai postitse osoitteeseen, joka on sivulla 3.

Jokaiseen lähetykseen täytyy liittää lapsen koko nimi, sukupuoli, ikä (oltava 3–11 vuotta), toisen vanhemman nimi, seurakunta ja vaarna tai piiri sekä vanhemman kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) käyttää lapsen kuvaa ja lähetettyä viestiä. Ei kuitenkaan piirroksia Vapahtajasta. Lähetettyä aineistoa saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmäksi.

Willin hieno idea

Lynn Greenway

Perustuu tositapahtumaan

Will halusi kuvan temppeleistä. Hän halusi panna sen esille huoneeseensa. Hän oli kuullut profeetan sanovan, että olisi hienoa, jos jokaisella olisi sellainen.

”Äiti, hankitko minulle jo kuvan temppeleistä?”

Will kysyi.

”En vielä”, äiti sanoi.

Äidillä oli puuhaa uuden vauvan hoitamisessa.

”Hyvä on”, Will sanoi.

Will rakasti temppeleitä. Hän tiesi, että se on erityinen paikka, jossa perheitä sinetöidään yhteen.

Will oli vähän surullinen. Äidillä oli liian kiire. Kuinka

hän voisi saada kuvan temppeleistä?

Sitten Will sai hienon idean. Hänen ei tarvinnut odottaa äitiä!

Will juoksi hakemaan värikynänsä ja paperia.

Sitten hän istuutui pöydän ääreen ja alkoi piirtää.

Pitkän ajan kuluttua Will pani pois värikynänsä. Hän juoksi keittiöön ja piteli piirustustaan näyttääkseen sen äidille.

”Miten kaunis kuva temppeleistä”, äiti sanoi.

”Pannaan se esille minun huoneeseeni”, Will sanoi.

”Sehän on hieno idea!” äiti sanoi. ■

Kirjoittaja asuu Pennsylvaniassa Yhdysvalloissa.

KUN-SANAN VOIMA

Kelly Louise Urarii

Mieheni sairastui yllättäen. Yhtenä aamuna hän oli leikkaamassa nurmikkoa, ja seuraavana hetkenä hän jo sairastuikin. Ja seuraavana päivänä hän oli letkujen varassa. Kun siirryimme ensiavusta kohti leikkaussalia, yksi lääkäreistä puhui heidän mahdolluuksistaan pelastaa hänet käyttäen *jos*-sanaa.

Koska mieheni saama sairaus oli harvinaisen, hänellä oli heikot mahdollisuudet selviytyä. En kyennyt uskomaan tapahtumien saamaa kohtalokasta käännettä. Minut valtasi epätoivo.

Onneksi Pierre selviytyi ensimmäisestä leikkauksesta, ja hänet siirrettiin hoitoon tehosastolle. Edessä olisi pitkä tie, mutta hänen mahdollisuutensa paranivat tunti tunnilta. Ensimmäinen monista hoitajista puhui kanssani ensimmäisen leikkauksen jälkeisenä aamuna. Hän puhui siitä, *kun* Pierre selviytyisi hoidon seuraavaan vaiheeseen. Pysähdyin kuuntelemaan tuon sanan vaikutusta. Sanassa *kun* oli niin paljon enemmän toivoa kuin sanassa *jos* – siitä välittyi luottamusta, odotusta. Kiitin häntä tuon sanan valitsemisesta, ja hän hymyili tietävästi.

Pierre sai monia pappeuden siunauksia, jotka toivat suurta rohkaisua. Osasimme tarkata Herran käden kosketusta elämässämme, koska Hänen vaikutuksessaan ei ollut kyse siitä, *josko* sitä tapahtuisi, vaan *milloin* sitä tapahtuisi. Joka kerta kun Pierren terveys heikkeni vaarallisesti, muistutin häntä siunauksista ja siitä, että meidän piti osoittaa uskoamme Herraan. Se oli pyhä matka, ja jokainen päivä oli lahja.

Osasimme tarkata Herran käden kosketusta elämässämme, koska Hänen vaikutuksensa ei ollut kyse siitä, josko sitä tapahtuisi, vaan milloin sitä tapahtuisi.

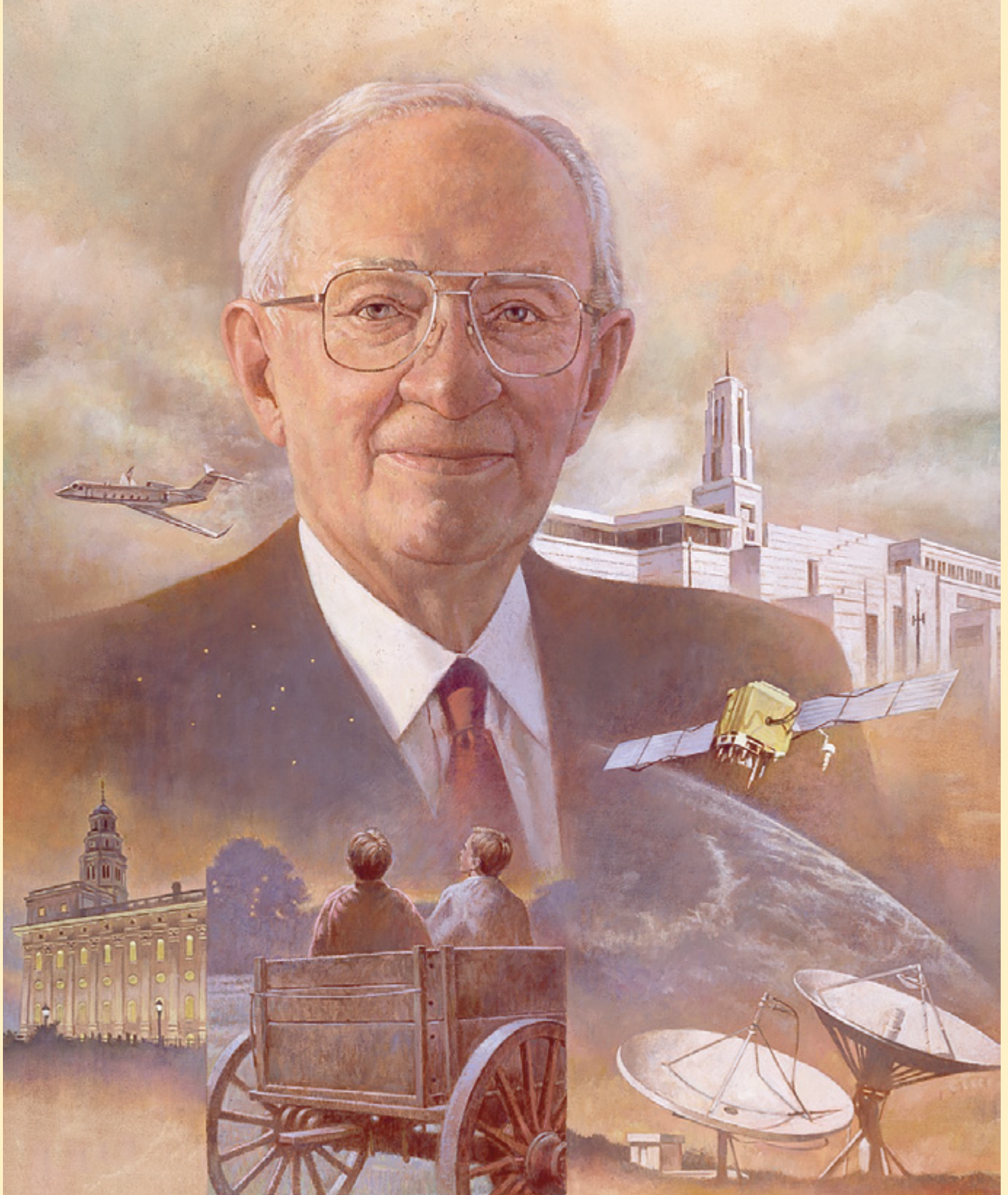
Sanan *kun* tuoma toivo piti meidät myönteisinä. Kun sairautta oli kestänyt 18 päivää, tapahtui kuitenkin kauhea käänne. Seitsemän leikkauksen aikana hänen lääkärinsä tulivat siihen tulokseen, että sairaus oli levinnyt liian laajalle. Hoitoryhmä ilmaisi kyynelsilmin surunsa kertoessaan minulle, ettei Pierre selviytyisi hengissä yön yli.

Sain olla iankaikkisen kumppanini vierellä, kun hän siirtyi verhon toiselle puolelle. Meitä siunattiin niin, että hänen ainoa elossa oleva lapsensa aiemmasta avioliitosta ehti soittamaan ja ilmaisemaan rakkautensa isäänsä kohtaan. Pierre kuoli rauhallisesti.

Viikkoja myöhemmin hänen haudallaan sain lohtua kohdasta Moosia 2:41: ”Tahdon teidän ajattelevan niiden siunattua ja onnellista tilaa, jotka pitävät Jumalan käskyt. Sillä katso, – – *jos* he pysyvät uskollisina loppuun asti, heidät otetaan vastaan taivaaseen, niin että he voivat siten asua Jumalan luona milloinkaan päättömässä onnen tilassa.” (Kursivointi lisätty.)

Pierre ja minä olemme aina olleet sitä mieltä, että *jos*-sana tuossa kohdassa olisi meidän kohdallamme *kun*. Me tiedämme, että pysymällä sitoutuneina liittoihimme me olisimme jälleen yhdessä – kysymys on vain siitä, *milloin* niin tapahtuisi. Me luotamme Herran suunnitelmaan, joka koskee iankaikkisia perheitä ja iankaikkista elämää. Sanan *kun* voima saa meidät jatkamaan eteenpäin. ■

Kirjoittaja asuu Brittiläisessä Kolumbiassa Kanadassa.

KUVITUS ROBERT T. BARRETT

GORDON B. HINCKLEY

Gordon B. Hinckley varttui aikuiseksi rakastaen luontoa. Pähkinäpuuta, jonka hän istutti poikasen, käytettiin valmistettaessa puhujakoroke **konferenssikeskukseen**. Vapahtajan rakkautta Gordon vertasi usein opastavaan **Pohjantähteen**, jonka hän oli oppinut tunnistamaan pienenä poikana. Hän **matkusti** yli 3,2 miljoonaa kilometriä palvellessaan kirkossa. **Satelliitit** välittivät hänen todistuksensa ympäri maapalloa. Hänen ollessaan presidentti vihittiin yli 70 temppeliä, myös uudelleen rakennettu **Nauvoon temppeli** Illinoisin osavaltiossa Yhdysvalloissa.

Muita aiheita tässä numerossa

NUORILLE AIKUISILLE

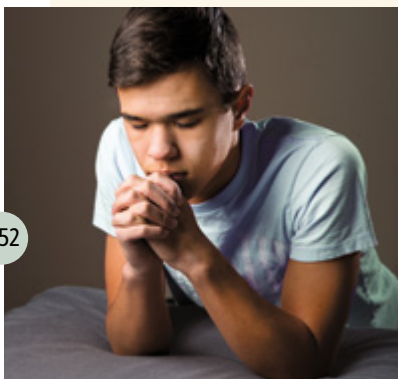

Seuratkaa **ONNELLISUUDEN** polkua

Piispa Gérald Caussé opettaa kolme periaatetta, jotka auttavat sinua olemaan vastuussa omasta onnellisuudestasi olosuhteistasi riippumatta.

s. 42

NUORILLE

s. 52

Mitä jos en tunne **SYDÄMEN PALAVAN** **SISÄLLÄNI?**

Älä ole huolissasi.
Pyhää Henkeä voi tuntea
useammalla kuin yhdellä tavalla.

LAPSILLE

Willin hieno idea

Tarvitsetko temppelin kuvan,
jonka voit ripustaa kotiisi?

s. 78

